

SUMUD FİLOSU

TANIKLIKLAR

Muhammed KURTCEPHE

Elektronik Kitap
Sürüm : 1.0.0

SUMUD FİLOSU TANIKLIKLAR
Muhammed KURTCEPHE

Yayın Tarihi: 13 Şubat 2026

Yeni Sürüm İçin Bağlantı :
www.kurtcephe.com/sumud

SUMUD FİLOSU TANIKLIKLAR

Muhammed KURTCEPHE

2025

Muhammed KURTCEPHE

"Yazarak yaşıyorum, yaşadıkça yazarım"

Kışın soğuşunda Kadir'in sıcaklığında 1971'in ocak ayında Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesi Erçene köyünde dünyaya geldi. İlkokul eğitimine Elbistan İsmet Paşa İlkokulunda başlayıp Erçene İlkokulunda devam etti ve Elbistan Atatürk İlkokulunda tamamladı. Ortaöğretimini Afşin Ortaokulu ve Afşin Endüstri Meslek Lisesi tamamladı.

Yüksek öğretime Cumhuriyet Üniversitesi Elektrik bölümünde başladı, aynı üniversitenin Bilgisayar Programcılığı bölümünü okudu. Sonrasında Anadolu Üniversitesi Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri bölümünde tamamladı.

Çeşitli sivil toplum kuruluşlarında yönetim kurulu üyeliği yaptı. Halen gençlik STK'larında görev yapmaktadır.

Yayınlanan eserleri:

1. Hac Günlüğü
2. Mekke Medine Rehberi
3. NasihatName
4. Komşu Komşu
5. Yol Yolcu
6. Fotoğraflarla Mekke Medine,
7. Harmanda Gece
8. Onunla Yirmi Gün
9. Ebu Ubeyde
10. Gazze'nin Feryadı
11. Oruçla Otuz Gün
12. Taşları Ağlayan Şehir: Kudüs
13. Leve Palestina

- kurtcephe.tr
- bilgi@kurtcephe.com
- kurtcephe
- muhammedkurtcephe
- kurtcephe
- kurtcephe
- mkurtcephe
- muhammed.kurtcephe
- kurtcephe

İÇİNDEKİLER

SÖZ BAŞI	11
SUMUD FELSEFESİ VE FİLİSTİN'İN DİRENİŞ HAFIZASI Muhammed Kurtcephe	15
GAZZE İÇİN KÜRESEL VİCDANIN AYAK SESİ Dr. Hüseyin Durmaz.....	19
SUMUD'UN VİCDAN VE HUKUK MÜCADELESİ Muhammed Kurtcephe.....	27
ULUSLAR ARASI SUMUD FİLOSU Muhammed Kurtcephe	31
UMUDUN VE DİRENCİN SEYİR DEFTERİ GLOBAL SUMUD FİLOSU Dr. Hüseyin Durmaz	35
VİCDANIN ÇAĞRISI Dr. Mehmet Emin İNCE.....	45
VARILAMAYAN LİMAN, BİTMEYEN SORUMLULUK Atıf SOYLU.....	51

TEK BİR SESLE,	
TÜM DÜNYA FİLİSTİN'İN YANINDA DURDU	55
VİCDANIN KAYIT DEFTERİ Muhammed Kurtcephe.....	65
TANIKLIKLAR	91
Davut Daskıran	91
Fethullah Badem.....	111
Halil Rifat Çanakçı.....	123
Muhammet Emin Yıldırım	133
Said Ercan.....	143
Sümevra Akdeniz Ordu	153
Tevhit Yıldız	165
Yaşar Yavuz	177
Dilek Tekocak.....	191
Mustafa Çakıcı.....	199
SURDA BİR GEDİK AÇILDI,	
GERİSİ İNSANLIĞIN	
SESİNE KALDI Muhammed Kurtcephe.....	211

Değerli Sumud Filosu Katılımcısı,

Çıkış olduğunuz bu vicdan yolculuğunu, kalemle kayıt altına alarak tarihe bir vesika bırakmak amacıyla yola çıktık. Bu yolda ilerlerken sizlerin desteğini rica ediyoruz.

Özellikle adınızın geçtiği bölümlerde ekleme veya düzeltme önerileriniz varsa, lütfen bizimle iletişime geçiniz.

*İyi ki varsınız, iyi ki bu yola çıktınız.
Selam olsun sizlere.*

Muhammed Kurtcephe

+90 533 241 28 88

muhammed@kurtcephe.com

SÖZ BAŞI

Sumud Filosu, dünyanın en karanlık dönemlerinden birinde, insanlığın unutulmaya yüz tutmuş vicdanına yeniden hayat veren bir dayanışma hareketi olarak ortaya çıktı. Savaşın ve kuşatmanın ortasında bırakılmış mazlumlara destek olmak için dünyanın dört bir yanından insanlar bir araya geldi. Bu birliktelik, yalnızca bir yardım girişimi değil; merhametin, insanlık onurunun ve adaletin yeniden hatırlatılmasıdır.

Bu kitap, Sumud Filosu'na katılan Türk gönüllülerin tanıklıklarını anlatır. Bu yolculuk, bir deniz seferinden daha fazlasıdır; insani bir sınavın, hakikati aramanın ve zulme karşı susmamanın hikâyesidir. Aktivistlerin her biri, Gazze'de yaşanan acıların karşısında sessiz kalmamış; mazlumun yanında durmanın, insan olmanın en temel gerekliliklerinden biri olduğuna inanmıştır. Sumud tam da budur: sabır, direnç ve onurla ayakta durmak.

Bu metinlerde, Gazze sahilinde oynayan çocukların gülüşü de vardır; enkazdan yükselen çığlıkların sessizliği de. Elektriksiz

karanlık evlerde hayata tutunanların sabrı da yer alır; okyanuslar aşarak gelen gönüllülerin birbirlerine uzattıkları kardeşlik eli de. Her tanıklık, insanlığın baskı altında bile tamamen tükenmediğini; hâlâ mazluma ulaşmak için çarpan kalplerin olduğunu gösterir.

Bu kitabın amacı, yaşananları kayda geçirmek ve geleceğe güçlü bir şahitlik bırakmaktır. Zulüm geçicidir; fakat mazlumların hikâyesi ve o hikâyeye sahip çıkanların duruşu daima kalıcıdır. Burada aktarılan her deneyim, sıradan insanların bile dünyanın gidişatını değiştirebilecek bir vicdan hareketine katkı sunabileceğini kanıtlar. Kimi yaralı haliyle bile kameraya konuşmuş, kimi soğuk hücrelerde sabırla beklemiş, kimi de dualarıyla güç toplamıştır. Hepsinin ortak mesajı ise şudur: “Biz insanlık için yola çıktık.”

Sumud Filosu, bir ülkeye yardım gönderme çabasının ötesinde, mazlumun sesinin duyulması için verilen büyük bir insanlık sınavıdır. Bu kitap da o sesin yazıya dökülmüş hâlidir. Gözaltı odalarında, zodyak botların gölgesinde, helikopter uğultuları altında geçen her saniye; bir halkın yalnız olmadığını gösteren sessiz bir haykırdır.

Aynı zamanda bu eser, geniş bir çağrıdır: İnsanların yalnız kendileri için değil, başkaları için de harekete geçebileceğini hatırlatma çağrısı. Çünkü bu yolculuk, yalnızca Gazze’ye doğru yapılmış değildir; insanlığın kalbine doğru atılmış bir adımdır. Ne dalgaların sertliği, ne hücre duvarlarının karanlığı, ne de baskının ağırlığı bu dayanışmanın ışığını söndürebilmiştir.

Bu kitap; Filistin’in direniş hafızasını, Sumud’un derin anlamını ve insanlık onurunun nasıl korunabildiğini genç bir okur için anlaşılır, akıcı ve bütünlüklü bir şekilde sunmayı amaçlar.

Çünkü Sumud yaşadıkça Filistin'in sesi susmayacak; insanlığın kalbindeki adalet duygusu da varlığını sürdürecektir. Bu eser, o sesin bugünkü yankısıdır ve yarınlara bırakılacak bir izdir.

Muhammed KURTCEPHE

Aralık 2025

Başakşehir

SUMUD FELSEFESİ VE FİLİSTİN'İN DİRENİŞ HAFIZASI

Muhammed Kurtcephe*

Sumud, Arapça kökenli bir kelimedir ve “sabırla direnmek”, “ayakta kalmak” ve “vazgeçmemek” anlamlarına gelir. Filistin halkı içinse bu kelime, sıradan bir sözcük olmaktan çıkar; onların varoluşunu koruyan temel bir duruşa dönüşür. Yıllardır süren işgal, kuşatma ve yoksunluklara rağmen yaşamaya devam etme çabası, Filistinliler için başlı başına bir direniş biçimidir. Sumud, bir halkın hem hayata hem de umuda tutuwnnuşunun adıdır.

Filistinlilerin toprakla kurduğu bağ, yalnızca fiziksel bir mekân ilişkisi değildir. Evler, sokaklar, zeytin ağaçları ve tarlalar; kimliğin, hafızanın ve aidiyetin bir parçasıdır. Bu yüzden işgal başladığında birçok kişi göçe zorlanmış olsa bile, geride kalanlar evlerini terk etmeyi bir yenilgi değil, bir kimlik kaybı olarak görmüştür. Bir çiftçinin defalarca yıkılan evinin yanına yeniden bir baraka yapması, bir annenin bombardıman altında bile çocuğunu okula göndermeye çalışması, bir çocuğun harabe

---

* *Editör*

duvarlara Filistin bayrağı çizmesi... Bunların her biri Sumud'un günlük hayattaki küçük ama güçlü örnekleridir.

Sumud yalnızca bireysel bir duruş değildir; toplumun tamamına yayılan bir ruh hâlidir. Mülteci kamplarında zor koşullara rağmen kurulan dayanışma ağları, baskı altındaki bölgelerde bile devam ettirilen eğitim faaliyetleri, düğünlerde söylenen hüzünlü ama umut dolu şarkılar, sokak duvarlarına çizilen güçlü simgeler... Hepsi Filistin halkının "Biz hâlâ buradayız" deme biçimidir.

Filistinlilerin en çarpıcı özelliklerinden biri, defalarca yıkıma uğramalarına rağmen yeniden başlamayı bilmesidir. Evleri yıkılır, tekrar yaparlar; üretim durdurulmaya çalışılır, başka yollar bulurlar. Bu nedenle Sumud, yalnızca Filistin'de yaşayanlar için değil, dünyanın dört bir tarafına dağılmış Filistin diasporası için de ortak bir kimlik ögesi hâline gelmiştir. Nerede olurlarsa olsunlar, Sumud onların belleğinde yaşayan bir dayanma gücüdür.

Sumud, sessizliğin içindeki en güçlü direniştir. Silah taşımaz, slogan atmaz ama etkisi çok daha derindir. Bir tankın karşısında durmak kadar, o tank geçtikten sonra da hayata devam etmek bir direniştir. Bu yönüyle Sumud, klasik direniş biçimlerinden ayrılır. O, bir halkın yok edilme çabalarına karşı verdiği en uzun ve en kararlı cevaptır.

Sumud Filosu'nun hikâyesi de işte bu felsefeden beslenir. Filistin halkının yıllardır sürdürdüğü bu dayanışma ve sabır, dünyanın birçok ülkesinde karşılık bulmuş; farklı milletlerden insanlar Filistinlilerin yanında olmak için harekete geçmiştir. Bu nedenle Sumud Filosu, yalnızca bir yardım girişimi değil; insanlığın ortak vicdanının bir sembolü hâline gelmiştir.

Bu bölüm, Filistin halkının neden hâlâ dimdik ayakta kalabildiğini ve umutlarını nasıl koruduğunu anlamak için bir başlangıçtır. Çünkü Sumud Filosu'nun yolculuğu, Filistin'in bu köklü duruşunun bir devamıdır. İlerleyen bölümlerde, bu felsefenin hem denizde hem karada nasıl gerçek olaylar ve tanıklıklar üzerinden yaşama geçtiğini göreceksiniz. Her bir hikâye, Filistin'in direniş hafızasında saklı Sumud ruhunun farklı bir yansımasıdır.

GAZZE İÇİN KÜRESEL VİCDANIN AYAK SESİ

Dr. Hüseyin Durmaz*

Gazze Şifa Hastanesi'nin bombalanmasının ardından meydanlarda toplanan kalabalığın içinde, konuşmacıların “elimizden dua etmekten ve meydana inmekten başka bir şey gelmiyor” sözlerini duyduğumda, içimde derin bir çaresizlik hissiyle birlikte bir isyan da filizlendi. O an, kolektif üzüntümüzün pasif bir kabullenişe dönüşmesine izin veremeyeceğimizi anladım. Bu trajedi, bir son değil, bir başlangıç olmalıydı. Zihnimde, o güne kadar süregelen edilgen düşünce yapısını temelden sarsan bir soru belirdi: “Neden fikir üretmenin önünde engel tanıyalım ki?” Bu basit ama devrimci soru, şok ve kederin oluşturduğu zihinsel uyuşukluğu dağıtan bir kıvılcım oldu. “Elimizden başka birçok şey gelir” inancı, o andan itibaren tüm eylemlerimi şekillendirecek temel ilke haline geldi. Bu zihinsel dönüşüm, sadece bir anlık bir aydınlanma değil, aynı zamanda soyut bir fikrin somut ve küresel bir eyleme dönüşeceği zorlu yolculuğun ilk adımıydı.

---

* *Türkiye Delegasyon Başkanı.*

Fikri Hayata Geçirme ve Teşkilatlanma

Bir fikrin organize bir eyleme dönüşmesi, stratejik planlama ve proaktif bir vizyon gerektirir. Gazze'deki soykırım karşısında reaktif tepkiler vermenin ötesine geçerek, "savaş sonrası" dönemi konuşmaya başlamak, İslam dünyası için adeta bir "zihinsel revizyon" niteliğindedir. Bu, kriz anında sadece yaraları sarmayı değil, geleceği inşa etmeyi hedefleyen bir irade beyanıdır. Bu vizyonla, krizin en sıcak anında Gazze'deki soykırımın sonrasını masaya yatıran bir çalıştay düzenledik. Amacımız, yıkımın ardından yeniden inşa sürecini, toplumsal travmaların onarılmasını ve kalıcı çözümleri şimdiden düşünerek geleceğe hazırlıklı olmaktır. Bu çalıştayın hemen ardından teoriyi pratiğe dökerek bir gönüllü sağlıkçılar grubu kurduk. Bu grup, Gazze için somut faaliyetler yürütmeye başladı ve bu çabaların bir sonucu olarak, sahadaki ihtiyaca cevap vermek üzere bazı doktor arkadaşlarımızı Gazze'ye göndermeyi başardık. Bu, fikrin artık sadece bir düşünce olmaktan çıkıp, insan hayatına dokunan bir eyleme dönüştüğünün ilk kanıtıdır.

Bu ilk yerel örgütlenmeler, oluşturdukları etkiye rağmen, hedefe ulaşmak için mücadelenin ölçeğini büyütmemiz gerektiğini stratejik bir zorunluluk olarak ortaya koydu.

Türkiye'deki Sağlık Örgütlerini Bir Araya Getirme

Farklı ideolojilere ve çalışma yöntemlerine sahip sivil toplum kuruluşlarını ortak bir amaç uğruna bir araya getirmek hem büyük bir potansiyel barındırır hem de ciddi zorluklar içerir. Ancak Gazze halkının yaşadığı trajedi, tüm vicdan sahibi insanlar için birleştirici bir güç olma potansiyeli taşıyordu. Bu potansiyeli harekete geçirmek, dağınık haldeki iyi niyeti, organize ve güçlü bir sese dönüştürmenin anahtarıdır.

Bu düşünceyle, Türkiye’deki birçok farklı sağlık örgütünü bir araya getirme hedefiyle yola çıktık. Tüm farklılıkları bir kenara bırakarak, ortak insani değerler paydasında buluşmayı başardık ve “Uluslararası Sağlık İnisyatifi»ni kurduk. Bu çatı altında birleşerek Ankara’da kitlesel bir eylem gerçekleştirdik. Ancak bu eylem, tüm iyi niyetine ve kamuoyunda oluşturduğu etkiye rağmen, soykırımı durdurmaya yetmedi. Ankara eylemi bize, ulusal kamuoyunu harekete geçirmenin değerli olduğunu, ancak küresel güç dengelerini etkilemek için yeterli bir baskı unsuru olmadığını öğretti. Bu stratejik dersle yüzleşince, mücadelemizi ulusal sınırlardan küresel bir boyuta taşıma kararını aldık.

Cenevre Eylemi ve Zorluklar

Mücadeleyi uluslararası arenaya taşımak, yepyeni zorluklarla yüzleşmek anlamına geliyordu. Farklı dillerin, kültürlerin ve bürokratik engellerin olduğu bir alanda iletişim kurmak ve güven inşa etmek kritikti. Ancak stratejimiz sadece sağlık çalışanlarını bir araya getirmekten ibaret değildi. Bizim için bu eylem, daha büyük bir fikrin kanıtıydı: Toplumun tüm kesimlerini temsil eden sivil toplumun bir araya gelmesinin, Gazze’deki soykırımı durdurabilecek asıl güç olduğu inancı. Beyaz önlüklerimizle bu birliğe öncülük ederek, daha geniş bir toplumsal harekete ilham vermeyi amaçlıyorduk.

• **İletişim Mücadelesi:** Avrupalı meslektaşlarımıza ulaşmak için tam iki ay boyunca yoğun bir çaba sarf ettik. Bu süreçte doğru kişilere ulaşmak neredeyse imkânsız gibiydi; bir telefon numarası bulmak bile günlerimizi alıyordu. Yaşadığımız zorluklar o kadar büyüktü ki defalarca pes etmenin eşiğine geldim. Ancak bir hocamızın vesilesiyle kurulan bir temas, tüm kapıları açan anahtar oldu.

• **İkna Süreci:** Nihayet iletişim kurabildiğimiz Avrupalı mes-

lektaşlarımıza çağrımız net ve güçlüydü:

Bu iş birliğinin sonucunda Cenevre’de, Birleşmiş Milletler binasının karşısında 5 gün süren “Büyük Beyaz Çadır Eylemi”-ni gerçekleştirdik. Eylemin somut sonuçları, tüm zorluklara değ-diğini gösteriyordu:

- **Başarı:** Birleşmiş Milletler’e sunduğumuz 8 talepten 5’i resmi olarak kabul edildi. Bu, sivil toplumun küresel siyasete doğrudan etki edebildiğinin önemli bir kanıtıydı.

- **Sonuç:** Eylemimizin hemen ardından uluslararası baskının da etkisiyle bir ateşkes ilan edildi. Bu, bize geçici de olsa bir umut ve başarının getirdiği bir moral verdi.

Ancak bu umut uzun sürmedi. İsrail’in ateşkesi çok daha sert bir saldırıyla ihlal etmesi, mücadelenin bitmediğini, aksine daha kitlesel ve kararlı bir sonraki adımı atmamız gerektiğini bize gös-terdi.

Refah Yürüyüşü ve Yeni Bir Fikrin Doğuşu

Başarılı bir eylemin ardından gelen ateşkesin bozulması, mü-cadelede daha zorlu ve belirsiz bir faza girdiğimizin işaretiydi. Bu durum, bir yandan büyük bir hayal kırıklığı yaratırken, diğer yandan bizi daha radikal ve kapsamlı çözümler düşünmeye itti. Bazen en büyük yenilgiler, en parlak fikirlerin doğuşuna zemin hazırlar.

Bu yeni fazda, Avrupalı aktivist dostlarımızla birlikte “Refah Yürüyüşü” planını geliştirdik. Bu, bugüne kadar denenmemiş büyüklükte bir organizasyondur. Hedefimiz, 80 ülkeden on bin-lerce aktivistin katılımıyla Mısır üzerinden Refah sınır kapısına yürüyerek Gazze’deki ablukaya dikkat çekmektir. Ancak Mısır’a ulaştığımızda, beklenmedik ve sert bir engelle karşılaştık. Mısır hükümeti tarafından engellendik, birçoğumuz tutuklandı ve ar-dından sınır dışı edildik. Tam o hayal kırıklığı ve engellenmişlik

anının ortasında, henüz ülkemize bile dönmeden, zihnimde yepyeni bir fikir doğdu: Dünyadaki tüm küresel eylemleri tek bir çatı altında birleştirmek.

Bu fikir, dağınık halde mücadele eden farklı hareketlerin gücünü birleştirecek bir “küresel zirve” oluşturma vizyonuydu. Bu vizyonu hayata geçirmek için derhal harekete geçtim ve Magrip Sumutu, Global March to Gaza ve Freedom Flotilla gibi önemli hareketlerin organizatörleriyle görüşmelere başladım. Bu görüşmeler, İstanbul’da sadece dört kişiyle temelini attığımız “Global Summit”in doğuşunu sağladı ve bir sonraki büyük eylemimiz olan Özgürlük Filosu’nun da tohumlarını ekti.

Sumut Filosu ve Liderliğin Bedeli

Bir fikrin, yüzlerce insanın hayatını riske attığı somut ve yüksek profilli bir eyleme dönüşmesi, liderliğin ve organizatör olmanın gerçek bedelini ortaya koyar. Organizatör olmak, sadece bir fikri ortaya atmak değil, “işin yükünü yüklenmek” demektir; yani her detayı kontrol etmek, krizleri yönetmek ve en zor anlarda inisiyatif almaktır. Sumut Filosu’nun organize edilme süreci, bu gerçeği tüm çıplaklığıyla yaşadığımız bir mücadele oldu.

- **Hazırlık ve Lojistik:** Süreci yönetmek için İspanya’da diğer organizatörlerle bir araya geldik ve ilk gemiyi oradan yola çıkardık. Gemideydim, ancak Tunus’ta ciddi sorunlar yaşanacağını öngörerek gemiden inip karadan Tunus’a geçtim. Bu, organizatör olmanın ne anlama geldiğinin ilk somut sınavıydı. Göz önünde olmaktan feragat edip, filonun seyrini tehlikeye atacak sorunları çözmek için perde arkasına geçmek gerekiyordu. Orada filoyu engelleyecek problemleri çözmek için mücadele ettim.

- **Karşılaşılan Tehditler:** Mücadelemiz sadece lojistik sorunlarla sınırlı değildi. Tunus’ta son derece ciddi tehditlerle yüzleştik:

- Suikast girişimleri
- Gemilere yönelik sabotajlar
- İstihbarat operasyonları
- İsrail'in süreci engellemek için yaptığı küresel diplomatik ve askeri hamleler

• **Kritik Karar Anı:** Tüm bu baskılar sonucunda filonun yola çıkması imkânsız hale gelmişti. Yoğun tartışmalar ve mücadelelerin sonunda, tüm riski üstlenerek inisiyatif aldım ve filonun yola çıkmasını sağladım. Bu karar, sabotaja uğrayan bazı gemilerimizin ve başta şahsım olmak üzere birçok organizatör arkadaşımızın geride kalması anlamına geliyordu. Ama o an hepimiz için önemli olan tek bir şey vardı: “O da Gazze.” Gazze'deki ablukanın kırılması için bu filonun yola çıkması, kişisel fedakarlıklarımızın çok daha ötesindeydi.

Filo yola çıktıktan sonra da mücadelemiz bitmedi. Gerek filo denizdeyken gerekse İsrail tarafından tutuklanma süreci yaşandığında, katılımcıların ailelerini teskin etmek ve herkesin evine sağ salim dönmesini sağlamak için ekipçe gece gündüz çalıştık. Bu yoğun ve riskli süreç, bizlere paha biçilmez bir tecrübe kazandırırken, gelecekteki eylemler için de sarsılmaz bir temel oluşturdu.

Sorumluluk, Amaç ve Geleceğe Dair Fikirler

Geriyeye dönüp baktığımda, çaresiz bir andaki bir sorudan başlayıp küresel bir filoya uzanan bu yolculuk, bana liderlik ve aktivizm üzerine derin dersler öğretti. Anladım ki gerçek sorumluluk sahibi olmak, “işin görsel kısmından ziyade işin yükünü yüklenmektir.” Bu, alkışları veya görünürlüğü değil, en zor anlarda kimsenin görmediği sorunları çözmeyi ve en ağır bedelleri ödemeyi göze almaktır. Bu süreç boyunca tüm eylemlerime reh-

berlik eden temel felsefem üç ana ilke üzerine kuruluydu:

1. Fikir Ekmek: Toplumun zihnine, mevcut durumu sorgulatan ve daha iyisini hayal etmeye teşvik eden yeni ve dönüştürücü fikirler sunmak.

2. İmkansız Başarmak: İmkânsız gibi görünen hedeflere ulaşılabilceğine dair inancı pekiştirecek zemini ve koşulları oluşturmak.

3. Bağlantılar Kurmak: Farklı coğrafyalardan, kültürlerden ve inançlardan insanları ortak bir amaç uğruna bir araya getirerek yepyeni ve anlamlı bağlar kurulmasına vesile olmak.

Tüm bu zorlu mücadelelerin, gelecekte daha nice hayırlı ve güzel işin yapılabilceği verimli bir toplumsal zemin oluşturmuş olmasını ümit ediyorum.

SUMUD'UN VİCDAN VE HUKUK MÜCADELESİ

Muhammed Kurtcephe*

Filistin'de yaşananlar, modern dünyanın insan hakları ve uluslararası hukuk açısından en kritik sınavlarından birini oluşturmaktadır. Gazze ve Batı Şeria'da uygulanan askeri kontrol, yerleşim politikaları, abluka ve sistematik hak ihlalleri; yalnızca bir bölgenin değil, tüm insanlığın adalet duygusunu etkileyen geniş çaplı bir sorundur. Bu nedenle Sumud'un mücadelesi, yalnızca siyasi bir tavır değil; insan hakları, etik ve hukuk temelinde yükselen bir vicdan hareketidir.

2007'den bu yana devam eden Gazze ablukası, insanların en temel ihtiyaçlara bile erişimini zorlaştıran ağır bir kısıtlamadır. Tıbbi cihazlar, ilaçlar, gıda ürünleri, yapı malzemeleri ve enerji kaynakları büyük ölçüde kontrol altındadır. Elektriğin günde birkaç saat verildiği dönemler, temiz suya erişimde yaşanan zorluklar ve sağlık sisteminin çökme riski; bölgedeki yaşamı son derece kırılğan hâle getirmektedir.

Uluslararası hukuk açısından bakıldığında, bu abluka "kolektif cezalandırma" kapsamına girer ve açık bir hak ihlalidir. Buna rağmen Filistin halkının okulları açık tutma, hastaneleri işletme

---

* Editör

ve sosyal dayanışmayı sürdürme çabası, Sumud'un vicdani temelini oluşturan güçlü bir direniş örneğidir.

Gazze'ye ulaşmak isteyen insani yardım gemilerinin uluslararası sulara durdurulması, aktivistlerin gözaltına alınması ve zaman zaman güç kullanılması, deniz hukukuna aykırı uygulamalardır. Bu tür müdahaleler, insani yardımın engellenmesi açısından dünya kamuoyunda büyük yankı uyandırmış ve Filistin meselesinin yeniden gündeme taşınmasını sağlamıştır.

Sumud Filosu da tam olarak bu noktada ortaya çıkar. Farklı ülkelerden gelen gönüllüler, tamamen insani amaçlarla Gazze'ye yardım ulaştırmak istemiş; ancak çoğu zaman müdahaleyle karşılaşmıştır. Filonun yaşadıkları, uluslararası hukuk açısından önemli tartışmalara konu olmuş ve bu mücadeleyi küresel bir dayanışma sembolüne dönüştürmüştür.

Filistin'deki zorluklar yalnızca çatışma anlarıyla sınırlı değildir; günlük yaşamın her ayrıntısına sirayet eden bir kuşatma söz konusudur. Bir annenin bebeğine süt bulamaması, bir doktorun kısıtlı malzemeyle ameliyat yapmak zorunda kalması, öğrencilerin yıkılmış sınıflarda ders görmeye devam etmesi... Bu sahneler, bölgedeki insani krizin boyutunu gözler önüne seren güçlü tanıklıklardır.

Bu tanıklıklar, insan hakları örgütleri, hukukçular ve akademisyenler tarafından raporlaştırılarak dünya ile paylaşılmıştır. Böylece Filistin meselesi, küresel insan hakları tartışmalarının merkezinde yer almıştır.

Sumud'un mücadelesinin önemli bir boyutunu hukuki girişimler oluşturur. Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne taşınan dosyalar, Birleşmiş Milletler tarafından hazırlanan raporlar ve sivil toplum kuruluşlarının saha araştırmaları; ileride hesap sorulabilmesi için gerekli belgeleri oluşturmaktadır.

Sumud Filosu'na yönelik müdahaleler de bu kapsamda de-

ğerlendirilmiş; hukukçular tarafından ayrıntılı biçimde incelenmiş ve uluslararası platformlara taşınmıştır. Bu çalışmalar, Filistin’de yaşananların sadece politik değil, aynı zamanda hukuki bir sorun olduğunu kanıtlamaktadır.

Sumud’un vicdan ve hukuk mücadelesi, yalnızca Filistin halkının değil; dünyanın dört bir yanındaki insanların adalet arayışının bir yansımasıdır. “Bir kişinin hakkı çiğnendiğinde tüm insanlık zarar görür” düşüncesi, bu mücadelenin temel felsefesidir.

Sumud Filosu, farklı milletlerden aktivistlerin aynı amaç için bir araya geldiği evrensel bir dayanışma hareketidir. Bu birlikte-lik, insanlık değerlerinin siyasi, etnik veya kültürel ayrımlardan daha güçlü olduğunu açıkça gösterir.

Sonuç olarak Sumud’un hukuk ve vicdan mücadelesi, Filistin sınırlarını aşarak evrensel bir adalet çağrısına dönüşmüştür. Bu mücadele, insan haklarının korunması için uluslararası sorumluluğu hatırlatan güçlü bir örnektir.

ULUSLAR ARASI SUMUD FİLOSU

Muhammed Kurtcephe*

Uluslararası Sumud Filosu, küresel ölçekte insan hakları, uluslararası hukuk ve insani diplomasi alanlarında çalışan ya da bu konuda eğitim gören öğrenciler için dikkate değer bir örnek niteliği taşır. Bu filo, yalnızca Gazze'ye insani yardım ulaştırmayı hedefleyen bir girişim değildir; aynı zamanda dünyanın farklı ülkelerinde yaşayan insanların ortak bir vicdan duygusuyla birleştiği güçlü bir dayanışma hareketidir. Filistin'deki Sumud ruhunun uluslararası alanda nasıl yankı bulduğunu anlamak, çağımızın en önemli insani meselelerinden birine dair derin bir farkındalık kazandırır.

Filo'nun Ortaya Çıkışı ve Küresel Vicdanın Doğuşu

Sumud Filosu'nun oluşumu, Filistin'de yaşanan insan hakları ihlallerinin uluslararası toplumda daha görünür hale gelmesiyle ivme kazanmıştır. İşgal politikaları, abluka koşulları ve basıncı mekanizmaları; medya, akademik çevreler ve insan hakları

---

* Editör

örgütleri tarafından sıkça gündeme taşınmıştır. Bu süreç, farklı ülkelerde yaşayan insanların yalnızca izleyici değil, aktif birer destekçi olma isteğini güçlendirmiştir.

“Gazze’ye insani yardımın neden engellendiği” sorusu, özellikle genç kuşakların vicdanında derin bir etki oluşturmuş ve bu soruya karşı eyleme geçme ihtiyacı doğmuştur. Böylece bağımsız sivil gruplar bir araya gelerek, tamamen barışçıl amaçlarla hareket eden uluslararası bir filo kurmuştur. Bu girişim, siyasi bir organizasyona bağlı olmadan, yalnızca insanlık değerleri temeline yükselen bir dayanışmanın ürünü olmuştur.

Dünyadan Gelen Çok Sesli Bir Destek

Filo, geniş bir ülke yelpazesinden katılım alarak dikkat çekici bir çeşitlilik oluşturmuştur. Bu çeşitlilik, filonun yalnızca bölgesel bir hareket değil; küresel vicdanın ortak bir sesi olduğunu ortaya koyar.

Almanya, Amerika Birleşik Devletleri, Avustralya, Avusturya, Bahreyn, Bangladeş, Belçika, Birleşik K., Brezilya, Ceza-yir, Danimarka, Endonezya, Fas, Filipinler, Finlandiya, Fransa, Güney Afrika, Hollanda, İrlanda, İspanya, İsveç, İsviçre, İtalya, Katar, Kıbrıs, Kolombiya, Kuveyt, Libya, Lüksemburg, Maldivler, Malezya, Mauritanya, Meksika, Norveç, Pakistan, Polonya, Sri Lanka, Suudi Arabistan, Tayland, Tunus, Türkiye, Umman, Ürdün, Yeni Zelanda ve Yunanistan’dan insani yardım ekipleri yer almaktadır. Her ülke, kendi toplumunda yükselen duyarlılığı filoya taşımış ve böylece Sumud Filosu, kıtalar arası bir dayanışma platformuna dönüşmüştür.

Gönüllülerin Profili

Sumud Filosu’nun gönüllü kadrosu, farklı mesleklerden ve uzmanlıklardan gelen katılımcıların oluşturduğu zengin bir ya-

pıya sahiptir. Bu katılımcılar arasında: İnsan hakları savunucuları, sağlık çalışanları, uluslararası ilişkiler ve hukuk öğrencileri, akademisyenler ve araştırmacılar, bağımsız gazeteciler, belgesel yapımcıları, sivil toplum liderleri, denizcilik uzmanları ve gemi mürettebatı, sosyal medya kampanya koordinatörleri, mülteci hakları aktivistleri bulunmaktaydı.

Bu çok disiplinli yapı, filonun hem organizasyon hem de iletişim açısından güçlü bir birliktelik sergilemesine katkı sağlamıştır. Her katılımcı, kendi uzmanlık alanı doğrultusunda filonun amaçlarına hizmet etmiştir.

Dayanışmanın Coğrafi İzleri

Filo, çoğunlukla Akdeniz'e kıyısı olan Avrupa limanlarından hareket etmiştir. İspanya, İtalya ve Yunanistan'daki limanlar hem lojistik hazırlıkların yapıldığı hem de uluslararası medyanın dikkatini çeken önemli noktalar idi.

Hazırlık sürecinde gemiler donatılmış, yardım malzemeleri yüklenmiş ve gönüllülere yolculukla ilgili kapsamlı bilgilendirmeler yapılmıştır. Medyanın yoğun ilgisi, filonun daha yola çıkmadan dünya kamuoyunda görünür olmasına katkı sağlamıştır.

Gemiler çoğu zaman Kıbrıs açıklarında son hazırlıklarını tamamladıktan sonra Gazze kıyılarına yönelmiş; ancak birçok seferde uluslararası sulara durdurulmuş, aktivistler gözaltına alınmış veya müdahalelere maruz kalmıştır. Bu müdahaleler, dünya basınında geniş yankı uyandırmış ve Filistin meselesine yönelik farkındalığı artırmıştır.

Dijital Çağın Dayanışmayı Güçlendiren Gücü

Dijital medya, Sumud Filosu'nun sesini küresel ölçekte duyurmasını sağlayan en önemli araçlardan biri olmuştur. Akti-

vistlerin canlı yayınları, videoları, fotoğrafları ve sosyal medya paylaşımları büyük bir izleyici kitlesine ulaşmıştır.

YouTube belgeselleri, Instagram kampanyaları, Twitter'daki hızlı bilgi akışı ve Facebook üzerinden yayımlanan bilgilendirme oturumları; filonun küresel bir dayanışma sembolü hâline gelmesine katkı sağlamıştır. Özellikle genç kitleler, bu kanallar üzerinden filoyu yakından takip etmiş ve destek vermiştir.

Sınırları Aşan Bir Mesaj

Sumud Filosu'nun etkisi, Gazze sınırlarını aşarak dünya çapında geniş bir yankı oluşturmuştur. Filo, birçok ülkede düzenlenen destek mitinglerine, panellere, akademik konferanslara ve sivil toplum kampanyalarına ilham vermiştir.

Filo şu mesajı tüm dünyaya ulaştırmıştır:

“Adalet için harekete geçmek, dünyanın her yerinde mümkündür.”

Bu mesaj, insan hakları alanında çalışan bireyler ve öğrenciler için güçlü bir motivasyon kaynağı olmuş; Sumud ruhunun küresel ölçekte yayılmasına katkı sağlamıştır.

Ortak Vicdanın Kıtalar Arası Yansıması

Uluslararası Sumud Filosu, insanların kültürel, dilsel ve coğrafi farklılıklarını aşarak ortak bir ideal etrafında birleştiği güçlü bir örnektir. Bu filo, sadece Gazze'ye destek olmayı değil; aynı zamanda insanlık değerlerini savunmayı amaçlayan evrensel bir dayanışma hareketidir.

Filo, dünyaya şu çağırışı iletmiştir:

“Zulme sessiz kalmak, zulmün bir parçası olmaktır. Dayanışma ise insan kalmanın en temel gereğidir.”

UMUDUN VE DİRENCİN SEYİR DEFTERİ GLOBAL SUMUD FİLOSU

Dr. Hüseyin Durmaz*

Ben bir doktorum. Mesleğim, insan hayatını korumak ve acıyı dindirmek üzerine kurulu. Ancak aylardır tanık olduğum şey, mesleğimin temel ilkelerinin sistematik olarak ihlal edildiği bir insanlık trajedisiydi. Gazze’de yaşananlar, sadece bir haber bülteni detayı değil, vicdan sahibi her insan için bir eylem çağrısıydı. Uluslararası toplumun ve güçlü devletlerin, bu soykırıma varan kuşatma karşısındaki eylemsizliği, sivil toplum olarak bizlere tarihi bir sorumluluk yükledi. Bu yüzden, bir insan hakları savunucusu ve bir hekim olarak, tereddüt etmeden Global Sumud Filosu’na katıldım. Görevimiz sadece gıda ve ilaç taşımak değil, aynı zamanda insanlığın vicdanını taşımaktı.

İsrail’in 2009’dan beri devam eden ve 2023’ten sonra topyekûn bir ablukaya dönüşen Gazze deniz kuşatması, uluslararası hukukta “toplu cezalandırma” olarak tanımlanan bir savaş suçudur. Bu kuşatma, milyonlarca insanı temel yaşam malzemelerinden, temiz sudan, elektrikten ve en önemlisi gelecek umudundan

---

* *Türkiye Delegasyon Başkanı.*

mahrum bıraktı. Tarih, 2010'daki Mavi Marmara katliamı gibi sivil itaatsizlik eylemlerinin, bu sessizlik duvarını kırmak için ne kadar hayati olduğunu göstermişti. Bizler de bu onurlu mirasın bir parçası olarak yola çıktık. Filonun adı boşuna "Sumud" değildi. Arapçada "direnç" ve "kararlılık" anlamına gelen bu kelime, Gazze halkının onurlu duruşunu ve bizim bu yasadışı ablukayı kırma irademizi simgeliyordu. Bu yolculuk, sadece bir yardım misyonu değil, aynı zamanda ablukaya ve adaletsizliğe karşı sarılmaz bir direniş ve umut mesajıydı.

Global Sumud Filosu'nun Kuruluşu

Global Sumud Filosu'nun kuruluşu, tek bir organizasyonun çabasından çok daha fazlasıydı; bu, gezegenin dört bir yanından yükselen vicdanların ortak bir eylemde birleştiği, küresel bir sivil direniş hareketinin somutlaşmış haliydi. Farklı dilleri konuşan, farklı inançlara ve kültürlere sahip yüzlerce insanı Gazze halkıyla dayanışma gibi kutsal bir amaç uğruna bir araya getiren bu organizasyon, bölünmüş bir dünyada umudun ne kadar güçlü olabileceğinin canlı bir kanıtıydı.

Bu tarihi girişimin arkasında, yıllardır Filistin halkının haklarını savunan köklü sivil toplum kuruluşları vardı:

- Freedom Flotilla Coalition (FFC)
- Global Movement to Gaza
- Maghreb Sumud Flotilla
- Sumud Nusantara

Bu koalisyonun çağrısı, dünya çapında yankı buldu. 44'ten fazla ülkeden 500'ü aşkın aktivist, doktor, avukat, sanatçı, gazeteci ve siyasetçi bu umut yolculuğuna katıldı. Aralarında iklim aktivisti Greta Thunberg, Avrupa Parlamentosu üyesi Rima Hassan ve Barselona eski Belediye Başkanı Ada Colau gibi uluslara-

rası alanda tanınan isimlerin de bulunması, hareketimizin küresel meşruiyetini ve çeşitliliğini gözler önüne serdi.

Filomuzun amacı son derece net ve iki temel ilkeye dayanıyordu:

- **İnsani Yardım:** Misyonumuzun en somut hedeflerinden biri, Gazze'deki insan yapımı kıtlığa bir nebze olsun çare olma- tı. Sadece İtalyan konvoyumuzda, Gazzeli ailelere ulaştırılmak üzere bebek maması, ilaç ve protez uzuvlar da dahil olmak üzere özenle hazırlanmış 45 tonluk insani yardım malzemesi bulun- yordu. Bu, sembolik bir yardımdan öte, hayat kurtarma potansi- yeli taşıyan somut bir adımdı.

- **Ablukayı Kırma:** Ancak asıl ve nihai amacımız, bu insa- ni krizi yaratan temel soruna, yani yasadışı Gazze deniz abluka- sına meydan okumaktı. Bizim için bu yolculuk, sadece yardım kolilerini teslim etmek değil, aynı zamanda uluslararası hukuku hiçe sayan bu kuşatmayı delerek Gazze halkının kendi sularında seyrüsefer özgürlüğünü ve onurlu bir yaşam hakkını savunmaktı.

Bu küresel birliktelik, dünyanın dört bir yanındaki limanlarda somut bir eyleme dönüştü. Gemilerimiz, insanlığın ortak vicda- nını taşıyarak Akdeniz'in sularına açılmaya hazırlanırken, önü- müzdeki zorlu yolculuğun farkındaydık ama kararlılığımız her zamankinden daha güçlüydü.

Yolculuğun Başlangıcı ve Zorluklar

Ağustos ve Eylül 2025'te Barselona, Cenova ve Tunus gibi Akdeniz'in farklı limanlarından demir alan gemilerimizin her biri, yola çıkarken ardında büyük bir umut ve kararlılık dalgası bırakıyordu. Ancak daha yolculuğun ilk günlerinden itibaren, bu misyonun ne kadar zorlu bir mücadele olacağını anladık. Karşı- mıza çıkan engeller sadece doğanın cilveleri değil, aynı zamanda

misyonumuzu sabote etmeyi amaçlayan kasıtlı ve organize saldırıydı.

Ağustos sonunda Barselona'dan yola çıkan İspanyol konvoyu, saatte 56 km'ye varan rüzgarlar ve kötü hava koşulları nedeniyle geçici olarak limana geri dönmek zorunda kaldı. Bu, doğanın bize çıkardığı ilk sınavdı ve filodaki herkesin moralini bir anlığına bozsa da kararlılığımızı asla sarsmadı. Hava koşulları düzeler düzelmez yeniden denize açıldık. Ancak çok geçmeden, çok daha sinsi ve tehlikeli engellerle yüzleşecektik.

Tunus açıklarında demirlemiş olan filomuzun iki önemli gemisi, Familia Madeira ve Alma, 8 ve 9 Eylül geceleri insansız hava araçlarının hedefi oldu. Bu saldırılar sonucunda gemilerde küçük çaplı yangınlar çıktı. Bu anlar, yolculuğun en korkutucu anlarındandı. Barışçıl ve sivil bir misyonun, askeri bir hedef gibi saldırıya uğraması, hepimizde büyük bir şok ve öfke yarattı. Daha sonra CBS News'in ABD istihbarat kaynaklarına dayandırdığı haberlerde, bu saldırı emrinin doğrudan İsrail Başbakanı Netanyahu tarafından verildiğini öğrendik. Bu haber, bizim için bir iddiadan çok, yaşadığımız dehşetin teyidiydi. Sivil ve insani bir girişimin, uluslararası sularda bu şekilde hedef alınması, İsrail'in hukuk tanımazlığının ve Gazze'ye giden her türlü umudu boğma niyetinin açık bir göstergesiydi.

Tüm bu dış baskıların yanı sıra, bu kadar geniş ve çeşitli bir koalisyonun içinde bazı iç gerilimlerin yaşanması da kaçınılmazdı. Özellikle Tunuslu koordinatörlerden Khaled Boujemâa gibi bazı isimler, filo içinde LGBTQ+ aktivistlerinin bulunmasını "Filistin davasına yabancı gündemler" olarak nitelendirerek protesto ettiler ve görevlerinden istifa ettiler. Bu durum, ortak bir amaç uğruna bir araya gelmiş olsak da farklı kültürel ve ideolojik bakış açılarının yarattığı zorlukları bize hatırlattı. Ancak bu tür iç tartışmalar, filonun ana hedefine olan bağlılığını asla za-

yıflatmadı. Bizler, tüm farklılıklarımıza rağmen, Gazze halkıyla dayanışma ortak paydasında birleşmiştik. Kötü hava koşulları, dron saldırıları ve iç tartışmalar... Hiçbiri bizi yolumuzdan döndüremedi. Aksine, her engel, kararlılığımızı daha da biletti ve bizi Gazze'ye, nihai yüzleşmeye doğru daha güçlü bir şekilde ilerlemeye teşvik etti.

Uluslararası Sularda Yüzleşme

Gemilerimiz Gazze'ye yaklaştıkça havadaki gerilim adeta elle tutulur hale gelmişti. Ufukta beliren her yeni silüet, kalplerimizdeki heyecanı ve endişeyi artırıyordu. Artık sadece bir yardım filosu değil, aynı zamanda uluslararası hukukun ve insanlığın gözü önünde yaşanacak tarihi bir yüzleşmenin baş aktörleriydik. Rotamızın son durağı, sadece coğrafi bir hedef değil, aynı zamanda adaletin ve vicdanın sınanacağı bir arenaydı.

1-3 Ekim 2025 tarihleri arasında yaşananlar, bu yüzleşmenin ne kadar orantısız ve hukuksuz olacağını gözler önüne serdi:

- 1 Ekim sabahı, henüz Gazze'ye 120 deniz milinden daha uzaktayken, İsrail savaş gemileri ve kimliği belirsiz çok sayıda dron filomuzun etrafını sarmaya başladı. Bu, açık bir taciz ve psikolojik baskı operasyonuydu.

- Kısa bir süre sonra, iletişim sistemlerimize yönelik karıştırma (jamming) girişimleri başladı. Alma gemisinin iletişimi 5 dakikalığına tamamen kesildi. Dünyayla bağımızı koparıp bizi izole etmeye çalıştılar.

- İsrail donanması, telsiz aracılığıyla bize defalarca “durma” çağrısı yaptı. Cevabımız netti: “Uluslararası sulardayız ve seyrüsefer serbestisi hakkımızı kullanıyoruz.” Bu yasadışı emre uymayı reddederek yolumuza devam ettik.

- Gerilimin tırmandığı anlarda, İsrail güçleri Yulara ve Me-teque gibi gemilerimize tazyikli su ile saldırdı. Aynı anlarda

çevremizde duyulan patlama sesleri, korkutma taktiklerinin bir sonraki aşamasıydı.

- Nihayetinde, İsrail'in elit komando birlikleri, uluslararası hukuku hiçe sayarak gemilerimize çıktı. Silahsız sivil aktivistlerin direnişine rağmen, gemilerin kontrolünü zorla ele geçirdiler ve hepimizi gözaltına aldılar.

Bu müdahalenin en kritik noktası, gerçekleştiği yerdı. Gemilerimiz, Gazze kıyılarından 65 ila 120 deniz mili (yaklaşık 120 ila 220 kilometre) açıkta, yani tartışmasız bir şekilde uluslararası sularda durduruldu. 2010 Mavi Marmara saldırısında olduğu gibi, bu eylem de uluslararası deniz hukukunun en temel ilkelerinden biri olan açık denizlerin serbestliği ilkesinin açık bir ihlaliydi. Silahlı bir çatışma durumunda dahi, bir ablukayı ihlal etme şüphesiyle bir gemiye uluslararası sularda bu şekilde el konulması, hukuki meşruiyetten yoksundur. İsrail, kendi ilan ettiği bir ablukayı, tüm uluslararası hukukun üzerinde bir yetki gibi kullanarak korsanlık eylemi gerçekleştirmişti.

Gemilerimizin motorları susturulmuş, yelkenlerimiz indirilmiş olabilirdi. Fiziksel yolculuğumuz, İsrail'in askeri gücüyle sona erdirilmişti. Ancak o an hepimiz biliyorduk ki, misyonumuzun asıl mücadelesi şimdi başlıyordu.

Gözaltı, Dezenformasyon ve Kırılmayan İrade

Gemilerimize el konulmasının ardından başlayan süreç, sadece fiziksel bir gözaltı değildi; bu, aynı zamanda misyonumuzun ahlaki ve insani meşruiyetine yönelik organize bir saldırıydı. İsrail, bizi sadece durdurmakla kalmadı, aynı zamanda eylemimizi itibarsızlaştırmak için büyük bir dezenformasyon kampanyası başlattı. Bu kampanyanın merkezinde ise taşıdığımız insani yardım malzemeleri vardı.

Gözaltına alınan yüzlerce aktivist, insan hakları örgütlerinin daha önce Filistinli mahkumlara yönelik ağır ihlalleri raporladığı, Necef Çölü'ndeki Ktzi'ot Hapishanesi'ne götürüldük. Burada tanık olduğumuz koşullar, insan onuruna aykırıydı. Birçok kişide uyuz salgını baş gösterdi, içme suyu ve gıda yetersizdi, bize yönelik aşağılayıcı ve onur kırıcı davranışlar sistematik bir hal almıştı. Greta Thunberg'in daha sonraki ifadesinde anlattıkları, yaşanan vahşeti gözler önüne seriyordu. Thunberg, gözaltı sırasında defalarca tekmelendiğini, çırılçıplak soyularak filme alındığını, susuz ve uykusuz bırakıldığını, saçlarından sürüklendiğini ve gardiyanların gözaltındaki aktivistleri gazla boğmakla tehdit ettiğini bildirdi. Bu uygulamalar, fiziksel olduğu kadar psikolojik bir işkenceydi. İtalyan Dışişleri Bakanlığı yetkilileri bile ziyaretlerinin ardından buradaki koşulları “özellikle vahim” olarak nitelendirdi.

Yardım Tartışması, Gerçekler ve Yalanlar

Gözaltı sürecinin en alçakça kısmı, İsrail Dışişleri Bakanlığı'nın başlattığı yalan kampanyasıydı.

• **İsrail'in İddiası:** Bakanlık, resmi bir açıklama yaparak ve kanıt olarak boş bir gemi ambarını gösteren bir video yayınlarken, “filo gemilerinde hiçbir insani yardım malzemesi bulunmadığını” iddia etti. Amaçları açıklı: Bizi, Gazze halkının acısını kendi siyasi çıkarları için kullanan bir grup “provokatör” olarak göstermek ve misyonumuzu içi boş bir “siyasi tiyatroya” indirgemek.

• **Bizim Gerçeğimiz:** Bu, kuyruklu bir yalandı. Filo organizatörleri olarak bu iddiayı derhal reddettik. Yolculuk boyunca limanlarda yardımların gemilere yüklendiğini gösteren sayısız video ve fotoğraf çektik. Bu kanıtlar, Reddit gibi platformlarda paylaşılan ve herkesin erişimine açık olan Google Drive klasö-

ründe mevcuttu. İtalya'dan bir aktivistin dediği gibi, “Ben o gemilere tonlarca yardımın konulduğunu kendi gözlerimle GÖRDÜM... YALANLARI SEVMEM!” İsrail'in yayınladığı video ya yardımları boşalttıktan sonra çekilmişti ya da kasten boş olan birkaç tekneden birini gösteriyordu.

Bu dezenformasyon kampanyasına ve hukuksuz müdahaleye karşı dünya sessiz kalmadı. İtalya, İspanya, Türkiye ve ABD başta olmak üzere onlarca ülkede yüz binlerce insan sokaklara dökülerek bizi destekledi ve İsrail'i protesto etti. Türkiye gibi ülkeler, müdahaleyi “terör eylemi” olarak nitelendirerek en sert şekilde kınadı.

Fiziksel olarak engellenmiş, hapishanelere atılmış ve yalanlarla karalanmaya çalışılmış olabilirdik. Ancak o hücrelerde bile irademiz kırılmadı. Biliyorduk ki, filonun ruhu ve temsil ettiği adalet arayışı asla esir alınamazdı.

“Sumud” Devam Ediyor

Global Sumud Filosu'nun Gazze'ye ulaşamamış olması bir yenilgi midir? Bu soruyu, yolculuğumuzun başından beri hem kendimize hem de bizi izleyen dünyaya sorduk. Cevabım net ve kesin: Hayır, bu bir yenilgi değildi. Aksine, bu yolculuk, hedeflerine ulaşmış tarihi bir başarıdır. Fiziksel olarak engellenmiş olsak da misyonumuzun asıl amaçlarını gerçekleştirdik.

Bu misyonun başarıları şunlardır:

1. Gazze'deki yasadışı ablukanın yeniden dünya gündeminin merkezine taşınması: Unutulmaya yüz tutmuş bu insanlık suçunu, haftalarca uluslararası medyanın manşetlerinden düşürmedik. Gazze'deki acıyı ve adaletsizliği bir kez daha tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdik.

2. Uluslararası hükümetlerin ve kurumların iki yüzlülüğünün

ve eylemsizliğinin ifşa edilmesi: Devletlerin “endişelerini dile getirmekle” yetindiği, ancak somut adım atmaktan kaçındığı bir ortamda, sivil toplumun gücünü ve ahlaki üstünlüğünü kanıtladık. Hükümetleri, kendi vatandaşlarının güvenliğini sağlamak için donanma gemileri göndermeye mecbur bıraktık.

3. Baskıya karşı küresel sivil itaatsizliğin gücünün ve potansiyelinin gösterilmesi: 44’ten fazla ülkeden yüzlerce insanın, tüm tehditlere ve saldırılara rağmen ortak bir amaç uğruna bir araya gelmesi, adaletsizliğe karşı mücadelenin sınır tanımadığını gösterdi.

Yolculuğumuz, adını aldığı “Sumud” kelimesinin anlamını tam olarak yansıtıyor: Sarsılmaz bir kararlılık ve direnç. Bu seyir defteri burada kapanmıyor. Bu yolculuk bir son değil, Gazze halkıyla dayanışma ve adalet mücadelesinde yeni bir başlangıçtır. Gemilerimiz susturulmuş olabilir, ama taşıdıkları umut mesajı artık tüm dünyada yankılanıyor. Ve bizler, Gazze özgür olana, abluka kalkana ve Filistin halkı hak ettiği onurlu yaşama kavuşana kadar durmayacağız. Sumud devam ediyor.

VİCDANIN ÇAĞRISI

Dr. Mehmet Emin İNCE*

Üniversite yıllarımızda Bosna’da, Çeçenistan’da, Myanmar’da, Irak’ta yaşanan savaşları duyuyor, fakat o diyarlara yardımcı olamamanın derin ızdırabını yaşıyorduk. Özellikle Müslümanların nasıl birbirine düşürüldüğünü, gizli örgütlerin eliyle nasıl çatıştırıldığını acı içinde izliyorduk. Bir Müslümanın bir Müslümanı öldürdüğü bu karmaşık denklemlerin içinde, ne yapacağını bilememenin çaresizliğini her hücremizde hissediyorduk.

Suriye savaşının başlarında tanıştığım bir çocuğun sözleri bu trajedinin özeti gibiydi: “Babam bir tarafta savaşıyor, abim de karşı tarafta. İkisi birbirlerine sıkıyorlar.” Ancak Gazze meselesi farklıydı. Bu defa düşman belliydi ve niyetini açıkça ortaya koymuştu. Eyleme geçme kararımızı tetikleyen üç kilit ifade zihnimizde yankılanıyordu: Margaret Thatcher’ın “Bundan sonraki düşmanımız İslam’dır” sözü, George W. Bush’un “Haçlı seferlerini başlatıyoruz” ilanı ve nihayetinde devletlerin Gazze için hep bir ağızdan “kırmızı çizgimiz yok” demesi. Artık sadece namazda yapılan duaların yetersiz kaldığı bir noktaya gelmiştik. Gelen videolara tıklayamaz olmuştuk; çoluk çocuk, bebek de-

---

* *Akivist, doktor, Tunus’a gidenlerden.*

meden insanların gözlerimizin önünde toplu olarak katledilmesi karşısında sessiz kalamazdık. Cenab-ı Allah'ın “Benim dinime yardım edin” çağrısının sadece bir dua değil, fiili bir eylem, bir ayağa kalkış gerektirdiğine olan inancımız tamdı. Bu inanç, ataçağımız adımların temelini oluşturdu.

Yerelden Uluslararası Arenaya

Bireysel bir vicdan sızısının organize bir eyleme, yerel bir protestonun ise uluslararası bir platforma evrilmesi, bu mücadelenin en stratejik adımlarından biriydi. Her şey, küçük ama kararlı adımlarla başladı. Gaziantep'te her cumartesi günü sağ-lıkçı arkadaşlarımızla birlikte bir yürüyüş düzenliyorduk. Ben de Antep'te olduğum müddetçe bu yürüyüşlere katıldım. Bazen altı kişiydik, bazen binlerce. Sayımız değişse de kararlılığımız hiç değişmedi. Fakat bir süre sonra bu yürüyüşlerin yetersiz kaldığını, daha fazlasını yapmamız gerektiğini düşünmeye başladık.

Bu yetersizlik hissi içindeyken gelen bir teklifle, dört arkadaşla birlikte İsviçre'nin Cenevre kentine giderek Birleşmiş Milletler binası önünde izinli bir eylem gerçekleştirdik. Oradaki manzara beni derinden etkiledi. Katılımcılar arasında Müslümanlardan çok Müslüman olmayanlar, Hristiyanlar, belki dini inancı olmayanlar ve hatta sonradan öğrendiğim Yahudi bir bayan vardı. Bu acılara dayanamayıp aramıza katılmıştı. O akşam Cenevreli bir çiftin davetiyle evlerine misafir olduk. Evin içi tıkkış tıkkıştı; açık büfe bir sofraya etrafında toplanmış, dünyanın dört bir yanından gelmiş insanlarla omuz omuza duruyorduk. Bu tablo, Gazze meselesinin bir din veya millet meselesi olmanın ötesinde, tüm insanlığın ortak bir vicdan meselesi olduğunun en somut kanıtıydı. O gece yapılan toplantılarda, Dr. Hüseyin ve arkadaşlarının öncülüğünde, daha büyük bir eylemin tohumları atıldı: “*Marsh to Gaza*” yani Gazze'ye Yürüyüş.

Refah Sınır Kapısı'na Yolculuk

“Marsh to Gaza” eyleminin amacı netti: Refah Sınır Kapısı'na giderek Gazze'ye uygulanan insanlık dışı ambargoyu delmek. Bu yolculuk büyük bir umut taşısa da ciddi riskler barındırıyordu. “Acaba birileri bizi kullanabilir mi, yanlış bir yere evrilebilir mi?” endişesi kalbimizde hep vardı. Ancak bir şeyler yapma zorunluluğu, bu riski göze almamızı gerektiriyordu. Uçakla Mısır'a doğru yola çıktık.

Mısır'a vardığımızda zorluklar hemen başladı. Bazı arkadaşlarımız havalimanından, bazıları otellerden sınır dışı edildi. Biz ise bir şekilde ilerlemeyi başararak İsmailiye'ye yakın bir noktaya kadar ulaşabildik. Aslında konvoy halinde değil, ayrı ayrı gitmiştik; kontrol noktasında bir araya gelince bir konvoy oluşmuştu. Dünyanın dört bir yanından 500.000'in üzerinde bir katılım olduğunu duyduğumuzda hissettiğimiz sevinç ve ümidi tarif edemem. Girişteki çaresizlik hissini yerini, insanlık adına devasa bir ordunun parçası olmanın umudu almıştı. Ancak Mısır halkı üzerindeki baskıyı da net bir şekilde hissettik. İnsanlar, yönetimden çekindikleri için bizimle iletişim kurmaya korkuyorlardı. Bir abimizin, bize bir şeyler ısmarlamaya çalışırken bardağı bırakıp hızla uzaklaşması, bu korkunun ne kadar derin olduğunu gözler önüne seriyordu.

Refah'a doğru ilerlerken durdurulduk. Bir polis memuru pasaportlarımızı alıp “Beni takip edin.” dedi. O an pasaportsuz kalmanın endişesiyle ne yapacağımızı bilemedik. Ancak Allah'a şükür, bir sıkıntı olmadan bizi ana grubun olduğu yere getirdi. İleri gitmemiz engellenince arkadaşlarımız eylemlerini orada başlattı. Ben o durumu hep Berlin Duvarı'na benzetmiştim. Oradaki kalabalık, halkın iradesiyle o duvarı yıkabilirdi ve bu, Mısır hükümeti için bir bahane olabilirdi. Ancak bu fırsatı kullanmadılar. Dr. Hüseyin'in talimatıyla şehir merkezine gitmem

gerektiği için, sonrasında çıkan ve bazı arkadaşlarımızın yaralandığı arbedede yer almadım. Yaşanan tüm engellemelere rağmen, mesajımızı dünyaya duyurduğumuza inanıyorduk. Mısır'dan ayrılırken, "Daha büyük bir güçle, farklı bir şekilde geri geleceğiz," sözleri duyuldu. O an, zihinlerde ilk kez "gemilerle gitme" fikri filizlenmişti.

"Sumud Filosu"nun Doğuşu ve Tunus'a Varış

Türkiye'ye döndükten sonra Gazze'deki katliamların ve soykırımın devam ettiğini görmek, içimizdeki ateşini daha da alevlendirdi. Mısır'da filizlenen "gemilerle gitme" fikri artık somut bir plana dönüşüyordu. Dr. Hüseyin, Malezya veya Endonezya'dan çok sayıda geminin katılacağı büyük bir filo planından bahsetti. Ancak bu planın tarihi bize çok uzak geldi; daha erken harekete geçmemiz gerekiyordu.

"Sumud Filosu" için hazırlıklar başlayınca ben de birkaç farklı kurum aracılığıyla başvurumu yaptım. Bu, sürecin yakından takip edildiğine ve olayların akışının bilindiğine dair bana bir güven telkin etti. Kısa bir video çekip bilgilerimi gönderdim ve Allah'a şükürler olsun ki başvurum kabul edildi. Gaziantep'ten hareket edip Tunus'un tarihi Kartaca şehrine vardık. Oraya adım attığımda zihnimde şu sorular belirdi: "Niye biz daha önce buralara gelmedik? Bu kardeşlerimizi niye görmedik? İslam alemini biz niye bu kadar tanımıyoruz?" Bu düşünceler, yolculuğun sadece Gazze'ye değil, aynı zamanda kendi ön yargularımıza ve kardeş coğrafyalara doğru da bir keşif olacağıının ilk işaretiydi.

Eğitim, Gözlem ve Sabotaj

Tunus'ta geçirdiğimiz günler, sadece lojistik bir bekleme süreci değil, aynı zamanda yoğun bir zihinsel ve ruhsal hazırlık

dönemiydi. Bu süreçte Tunus toplumu üzerine gözlem yapma fırsatı buldum. Batı ve özellikle Fransa etkisinin yoğun olduğu bu ülkede, Türkiye'deki gibi keskin bir kutuplaşma olmadığını fark ettim. Türkiye'de "açıklık saçıklık" çoğu zaman "din düşmanlığı" olarak kullanılırken, Tunus'ta bu şartlanmışlığın olmadığını gördüm. "Modern" görünümlü insanlar, İslam'a karşı bir düşmanlık beslemiyor, aksine Gazze için yapılan eylemlere rahatlıkla katılabiliyorlardı.

Filonun hazırlık süreci ise sayısız zorluk ve engellemeyle doluydu:

- **Pasif Direniş Eğitimleri:** İsrail askerlerinin gemiye çıkması durumunda nasıl davranmamız gerektiği en ince ayrıntısına kadar anlatıldı. Şiddete başvurmamak, elleri ne çok yukarı ne de çok aşağıda, yere biraz paralel olacak şekilde kaldırmak gibi detaylar üzerine eğitimler aldık.

- **Tatbikat:** Bir eğitim sırasında aniden ışıklar kapatıldı ve içeriye elleri sopalı kişiler dalarak bize saldırır gibi yaptılar. Bu, bir provaydı ve ani bir saldırı anında tepkilerimizi ölçmek için tasarlanmıştı.

- **Sabotaj Girişimleri:** Gemilerimiz sistematik bir şekilde saf dışı bırakılmaya çalışıldı. Bazılarına, bütün dünyanın şahit olduğu şekilde, dronla ateş parçası atıldı. Bazılarının pervaneleri bozuldu, bir gemimizin motoruna ise "yanlılıkla" yağ yerine su döküldüğü iddia edildi.

Bu engellemeler nedeniyle katılımcı sayısı dramatik bir şekilde azaldı ve gemilere binecek kişilerin kura ile belirlenmesine karar verildi. Bu kura fikrini gruba ilk öneren bendim. Tüm bu zorlu sürece rağmen aramızda inanılmaz bir manevi atmosfer vardı. Dünyevi stresten tamamen arınımıştık. Maddi durumu oldukça iyi olan bir abimiz, "Ne kadar rahatız değil mi? Stres yok, hiçbir sorun yok," dediğinde hepimiz aynı şeyi hissettiğimizi

fark ettik. Bu zorluklar, yolculuğumuzun manevi anlamını daha da derinleştiriyordu.

Modern Bir “Hilful Fudul” Olarak Yolculuk

Bu yolculuk, fiziksel bir seyahatin çok ötesinde, derin bir felsefi ve manevi anlam taşıyordu. Zaman zaman kalbime, “Doğru mu yapıyorum? Bizi nereye yönlendirecekler?” gibi şüpheler düşmüyor değildi. Bu içsel sorgulamalarımı dindiren ve yoluma olan inancımı pekiştiren şey, Peygamber Efendimizin (s.a.v.) hayatından bir ilham oldu: **Hilful Fudul (Erdemliler İttifakı)**. Bu, Peygamberimizin İslamiyet’ten önce katıldığı ve peygamberlikten sonra dahi “Bugün olsa yine katılırım” diyerek övdüğü, kim olursa olsun haksızlığa uğrayanın hakkını korumak için kurulmuş bir ittifaktı.

Bu düşünce aklıma gelince içim rahatladı. Anladım ki bizim katıldığımız Sumud Filosu da modern bir “Hilful Fudul” idi. Amerika’dan Brezilya’ya, Endonezya’dan Almanya’ya, dünyanın dört bir yanından farklı inançlara, dillere ve kültürlere sahip insanlar, tek bir amaç için bir araya gelmişti: “iyilik, doğruluk, güzellik adına” bir şey yapmak ve “kötüye ‘yeter artık, dur!’” demek. Bu evrensel erdemliler ittifakının bir parçası olmaktan dolayı büyük bir mutluluk duydum, elhamdülillah.

Bugün dünyanın, zayıf devletleri koruyacak ve kendini güçlü zannedenlerin haksızlığına “dur” diyebilecek küresel bir “Hilful Fudul” a her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Bu tür çabaların artması, insanlığın adalete olan açlığını giderecek tek yoldur.

VARILAMAYAN LİMAN, BİTMİYEN SORUMLULUK

Atıf SOYLU*

Türkiye topraklarına yeniden ayak bastığımda hissettiğim şey, basit bir yol yorgunluğundan ibaret değildi. Asıl ağırlık, niyet edilip varılamayan bir hedefin, kalben yüklenilip fiilen tamamlanamayan bir vazifenin içimde bıraktığı sessiz ve derin sızıydı. Bu yolculuk, benim için sıradan bir seyahat, geçici bir aktivizm tecrübesi ya da kısa süreli bir gündem başlığı olmadı. Bu yol, vicdanın çağrısına verilen bir cevap; insan olmanın, şahit olmanın ve taraf olmanın gereğini yerine getirme çabasıydı. Gazze’de yıllardır süren hukuksuz ambargoya karşı ses olmak, mazlumun yanında durmak ve sessizliğin parçası olmak için çıktığımız bu yolda, attığımız her adımda sorumluluğun ağırlığını omuzlarımızda hissettik.

Gazze için yürüttüğümüz çalışmalar devam ederken, İspanya’dan gelen bir haberle sürecin yönü değişti. Dünyanın farklı ülkelerinden katılımcıların dâhil olacağı, üç gemiden oluşan bir organizasyon planlanıyordu. Bu haber, yalnızca yeni bir eylem ihtimali değil; vicdanı diri olan herkes için ciddi bir sorumluluk çağrısıydı. Konya Safa Başkanımız Yusuf Demirel ağabeyimizle birlikte, yeşil pasaport sahibi olmamız sebebiyle gönüllü olduk.

---

* *Akivist. Tunus’ta eğitime katılanlardan.*

Herhangi bir kişisel beklentiye kapılmadan, Verenel Derneği'ni temsilen ve ümmet adına bu yolculuğa niyet ettik.

Ancak süreç, daha en başından itibaren kolay ilerlemedi. Gemilere binmek için zorunlu eğitimler olduğu bilgisi bize geç ulaştı. Yola çıkış tarihleri netleşmiyor, beklenen haber bir türlü gelmiyordu. Son anda gelen bilgilendirmeye bir hareketlilik başladıysa da eğitimlere yetişemedik. Bu durum, daha limana varmadan içimizde bir eksiklik ve burukluk hissi bıraktı. Niyetimiz sağlandı; fakat ilk adım fiilen atılamamıştı.

Tam bu noktada yeni bir ihtimal belirdi: Tunus. Bu, yarım kalan ilk adımın ardından yeniden ayağa kalkmak gibiydi. Yusuf Demirel ağabeyimizle birlikte Tunus'a gittik. Gerekli eğitimleri tamamladık ve bekleyiş yeniden başladı. Umudumuz tazeydi, niyetimiz berraktı.

30 Ağustos itibarıyla Tunus'taydık. Tunus, bizim için yalnızca bir bekleme noktası olmadı. Orası, kırk yedi farklı ülkeden gelen insanların aynı acı etrafında bulunduğu, küresel bir vicdan merkezine dönüştü. Aralarında milletvekillerinin, akademisyenlerin, kanaat önderlerinin ve farklı alanlardan aktivistlerin bulunduğu yüzlerce insan, Gazze için tek yürek hâlindeydi. Farklı diller konuşuluyor, farklı pasaportlar taşınıyordu; fakat aynı kelimelerde buluşuluyordu: Adalet, insanlık ve Gazze.

Listeler açıklandığında ismimi görmek, içimde uzun zamandır hissetmediğim güçlü bir sevinç doğurdu. Bu, yalnızca kişisel bir kabul duygusu değildi; aylardır süren belirsizliğin ardından, niyetin karşılık bulabileceğine dair kuvvetli bir işaret. İlk çıkış tarihi olarak 4 Eylül konuşuluyor, bu tarih zihnimizde somut bir hedefe dönüşüyordu.

Ancak süreç bir kez daha uzadı. 4 Eylül ertelendi. Ardından yeni tarihler konuşuldu, onlar da netleşmedi. Günler geçti, bekleyiş haftalara yayıldı. Her erteleme sabrımızı sınadı; fakat umu-

dumuzu tamamen söndürmedi. Yusuf ağabeyimle birlikte, tüm bu belirsizliklere rağmen bu büyük adımın atılacağı ana inanarak beklemeye devam ettik.

Bu bekleyiş, aynı zamanda insanın kendi niyetini tekrar tekrar yokladığı bir iç muhasebeye dönüştü. Burada bulunma sebebi-miz neydi? Bir gemiye binmiş olmak mı, yoksa Gazze için şahitlik etmek mi? Bu sorular, süreç uzadıkça daha berrak hâle geldi. Beklemek, bu yolculuğun en ağır ama en öğretici parçasıydı.

Tunus'tan temin edilen gemilerdeki teknik yetersizliklerdi. Bunlar söylenti ya da abartı değildi. Limanlara defalarca gittik, gemileri yerinde gördük. Böyle riskli ve sembolik değeri yüksek bir yolculuk için mevcut eksiklikler ciddi soru işaretleri doğuruyordu. Bu durum, sürecin ne kadar kırılğan bir zeminde ilerlediğini açıkça gösteriyordu.

Tunus'ta toplam on dört gün kaldık. Defalarca limanlara gittik, geri döndük. Her seferinde içimizden “belki bu kez” diyerek bekledik. Süreç, 30 Ağustos'tan 14 Eylül'e kadar her anı mücadeleyle geçen bir sabır imtihanına dönüştü. Gitmek için uğraştık, kapıları zorladık; fakat nasip olmadı.

Sonunda karar netleşti. Milletvekilleri dâhil olmak üzere Türkiye'den gelen birçok aktivist gemilere binemedi.

Bu an, kelimelere kolayca dökülemeyen bir ağırlık taşıyordu. Bir yanda bu sürecin içinde yer almış olmanın onuru, diğer yanda dışarıda kalmanın hüznü vardı.

Tunus'tan Türkiye'ye dönüşümüz hüznü oldu. Yusuf Demirel ağabeyimiz ve diğer kardeşlerimizle birlikte dönerken, omuzlarımızda hedefe varamamanın burukluğu, kalbimizde Gazze'ye ulaşamamanın kederi vardı. Buna rağmen şunu açık yüreklilikle söyleyebilirim: Yaşananlar davaya olan bağlılığımı sarsmadı.

“Bu bizim sevdamızı engellemiyor.”

Bir eylemin başarısı her zaman varılan limanla ölçülmez.

Bazen asıl başarı, kırılan sessizliktir. Sumud Filosu, hedeflenen ölçekte Gazze'ye ulaşamamış olabilir; ancak kırık yedi ülkeden insanların bir araya gelmesiyle dünya kamuoyunda güçlü bir farkındalık oluşturdu. Gazze'deki ambargonun ve insani dramın yeniden küresel gündemin ön sıralarına taşınması, başlı başına önemli bir kazanımdı.

Bizim için nasip olmadı. Bazen insan elinden geleni yapar, gerisini tevekkülle karşılar. Bu satırları, bu süreçte yanımızda olan, dualarıyla ve destekleriyle gücümüze güç katan herkese karşı bir vefa borcu olarak kaleme aldım.

Mücadelemiz bitmedi. Bu sadece bir durak, bir virajdı. Gazze, hâlâ ilk gündemimiz. Varılmayan bir limanın ardından geriye kalan şey, daha berrak bir sorumluluk duygusudur. "Kader gayrete âşıktır" düsturuyla yola devam ediyoruz. İnşallah başka yollarla, başka vesilelerle bu sorumluluğun gereğini yerine getirmeye devam edeceğiz.

Gazze'ye ulaşamamış olsak da TEK BİR SESLE, TÜM DÜNYA FİLİSTİN'İN YANINDA DURDU

Global Sumud Resmi Web Sitesi*

Eylül 2025'te, 42 tekne ve 462 kişi, İsrail'in Gazze'ye uyguladığı yasadışı kuşatmayı kırmak ve Filistin halkının yanında durmak amacıyla sivil, şiddet içermeyen bir misyonla Akdeniz'i geçti.

Düzinelerce ülkede koordineli seferberlikler; limanları, meydanları ve şehir sokaklarını yaşam, insanlık ve özgürlük için tek bir koroya dönüştürdü. Sıradan insanlar, onurun yanında durmak için izin gerekmediğini ve hükümetler başarısız olduğunda insanların ayağa kalkma sorumluluğu olduğunu kanıtladı.

31 Ağustos 2025 Barselona Lansmanı

31 Ağustos 2025'te binlerce kişi Barselona Limanı'nda toplanarak Küresel Sumud Filosu'nun yaklaşık 20 teknesinin denize indirilmesine tanıklık etti. Aralarında doktorların, sanatçıların, denizcilerin ve insan hakları savunucularının da bulunduğu, 40'tan fazla ülkeden katılımcıyla filo; Filistin halkıyla şiddetsiz direniş ve dayanışmanın güçlü bir eylemi olarak denize açıldı.

---

* <https://globalsumudflotilla.org/missions/gsf-2025/overview/>

Basın toplantısı sırasında konuşmacılar, uluslararası sessizliği ve suç ortaklığını kınayarak misyonu bir hayır işi değil, bir adalet eylemi olarak nitelendirdi ve Arapça’da “sebat” anlamına gelen “Sumud” kelimesini onları birleştiren ruh olarak tanımladı. Güçlü rüzgârların bazı kalkışları geciktirmesine rağmen lansman, Barcelona’nın sahil şeridinde Filistin özgürlüğü için atılan sloganların yankılandığı, küresel ilgi ve kamuoyu seferberliği dalgasını başlattı. Sivil direnişin derin tarihine ve halk gücünün merkezi olarak sembolik bir öneme sahip olan şehir, dünyanın vicdanını yakalamaya yardımcı olacak bir yolculuğun başlangıcını işaret etti.

7 Eylül 2025 Tunus’a Varış

7 Eylül’de, Barcelona’dan gelen Küresel Sumud Filosu tekneleri Tunus kıyılarına ulaştı. Sidi Bou Said’de toplanan kalabalıklar tekneleri tezahüratlar, müzik ve deniz melteminde dalgalanan Filistin bayraklarıyla karşıladı. Gönüllüler, sivil toplum grupları ve yerel yetkililer; İspanya’dan gelen gemilerin malzeme tedariki, lojistiği ve güvenlik kontrollerinin koordine edilmesine yardımcı oldu. Atmosfer elektrikli ve derinden duygusalı. Uzun süredir bölgesel dayanışma ve direnişin sembolü olan Tunus, limanlarını ve halkının kalbini bu misyona açtı.

Basın konferansları ve halka açık etkinlikler, küresel koalisyonun birliğini ve Kuzey Afrika’nın kuşatmayı kırmadaki rolünün önemini vurguladı. Birçok kişi için Tunus, bir geçiş noktasından fazlasını temsil ediyordu; kıtalar arasında yaşayan bir köprüydü ve sumud ruhunun sınırları aştığının kanıtıydı.

8-9 Eylül 2025

Family ve Alma'ya Yönelik Saldırılar

8 ve 9 Eylül tarihlerinde, Tunus'un Sidi Bou Said limanı açıklarında demirli haldeyken, öncü iki teknemiz olan Family ve Alma; güvenlik kamerası görüntüleri ve görgü tanıklarının ifadelerine göre insansız hava aracıyla fırlatılan bir kundaklama düzeneğiyle vuruldu ve teknelerde yangın çıktı. Tüm mürettebat hayatta kaldı, ancak olay misyon genelinde şok etkisi oluşturdu ve Gazze'ye ulaşmaya çalışan sivil gemilerin karşı karşıya kaldığı artan riskleri gözler önüne serdi.

Haftalar sonra CBS News, adı açıklanmayan ABD istihbarat kaynaklarına dayandırdığı haberinde, gizli bir brifingde insansız hava araçlarının denizaltılardan fırlatıldığı ve üst düzey İsrail onayıyla bağlantılı olduğunun iddia edildiğini bildirdi.

12 Eylül 2025

Tunus'tan Ayrılış

Tunus'tan ayrılmak, Küresel Sumud Filosu'nun yolculuğunun en zorlu aşamalarından biri oldu. Günler süren koordinasyon, onarım ve düzenleyici engellerin ardından filo, Eylül ortasında Bizerte ve Sidi Bou Said dâhil olmak üzere birçok limandan yola çıkarak Gazze'ye doğru bir sonraki etaba başladı. Her kalkış; karmaşık lojistik, hukuki ve güvenlik kısıtlamalarının aşılmasını gerektiriyordu. Mürettebat, her geminin denize elverişli olduğundan ve kayıt altına alındığından emin olmak için gece gündüz çalıştı. Tekneler Tunus kıyılarından ayrılırken destekçiler bayrak salladı ve dayanışma şarkıları söyledi. Gecikmelere rağmen misyon devam etti ve katılımcılar Gazze'ye ulaşmaya ve Filistin'e odaklanmaya kararlı kaldı.

18 Eylül 2025 **Life Support Katılıyor**

Filo Sicilya kıyılarına yaklaşırken, İtalyan STK EMERGENCY tarafından işletilen insani yardım ve kurtarma gemisi Life Support, Gazze'ye doğru ilerleyen GSF'ye katılarak misyonun tıbbi ve kurtarma kapasitesini güçlendirdi. Life Support, yıllar boyunca aynı sulara devriye gezerek savaş, yoksulluk ve zulümden kaçan göçmenleri ve mültecileri kurtarmıştı. Bu insanların hayatları, Filistin kuşatmasını besleyen aynı küresel adaletsizlikler tarafından şekillendirilmişti. Geminin varlığı, mücadeleler arasındaki derin bağı simgeliyordu: Sınırların şiddetiyle yerinden edilenler ile onların ardında hapsedilenler. Gemi filoya katıldığında; uzmanlık, destek ve ahlaki ağırlık taşıyarak dünyaya özgürlük, onur ve yaşam hakkı mücadelesinin deniz tanımadığını ve halklar arasında ayırım gözetmediğini hatırlattı.

19 Eylül 2025 **İtalyan Filosunun Lansmanı**

Eylül 2025'in başlarında İtalya, Küresel Sumud Filosu'nun bir parçası olarak 17 gemiden oluşan filosunu Palermo, Catania ve Napoli gibi limanlardan hareket ettirdi. Aktivistler, denizciler ve insani yardım gönüllüleri, gemiler yola çıkmaya hazırlanırken rıhtımlarda toplanarak Filistin ve İtalyan bayraklarını salladı. Lansmana basın toplantıları, müzik performansları ve İtalya'nın Filistin mücadelesiyle olan derin halk dayanışması tarihini vurgulayan duygusal konuşmalar eşlik etti. Yerel liman işçileri ve liman yetkilileri son hazırlıklara yardımcı olurken, sivil toplum kuruluşları malzeme tedarikini ve güvenlik kontrollerini koordine etti. Öngörülemeyen hava koşulları ve artan uluslararası incelemeye rağmen İtalyan filosu kararlılıkla yola çıktı. Bu hareket,

adaletsizliğe karşı birlikte duran, kuşatmaya ve sessizliğe meydan okuyan sıradan insanların birliğini simgeliyordu.

19 Eylül’de İtalyan GSF filosu, Barselona ve Tunus filolarına katılarak, gecikmelere rağmen nihayet Gazze’ye doğru birlikte yola çıktı.

22 Eylül 2025

Yunan Filosunun Denize İndirilmesi

22 Eylül 2025’te Küresel Sumud Filosu’nun Yunan filosu, Girit ve diğer yakın limanlardan yola çıkarak hâlihazırda Gazze’ye doğru ilerleyen İtalya, Tunus ve İspanya’dan gelen gemilere katıldı. Uzun süredir dayanışma filolarının ön saflarında yer alan Yunan aktivistler, uluslararası mürettebatla birlikte denetimleri tamamlamak, gemilere yakıt ikmali yapmak ve son dakika hava ve hukuki izinlerini almak için çalıştı. Yakın sularda artan baskı ve gözetleme faaliyetlerine rağmen atmosfer kararlı ve meydan okuyucuydu.

Tekneler şafak vakti nihumlardan ayrılırken “Özgür Filistin” sloganları yankılandı. Artık neredeyse tamamlanmış olan filo, Doğu Akdeniz’deki son etabına doğru ilerledi; hedefi Gazze ve özgürlüktü.

24 Eylül 2025

Yunanistan Kıyılarında İnsansız Hava Aracı Saldırısı

Bir hafta sonra, filo Yunan Arama ve Kurtarma (SAR) bölgesine girdiğinde aktivistler, 12 gemiyi hedef alan 15’ten fazla insansız hava aracının varlığını bildirdi. Yüksek sesli patlamalar, bırakılan cihazlar ve iletişim kesintileri belgelendi. Bir katılımcı, “Köprüden, farklı yönlerden yaklaşan çok sayıda insansız hava

aracını ve birkaç tekneye isabet eden patlamaların ışıklarını gördük” dedi.

Hiçbir devlet sorumluluk üstlenmedi. Olaylar, uluslararası sularda ve sivil denizcilik bölgelerinde meydana geldi; bu durum seyrüsefer özgürlüğü, hava savaşında hesap verebilirlik ve insani yardım görevlerinin güvenliği konusunda acil soruları gündeme getirdi.

Tehditlere rağmen filo rotasından sapmadı. Her insansız hava aracı, her aksaklık kararlılığımızı daha da güçlendirdi.

Eylül Sonu 2025

Deniz Kuvvetlerine Atanan Gemiler

Hem İtalya hem de İspanya, Küresel Sumud Filosu’na yönelik insansız hava aracı saldırılarının ardından Akdeniz’e savaş gemileri gönderdi. Bu adım, insani bir kaygı göstergesi olarak sunuldu. İtalya, Girit’in kuzeyinde hâlihazırda faaliyet gösteren Virginio Fasan (F 591) fırkateynini sivil filoya deniz desteği sağlamak üzere yeniden yönlendirirken; İspanya, devriye gemisi Furor’u (P-46) konuşlandırdı ve görevinin İspanyol vatandaşlarının ve diğer katılımcıların güvenli seyir haklarını korumak olduğunu belirtti. Her iki hükümet de niyetlerinin koruyucu ve çatışmacı olmadığını vurgulasa da bu konuşlandırma Avrupa’nın siyasi iradesinin sınırlarını ortaya koydu.

Bu gemiler—filonun tüm insani yardımını taşıyabilecek kapasitede olmalarına rağmen—ablukayı kırmak için değil, sembolik olarak izlemek üzere gönderilmişti. Filo, uluslararası sularda yer alan sözde “turuncu bölgeye” yaklaşırken deniz refakat gemileri geri çekildi. Bu ayrılış, rahatsız edici bir gerçeğin altını çizdi: Avrupa hükümetleri, İsrail’in yasadışı kuşatmasını sona erdirebi-

lecek güce ve kapasiteye sahipken, müdahale cesareti göstermek yerine yalnızca koruyucu jestler sunmayı tercih ediyordu.

1 Ekim 2025

Denizde Yasadışı Engelleme

1 Ekim gecesinden itibaren insani yardım misyonumuz, Gazze kıyılarından yaklaşık 120 deniz mili açıkta, uluslararası sularda İsrail işgal donanma güçleri tarafından yasadışı biçimde engellendi.

Sivil gemiler barışçıl şekilde ilerlerken telsiz üzerinden tehdit edildiler, iletişimleri engellendi ve canlı yayınlar aniden kesildi. Savaş gemileri filoyu kuşattı ve yüksek basınçlı su topları ile tanımlanamayan sıvı maddeler kullanarak saldırıya başladı.

Birçok tekne vuruldu, güverteler suyla doldu ve mürettebat dengesini kaybetti. Askerler hoparlörlerden emirler yağdırdıktan sonra silah zoruyla teknelere çıktı. Gece yarısına kadar en az bir düzine tekne ele geçirildi ve şafak vaktine gelindiğinde gemilerin büyük çoğunluğu zorla alındı. Uluslararası denizcilik hukukuna aykırı biçimde ve uluslararası sularda gerçekleştirilen bu saldırılar, insani yardım ve dayanışmanın Gazze'ye ulaşmasını engellemek için alınan aşırı önlemleri bir kez daha ortaya koydu ve İsrail işgal hükümetinin yasadışı kuşatmayı uygulamak için ne kadar ileri gidebileceğini gösterdi.

Ekim 2025

Yasadışı Kaçırma ve Gözaltı

Engellemelerin ardından, Küresel Sumud Filosu'na katılan yüzlerce kişi Aşdod'a ve daha sonra Adalah – İsrail'deki Arap Azınlık Hakları Hukuk Merkezi tarafından yaygın usulsüzlük-

lerin belgelendiği Ktzi'ot gibi gözaltı merkezlerine götürüldü. Göçmenlik ve gözaltı duruşmaları savunma avukatlarına haber verilmeden başlatıldı ve çoğu zaman avukatlar olmadan yapıldı. Birçok katılımcının günlerce hukuki erişimi engellendi; tecrit edildiği, aşağılayıcı muameleye maruz kaldığı, kaba davranış gördüğü ve sağlıksız koşullarda tutulduğu bildirildi.

Adalah avukatları, gözaltı süreci boyunca yasal temsil ve temel haklara yönelik sistematik engellemeleri aktardı. Bunlar hem İsrail hukuku hem de uluslararası hukuk açısından açık ihlallerdi. Ancak küresel gözetim altındaki yabancı sivillere yönelik bu suistimaller bile, İsrail'in apartheid rejimi altında süresiz gözaltı, işkence ve toplu cezalandırmaya maruz kalan Filistinlilerin günlük gerçekliğiyle karşılaştırıldığında önemsiz kalmaktadır. Filonun yaşadığı bu süreç, dünyaya Filistinlilerin her gün karşı karşıya kaldığı; işkence tesislerinin duvarlarının ve Gazze ablukasının ardında gizlenen baskı mekanizmasına kısa bir bakış sunmuştur.

Dünya Çapında Yanıt Halk Ayağa Kalktı

İsrail deniz kuvvetlerinin uluslararası sularda 462 sivil yasadışı biçimde durdurup kaçırmasının ardından dünya genelinde büyük bir tepki oluştu. New York'tan São Paulo'ya, Dublin'den Barselona'ya kadar insanlar sokaklara çıkarak hesap sorulmasını ve Filistin'in özgürlüğünü talep etti.

Her bir seferberlik, direnişin aynı ritminin parçasıydı. Hep birlikte sansürü ve siyasi korkaklığı aşan küresel bir dalga oluşturarak, insanlığın abluka altına alınamayacağını ve hükümetler başarısız olduğunda insanların ayağa kalkacağını dünyaya hatırlattılar.

Teknelerimize el konuldu, ancak mesajımız yoluna devam etti. Kıtalar boyunca insanlar yalnızca gözaltına alınanların serbest bırakılmasını talep etmekle kalmadı, aynı zamanda kuşatmanın sona erdirilmesi çağrısında bulundu. Bir deniz misyonu olarak başlayan bu süreç, dünya çapında bir uyanışa dönüştü. Gemilerimiz ele geçirilmiş olsa bile, sumudun—sebatın—asla batırılmayacağına kanıtı oldu.

VİCDANIN KAYIT DEFTERİ

Muhammed Kurtcephe*

Uluslararası Sumud Filosu'nun yolculuğu, yalnızca denize açılmış bir gemiler topluluğunun hikayesi değildir. Bu yolculuk, uluslararası hukukun, insan haklarının, devletlerin kriz anındaki reflekslerinin, aktivistlerin kişisel tanıklıklarının ve küresel vicdanın kayıt altına alındığı geniş bir hafıza alanıdır. Sumud'un direniş felsefesi, sadece Filistin'de değil; bu filoda görev almış herkesin yaşadıklarıyla birlikte evrensel bir tanıklığa dönüşmüştür.

Sumud Filosu, geniş bir coğrafyayı kapsayan çok uluslu bir dayanışmanın ürünüdür. Farklı ülkelerden yüzlerce gönüllü, kendi toplumlarının vicdanını temsilen bu yolculuğa katılmıştır. Aktivist listeleri yalnızca isimlerden ibaret değildir; her bir aktivist, filonun hazırlık aşamalarından müdahale anlarına kadar farklı sorumluluklar üstlenmiştir.

---

* *Editör.*

Filoya Katılan Aktivistlerin Ülkeleri

Sıra	Ülke
1	ABD
2	Almanya
3	Avustralya
4	Avusturya
5	Bahreyn
6	Bangladeş
7	Belçika
8	Birleşik K.
9	Brezilya
10	Cezayir
11	Danimarka
12	Endonezya
13	Fas
14	Filipinler
15	Finlandiya
16	Fransa
17	Güney Afrika
18	Hollanda
19	İrlanda
20	İspanya
21	İsveç
22	İsviçre
23	İtalya

Sıra	Ülke
24	Katar
25	Kıbrıs
26	Kolombiya
27	Kuveyt
28	Libya
29	Lüksemburg
30	Maldivler
31	Malezya
32	Mauritanya
33	Meksika
34	Norveç
35	Pakistan
36	Polonya
37	Sri Lanka
38	Suudi Arabistan
39	Tayland
40	Tunus
41	Türkiye
42	Umman
43	Ürdün
44	Yeni Zelanda (Aote-
45	Yunanistan

Aktivistlerin Ülkelere Göre Sayıları

Ülke	Sayı
ABD	22
Almanya	15
Arjantin	3
Avustralya	6
Avusturya	4
Bahreyn	2
Belçika	4
Birleşik K.	13
Brezilya	13
Bulgaristan	1
Cezayir	17
Çek Cumhuriyeti	1
Danimarka	1
Fas	6
Finlandiya	5
Fransa	32
Güney Afrika	6
Hollanda	10
İrlanda	15
İspanya	49
İsveç	9
İsviçre	19

Ülke	Sayı
İtalya	45
Japonya	1
Kolombiya	2
Kuveyt	3
Litvanya	1
Lüksemburg	1
Malezya	23
Meksika	6
Moritanya	1
Norveç	6
Pakistan	1
Polonya	3
Portekiz	4
Sırbistan (CS)	1
Slovakya	1
Tunus	25
Türkiye	50
Umman	1
Uruguay	2
Ürdün	3
Yeni Zelanda	3
Yunanistan	26

Tüm Aktivistlerin Listesi

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Aaron White	Dir Yassine	Birleşik K.
Abdallah Messaoudi	Dir Yassine	Tunus
Abdel Karim El K. M.	Meteque	İspanya
Abdel Rahman Y. D Ghazal	Spectre	Ürdün
Abdeladim Bendraoui	Florida	Fas
Abdelfattah Chekhnaba	Dir Yassine	Cezayir
Abdelkadir Ammour	Dir Yassine	Cezayir
Abdellah Habib Taleb	Dir Yassine	Cezayir
Abderrachid Korichi	Dir Yassine	Cezayir
Abderrahmane Amajou	Paola I	İtalya
Abderrazak Makri	Amsterdam	Cezayir
Abdolkoddous Elgafsi	Amsterdam	Cezayir
Abdulaziz Yalcin	Sirius	Türkiye
Abdulla Younis M. G.	Alma	Ürdün
Abdullah Gundem	Captain Nikos	Türkiye
Abdullah MSSM Al M.	Spectre	Kuveyt
Abdulmecid Bagcivan	Spectre	Türkiye
Abdulsamed Turan	Seulle	Türkiye
Abubakir Mohammad Rafiq	Spectre	Avustralya
Achraf Khoja	Florida	Tunus
Ada Colau Ballano	Sirius	İspanya
Adnaan Michael Stumo	Mikeno	ABD
Adria Plazas Vidal	Adara	İspanya
Adriano Veneziani	Otaria	İtalya
Adrien Jeremy Berthel	Inana	Fransa
Ahmad Musa A. B. K.	Alma	Malezya
Ahmed Fouzi Bouaziz	Amsterdam	Cezayir
Alejandra Martinez Velasco	Huga	İspanya

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Aleksandras Chichlovskij	Catalina	Litvanya
Alessandro Mantovani	Otaria	İtalya
Alexander Lee Colston	Sirius	ABD
Alexandros Delatolas	Ahed Tamimi	Yunanistan
Alexis Noel X. Deswaef	Jeannot III	Belçika
Alicia Amparo Armesto N.	Huga	İspanya
Alonso Quintero Boza	Alma	İspanya
Ammar Al Halabi	Mohammad B.	Hollanda
Ammar Ounnas	Amsterdam	Cezayir
Ana Maria Alcalde Callejas	Adara	İspanya
Ana Maria Martin Lopez	Jeannot III	İspanya
Ana Zugarramurdi Garcia	Jeannot III	Uruguay
Andrea Canazza	Maria Cristina	İtalya
Andrea Sebastiano Tribulato	Jeannot III	İtalya
Angeliki Savvantoglou	Pavlos Fyssas	Yunanistan
Anis Abassi	Florida	Tunus
Anita Sol Lea Gabay	Mohammad B.	Fransa
Anna Lagonikou	Pavlos Fyssas	Yunanistan
Anna Ruiz Bernardos	Selvaggia	İspanya
Annalisa Corrado	Karma	İtalya
Anthony (Tadhg) Hickey	Metequé	İrlanda
Antonio La Picciella	Alma	İtalya
Ariadna Masmitja Marin	Adara	İspanya
Ariadne Catarina Cardoso T.	Adara	Brezilya
Arlin Gabriela Medrano G.	Adara	Meksika
Arslan Alpaslan	Adagio	Türkiye
Arturo Scotto	Karma	İtalya
Ashraf Abdelrahman	Maria Cristina	Avusturya
Ayoub Habraoui	Dir Yassine	Fas

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Aziz Meliani	Dir Yassine	Tunus
Aziz Rhali	Dir Yassine	Fas
Barbara Schiavulli	Morgana	İtalya
Bekir Develi	Australe	Türkiye
Bekir Turunc	Spectre	Türkiye
Benedetta Scuderi	Morgana	İtalya
Bianca Milacic	Huga	Birleşik K.
Bianca Zoe Webb Pullman	Florida	Avustralya
Brahim Marzouk	Alma	Fransa
Bruno Sperb Rocha	Sirius	Brezilya
Cakar Mesut	Spectre	Türkiye
Cameron John Tribe	Marinette	Avustralya
Carles Lleo Paulo Noguera	Aurora	İspanya
Carlo Alberto Biasioli	Morgana	İtalya
Carlos Antonio Bertola	Estrella Y M.	Arjantin
Carlos Barron Garcia	Captain Nikos	İspanya
Carlos Perez Osorio	Hio	Meksika
Carolyn Amanda Shelver	Wahoo	Güney Afrika
Carson Amanda Blanton	Paola I	ABD
Catriona Graham	Aurora	İrlanda
Cedric Jacques Paul Caubere	Wahoo	Fransa
Celia Velez Lucena	Sirius	İspanya
Cesare Tofani	Otaria	İtalya
Charalampos Bikas	Vangelis Pissias	Yunanistan
Christoforos Schuff O'Moore	Ohwayla	Norveç
Christopher Andrews	Spectre	İrlanda
Christopher Paul Hausler	Alma	ABD
Clement Loic Froidevaux	All In	İsviçre
Colm Peter Byrne	Hio	İrlanda

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Cormac Kevin O'Daly	Yulara	İrlanda
Dane Cassidy Hunter	Paola I	ABD
Daniel Masso Roca	Inana	İspanya
Danish Nazran Bin Murad	Grande Blu	Malezya
Dario Crippa	Otaria	İtalya
David Rashi Kremen Adler	Ohwayla	ABD
Davut Daskiran	Sirius	Türkiye
Diarmuid Mac Dubhglais	Sirius	İrlanda
Diego Vazquez Galindo	Fair Lady	Meksika
Diogo De Arriaga E C. M. C.	Selvaggia	Portekiz
Dominique Assegedetch De H.	Mohammad B.	Hollanda
Don Simon Francisco Vidal F.	Sirius	İspanya
Donna Marie Schwarz	Amsterdam	İrlanda
Eduard Lucas Camacho	Adara	İspanya
Elias Thiele	Spectre	Almanya
Elin Andrea Stadra	Meteque	İsveç
Eline Froyasa Norli	Yulara	Norveç
Elise Marie Joséphine Gressot	Vangelis Pissias	İsviçre
Emanuela Pala	Grande Blu	İtalya
Emilien Urbach	Miamia	Fransa
Emine Gunes	Marinette	Türkiye
Emma Fourreau	Alma	Fransa
Emmy Marianne Vonk	Mohammad B.	Hollanda
Enes Harman	Australe	Türkiye
Enzo Dominique Pianetti	Sirius	Fransa
Erdem Ozveren	Australe	Türkiye
Ergun Akpınar	Maria Cristina	Türkiye
Eric Jason Lein	Jeannot III	ABD
Ernesto Ledesma Arronte	Ohwayla	Meksika

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Erol Buyuk	Grande Blu	Avusturya
Ersin Celik	Morgana	Türkiye
Eva Nistal Marcos	Catalina	İspanya
Evangelos Alexandros A.	Oxygono	Yunanistan
Evgenia Kavvadia	Ahed Tamimi	Yunanistan
Evie Rose Snedker	Adara	Birleşik K.
Evren Akan	Florida	Türkiye
Ewa Maria Jasiewicz	All In	Birleşik K.
Fabrizio De Luca	Seulle	İtalya
Fabrizio Francesco G. C.	Mango	İsviçre
Fatih Ozsoz	Huga	Türkiye
Fatima Hendricks	Amsterdam	Güney Afrika
Federica Frasca	Aurora	İtalya
Fethullah Badem	Australe	Türkiye
Fidaa Athmi	Miamia	Tunus
Fikret Aycin Kantoglu	Sirius	Türkiye
Fiona Constance Alihosi M.	Yulara	Fransa
Frances Jane Cumings	Wahoo	Birleşik K.
Francesc Jofra Carrasco	Alma	İspanya
Francisco Rodriguez Martinez	Adara	İspanya
Franciszek Wojciech S.	Sirius	Polonya
François Jacques Benoit P.	Vangelis Pissias	Fransa
Frank Joseph Romano	Spectre	Fransa
Gabrielle Da Silva Tolotti	Spectre	Brezilya
Georgios Iason Apostolopoulos	Oxygono	Yunanistan
Geraldine Ramirez	Dir Yassine	ABD
Gessica Lastrucci	Selvaggia	İtalya
Ghassen Henchiri	Dir Yassine	Tunus
Ghassen Klai	Miamia	Tunus

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Giorgio Patti	Otaria	İtalya
Giuseppina Branca	Ahed Tamimi	İtalya
Gonzalo Nestor Fabian Di P.	Aurora	İtalya
Goretti Sarasibar Telechea	Estrella Y M.	İspanya
Gregory James Stoker	Ohwayla	ABD
Greta Thunberg	Alma	İsveç
Grigorios Kasitas	Vangelis Pissias	Yunanistan
Guillem Esteban Valera	Catalina	İspanya
Gulcin Bekar Basaran	Alma	İspanya
Haci Durak	Australe	Türkiye
Hakan Kaya	Maria Cristina	Almanya
Hakan Simsek	Adagio	Türkiye
Halil Ibrahim Sehidoglu	Allakatalla	Türkiye
Halil Rifat Canakci	Grande Blu	Türkiye
Hamish Louis Paterson	Wahoo	Avustralya
Hamza Bouzouida	Allakatalla	Tunus
Hannah Sharpey-Schafer	Hio	Birleşik K.
Hasan Kuyuldar	Spectre	Almanya
Hasmet Yazici	Seulle	Türkiye
Hatice İkbâl Gürpınar	Australe	Türkiye
Houssem Eddine Rmadi	Adagio	Tunus
Hüsamettin Eyüpoğlu	Mango	Birleşik K.
Huseyin Suayb Ordu	Alma	Türkiye
Hussain Sijaad	All In	Birleşik K.
Iara Kaiser	Meteque	Almanya
Iida-Liina Linnea Hakkinen	Ohwayla	Finlandiya
Immanuel Heitor Idealen De S.	Mango	İsviçre
Ioanna Vrettou	Pavlos Fyssas	Yunanistan
Ipshita Rajesh	Paola I	İsveç

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Irana Wilson	Grande Blu	İsveç
Irene Soldati	Aurora	İtalya
Ismael Wadih	Miamia	Fransa
Itziar Moreno Martinez	Sirius	İspanya
Ilyia Balqis Binti Suhaimi	Alma	Malezya
James Anthony Hickey	Seulle	Birleşik K.
James Griffin	Estrella Y M.	Almanya
Jasmine Sau Mun Ikeda	Sirius	ABD
Jasper Theodorus Nieuwkoop	Mohammad B.	Hollanda
Jeremy Chevalley	Grande Blu	İsviçre
Jessica Kaye Clotfelter	Ohwayla	ABD
Jesus Manuel Alonso Valera	Inana	İspanya
Jihed Ferjani	Sirius	Tunus
João Leonardo C. A. C.	Mikeno	Brezilya
Joelle Elizabeth Bonvin	Inana	Fransa
Jordi Coronas Martorell	Adara	İspanya
Jorge Ezequiel Peressini	Sirius	Arjantin
Jose Javier Osés Carrasco	Sirius	İspanya
Jose Luis Ybot Gonzalez	Metequé	İspanya
Jose Nivoi	Morgana	İtalya
Juan Bordera Roma	Sirius	İspanya
Juan Carlos De La Rubia Panos	Catalina	İspanya
Judith Erika Ilse Scheytt	Paola I	Almanya
Juho Henrik Pirhonen	Sirius	Finlandiya
Jules Anatole Aladin Jassef	Mango	Fransa
Julia Nina Petersen	Adara	Danimarka
Julian Schuetter	Seulle	Avusturya
Juliet Lamont	Wahoo	Avustralya
Justine Anne Kempf	Vangelis Pissias	Fransa

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Karolina Ptak	Huga	Polonya
Kata-Riina Tikka	Inana	Finlandiya
Khaled Bdiwi	Spectre	Almanya
Khaled Benboutrif	Vangelis Pissias	Fransa
Khalid MSYS Alabduljader	Spectre	Kuveyt
Khalil Lahbib	Huga	Tunus
Kieran Isaac Fabien Andrieu	Adara	Birleşik K.
Kleoniki Alexopoulou G.	Oxygono	Yunanistan
Konstantinos Fourikos	Pavlos Fyssas	Yunanistan
Konstantinos Lampridis	Pavlos Fyssas	Yunanistan
Kubra Emine Cinar	Alma	Almanya
Kyriakos Georgios V.	Pavlos Fyssas	Yunanistan
Laia Rosell Sancho	Alma	İspanya
Lamia Merdjani	Paola I	Cezayir
Latifa Gharbaoui Khelifi	Spectre	Belçika
Laura Alejandra Velez Ruiz G.	Wahoo	Meksika
Leila Monique Hegazy	Alma	ABD
Leslie Carole Navarino	Florida	Fransa
Lionel Simonin	Captain Nikos	İsviçre
Lisiane Prenca Severo	Sirius	Brezilya
Lluis De Moner Mayans	Inana	İspanya
Logan Thomas Hollarsmith	Ohwayla	ABD
Lorena Olivia Delgado	Huga	İsveç
Lorenzo D'Agostino	Hio	İtalya
Lotfi Hajji	Florida	Tunus
Lotta Camilla Eliason	Jeannot III	İsveç
Louay Cherni	Allakatalla	Tunus
Louise Heaney	Dir Yassine	İrlanda
Louna Sbou	Paola I	Almanya

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Luay Al Bacha El Farra	Sirius	İspanya
Luca Poggi	Grande Blu	İtalya
Luca Viani	Selvaggia	İtalya
Lucas Farias Gusmao	Yulara	Brezilya
Lucia Miriam Munoz Dalda	Huga	İspanya
Lucie Christine Micheline F.	Ahed Tamimi	Fransa
Luizianne De Oliveira Lins	Grande Blu	Brezilya
Luna Valentina Barreto Arango	Hio	Kolombiya
Lyna Al Tabal Peron	Captain Nikos	Fransa
Magno De Carvalho Costa	Sirius	Brezilya
Mahdi Makhloufi	Amsterdam	Cezayir
Mahe Meya Oliva-Sery De M.	Selvaggia	Fransa
Malcom Geoffrey Ducker	All In	Birleşik K.
Malika Baouya	Captain Nikos	Fransa
Manuel Garcia Morales	Sirius	İspanya
Manuel Lopez Calvo	Meteque	İspanya
Manuel Pietrangeli	Otaria	İtalya
Manuela Bedoya Jaramillo	Hio	Kolombiya
Marc Formosa	Captain Nikos	İsviçre
Marco Croatti	Morgana	İtalya
Marco Orefice	Aurora	İtalya
Margherita Cioppi	Karma	İtalya
Maria Anna Barsefski	Captain Nikos	Yunanistan
Maria Celeste Fierro	Adara	Arjantin
Maria Dipla	Oxygono	Yunanistan
Maria Ester Rodriguez G.	Aurora	İsveç
Maria Kosmidi	Ahed Tamimi	Yunanistan
Maria Pilar Castillejo Medina	Adara	İspanya
Maria Zenderera Valsecchi	Mikeno	İspanya

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Mariam Kassem	Spectre	Almanya
Mariana Conti Takahashi	Sirius	Brezilya
Mariana Rodrigues Mortagua	Adara	Portekiz
Maria-Sophie Hehle	Free Willy	Avusturya
Marie Mesmeur	Sirius	Fransa
Marina Meintani	Vangelis Pissias	Yunanistan
Marouane Mohammed Ben G.	Dir Yassine	Cezayir
Marta Mallach Perez	Catalina	İspanya
Mary Almai	Paola I	İrlanda
Mazan Abdellaoui	Dir Yassine	Tunus
Mehmet Keçel Turkkan	Free Willy	İsviçre
Mehmet Sait Direkci	Huga	Türkiye
Memet Emin Aydın	Adagio	Türkiye
Menaf Al-Basri	Miamia	İsveç
Meriem Chikh	All In	Fransa
Meryem Belhaj	Mikeno	Hollanda
Metehan Sari	Alma	Türkiye
Michael Fix	Mikeno	ABD
Michela Monte	Estrella Y M.	İtalya
Michele Saponara	Karma	İtalya
Miguel Bastos Viveiros De C.	Catalina	Brezilya
Miguel Castilho Soares Duarte	Morgana	Portekiz
Miguel Zuluaga Uriarte	Inana	İspanya
Mikako Yasumura	Meteque	Japonya
Mohamad Sami El Kadri	Spectre	Brezilya
Mohamed Abdulla M. H. M.	Yulara	Bahreyn
Mohamed Ali	Florida	Tunus
Mohamed Ali Belkaid	Spectre	Fransa
Mohamed Ali Mohieddine	Amsterdam	Tunus

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Mohamed Amine Hamzaoui	Miamia	Tunus
Mohamed Ben Alouane	Dir Yassine	Cezayir
Mohamed Mrad	Florida	Tunus
Mohamed Salih Dali	Adagio	Türkiye
Mohamed Vall Mohmeden	Dir Yassine	Moritanya
Mohamed Yassine Benjelloun	Paola I	Fas
Mohammad HHH Jamal	Allakatalla	Kuveyt
Mohammad Zufadhli Bin K.	Sirius	Malezya
Mohammed Selmane	Dir Yassine	Cezayir
Mohammed-Zakaria Bendadda	Adagio	Cezayir
Mohd Asmawi Bin Mukhtar	Estrella Y M.	Malezya
Mohd Rusydi Bin Ramli	Sirius	Malezya
Moohmad Altayb Kotesht	Mohammad B.	Hollanda
Mouheb Snoussi	Allakatalla	Tunus
Muhammad Haikal Bin A.	Sirius	Malezya
Muhammad Hareez Bin A.	Free Willy	Malezya
Muhammad Hidayat Bin A.	Fair Lady	Malezya
Muhammad Muaz Bin Z. A. A.	Sirius	Malezya
Muhammed Emin Isik	Australe	Türkiye
Muhammet Emin Yildirim	Florida	Türkiye
Muhammet Fatih Sinan	Adagio	Türkiye
Muhd Haikal Luqman bin Z.	Free Willy	Malezya
Muhemmed Huzeýfe K.	Mikeno	Türkiye
Mushtaq Ahmad	Allakatalla	Pakistan
Muslim Ziyali	Spectre	Türkiye
Mustafa Cakici	Captain Nikos	Fransa
Mustafa Muhammed Cakmak- ci	Spectre	Türkiye
Nabil Channoufi	Dir Yassine	Tunus

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Nacereddine Drici	Amsterdam	Cezayir
Navid Lari	Catalina	Belçika
Nestor Prieto Amador	Adara	İspanya
Nicolas Calabrese	Sirius	İtalya
Nicole Montserrathe Leon A.	Adara	İspanya
Nikolaos Aravidis	Ahed Tamimi	Yunanistan
Nikolaos Liapouris	Ahed Tamimi	Almanya
Noe Pierre Gauchard	Estrella Y M.	Fransa
Nora Rosa Feliens Huberty	Miamia	Lüksemburg
Norazman Bin Ishak	Estrella Y M.	Malezya
Norhelmi Bin Ab Ghani	Estrella Y M.	Malezya
Nour Eddine Salouej	Dir Yassine	Tunus
Nur Fazelah Binti Mad Tahil	Huga	Malezya
Nur Hazwani Afiqah binti H.	Hio	Malezya
Nur Heliza Helmi	Hio	Malezya
Nurfarahin binti Romli	Grande Blu	Malezya
Nurul Hidayah Binti Mohd A.	Mikeno	Malezya
Obaida Faraj	Huga	Norveç
Ognjen Markovic	Adara	Sırbistan (CS)
Olfa Lamloum	Aurora	Fransa
Omama Mustafa M. Al L.	Marinette	Umman
Omar Faris	Alma	Polonya
Omer Faruk Narli	Marinette	Türkiye
Omer Osman Tastan	Sirius	Hollanda
Onur Murat Kolgu	Alma	Türkiye
Osman Cetinkaya	Alma	Türkiye
Ozkan Zeynell Abidin	Adagio	Türkiye
Panagiotis Politis	Pavlos Fyssas	Yunanistan
Pantelis Louvros	Vangelis Pissias	Yunanistan

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Paolo De Montis	Seulle	İtalya
Paolo Romano	Karma	İtalya
Parisis Laftsis-Skretas	Pavlos Fyssas	Yunanistan
Pascal Marie Marcel Andre	Captain Nikos	Fransa
Patrick Kelly	Fair Lady	İrlanda
Patrick O'Donovan	Fair Lady	İrlanda
Paul William Reid	Inana	ABD
Peter Svestka	Hio	Slovakya
Philip Kuper Tottenham	Ohwayla	ABD
Pietro Queirola Palmas	All In	İtalya
Ploutarchos Nikolaos Vergis	Oxygono	Yunanistan
Prune Anne Marie Missoffee P.	Spectre	Fransa
Quentin Foucault Reva Viard	Miamia	Fransa
Rafael Borrego Pena	Jeannot III	İspanya
Rahim Mercan	Free Willy	İsviçre
Rahmat Ikhsan Bin Mohd S.	Estrella Y M.	Malezya
Rana Hamida	Huga	Yeni Zelanda
Razali Bin Awang	Inana	Malezya
Reaaz Ismail Moola	Florida	Güney Afrika
Remy Pagani	Mango	İsviçre
Renaz Ebrahimi	Ohwayla	Finlandiya
Reyes Rigo Cervilla	Adara	İspanya
Rima Hassan	Captain Nikos	Fransa
Roberto Ventrella	Mango	İtalya
Rodrigo Andres Ciz Mendez	Maria Cristina	Uruguay
Romain Mouron	Mango	İsviçre
Roosje Ijkema	Mohammad B.	Hollanda
Ruggero Zeni	Seulle	İtalya
Saddaqt Khan	Adara	Birleşik K.

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Saddie Choua	Estrella Y M.	Belçika
Sait Karahsan	Australe	Türkiye
Sami Abulaziz Hasan Ebrahim	Metequé	Bahreyn
Samia Helmi Abdelmomen A.	Sirius	Ürdün
Samuel Francis Star Leason	Sirius	Yeni Zelanda
Samuel Oliver Crettenand	Mango	İsviçre
Samuel Rostol	Adara	Norveç
Sander Theodorus de Koning	Paola I	Hollanda
Sandra Garrido Fernandez	Sirius	İspanya
Santiago Oliver Andrés	Estrella Y M.	İspanya
Sara Masi	Aurora	İtalya
Sarah Catherine Clancy	Spectre	İrlanda
Sarah Loise Wilkinson	Miamia	Birleşik K.
Sarka Prikrylova	Aurora	Çekya
Saturnino Mercader Talavera	Adara	İspanya
Saverio Tommasi	Karma	İtalya
Sebastien Dubugnon	Mango	İsviçre
Selahattin Ozdemir	Marinette	Almanya
Semanur Sonmez Yaman	Morgana	Türkiye
Semih Fener	Alma	Türkiye
Serigne Mbaye Diouf	Sirius	İspanya
Shady Ammane	Vangelis Pissias	İsviçre
Shifa Abdirashid Abdi	Florida	Finlandiya
Sil Jacobus Alexander K. De J.	Wahoo	Hollanda
Silvia Severini	Seulle	İtalya
Simone Zambrin	Alma	İtalya
Sinan Akilotu	Marinette	Türkiye
Sirine Ghrairi	Dir Yassine	Tunus
Sofia Bucho Lahuerta	Sirius	İspanya

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Sofia Delgado Cardoso D. S. A.	Sirius	Portekiz
Sofia Peris Sanchez	Estrella Y M.	İspanya
Sol Gonzalez Eguia	Adara	Meksika
Stephane Amiguet	Captain Nikos	İsviçre
Stephen George Wahab	Alma	ABD
Steve Robert Mercier	Selvaggia	İsviçre
Sul Aidil Bin Sudi	Alma	Malezya
Sumeyra Akdeniz Ordu	Alma	Almanya
Sumeyye Sena Polat	Dir Yassine	Türkiye
Sunniva Elise Gjellesvik A.	Huga	Norveç
Surya McEwen	Miamia	Avustralya
Susan Carole Jernstedt	Ohwayla	ABD
Susanna Bargauan	Wahoo	İtalya
Tabea Zaugg	Aurora	İsviçre
Tara O'Grady	Alma	İrlanda
Tara Rose Sheehy	Ohwayla	İrlanda
Taufiq Bin Mohd Razif	Free Willy	Malezya
Tayeb Mahdane	Dir Yassine	Cezayir
Tevhit Yildiz	Huga	Türkiye
Theodoros Boukas	Pavlos Fyssas	Yunanistan
Theopisti Perka	Oxygono	Yunanistan
Thiago de Avila e Silva O.	Alma	Brezilya
Thomas Doherty McCune	Sirius	İrlanda
Thomas George Marcus	Ohwayla	ABD
Thomas Guérolé	Aurora	Fransa
Tim Oschitzki	Metequé	Almanya
Timothee Michel Robert C.	Selvaggia	İsviçre
Tommaso Bortolazzi	Maria Cristina	İtalya
Tommaso Ferdinando N. N.	Karma	İtalya

Ad Soyad	Gemi İsmi	Ülke
Torleif Rafeek Stumo	Huga	ABD
Turgay Turan	Florida	Türkiye
Umut Aslan	Captain Nikos	Türkiye
Vanni Zeno Simone Bianconi	Wahoo	İsviçre
Vasil Nikoleav Dimitrov	Grande Blu	Bulgaristan
Vasileios Manoudakis	Ahed Tamimi	Yunanistan
Vasileios Rongas	Oxygono	Yunanistan
Vegard Aasdal Svendsen	Mikeno	Norveç
Victor Nascimento Peixoto	Adara	Brezilya
Vincent Alexander Storm	Meteque	İsveç
Wael Naouar	Dir Yassine	Tunus
Windfield Moon Beaver	Ohwayla	ABD
Yacine Haffaf	Jeannot III	Fransa
Yasar Yavuz	Seulle	Türkiye
Yasemin Acar	Alma	Almanya
Yassine Gaidi	Dir Yassine	Tunus
Yassine Lafram	Karma	İtalya
Younes Ait Yassin	Alma	Fas
Youssef Ghallal	Florida	Fas
Youssef Khalil Youssef S.	Yulara	Yeni Zelanda
Yunus Demir	Adagio	Türkiye
Zaheera Soomar	Fair Lady	Güney Afrika
Zainal Rashid Bin Ahmad	Fair Lady	Malezya
Zeynep Tekocak	Sirius	Türkiye
Zied Jaballah	Allakatalla	Tunus
Zoubida Kherbache	Amsterdam	Cezayir
Zukiswa Wanner	Florida	Güney Afrika
Zuleyka Morales Rivera	Ohwayla	ABD
Zwivelile Mandela	Alma	Güney Afrika

Türkiye'den Katılan Aktivist Listesi

Aktivist	Gemi
Abdulaziz Yalçın	Sirius
Abdullah Gündem	Captain Nikos A
Abdulmecid Bağçivan	Spectre
Abdulsamed Turan	Seulle A
Alpaslan Arslan	Adagio
Bekir Develi	Austral A
Bekir Turunç	Spectre
Bilal Kitay	Mikita
Cengiz Aslan	Nusantara
Davut Daskıran	Sirius
Emine Güneş	Marinette
Erdem Özveren	Austral A
Ergun Akpınar	Maria Cristina
Ersin Çelik	Morgana
Evren Akan	Florida A
Fatih Özsöz	Huga A
Ferhat Çalışye	X
Fethullah Badem	Austral A
Fikret Ayçin Kantoğlu	Sirius
Furkan Dinç	Sunflower A
Güliden Sönmez	Morgana

Aktivist	Gemi
Hacı Durak	Austral A
Hakan Şimşek	Adagio
Halil İbrahim Şehidoğlu	Allakatalla
Halil Rifat Çanakçı	Grande Blu
Haşmet Yazıcı	Seulle A
Hatice İkbal Gürpınar	Austral A
Hüseyin Şuayb Ordu	Alma
İsmail Tiryaki	X
Mehmet Ali Parlak	X
Mehmet Emin Aydın	Adagio
Mehmet Sait Direkçi	Huga A
Mesut Çakar	Spectre
Metehan Sarı	Alma
Muhammed Emin Işık	Austral A
Muhammed H.Küçükaytekin	Mikeno A
Muhammed Salih Dalli	Adagio
Muhammet Emin Yıldırım	Florida A
Muhammet Fatih Sinan	Adagio
Murat Topşir	Summertime / J. O.
Mustafa Güzyaka	Mikita
Mustafa Muhammed Çakmakçı	Spectre
Mustafa Şimşek	Summertime / J. O.
Müslüm Ziyalı	Spectre

Aktivist	Gemi
Nagihan ıtak	Sunflower A
Onur Murat Kolgu	Alma
Onur Şafak Hurufuk	Summertime / J. O.
Osman etinkaya	Alma
Ömer Faruk Narlı	Marinette
Said Ercan	Austral A
Sait Karahsan	Austral A
Semanur Sönmez Yaman	Morgana
Semih Fener	Alma
Sinan Akılotu	Marinette
Sumeyye Sena Polat	Mali / D. Yassine A
Sümeyra Akdeniz Ordu	Alma
Tevhit Yıldız	Huga A
Turgay Turan	Florida A
Umut Aslan	Captain Nikos A
Yaşar Yavuz	Seulle A
Yunus Demir	Adagio
Zeynel Abidin Özkan	Adagio
Zeynep Tekocak	Sirius

Tunus'ta Eğitim Alıp Gemilere Binemeyen Aktivistler

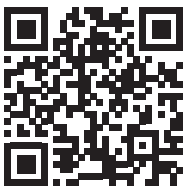
Abdulhamit Yağmurcu	Fatih Şeker
Abdulkadir Ağlamaz	Fulya Öztürk
Abdulkerim Yağmur	Hakan Yılmaz Çiçekli
Abdurrahman Özdemir	Halil İbrahim Cıncılıç
Adem Yüce	Hamza Yıldırım
Agah Çetin	Hikmet Özen
Ahmet Çetin	Hüseyin Durmaz
Ahmet Ergan	Hüseyin Yavuz Aktürk
Ahmet Karaarslan	İbrahim Öztürk
Ali Ebubekir Tokcan	İdris Polat
Atilla Özmimar	İsmail Gültekin
Aziz Özgür	İsmail Hakkı Arık
Bekir Akkurt	İzzettin Yılgin
Betül Fidan Yol	Kübra Nalcacı
Bilal Aycan	Mazlum Aslan
Bilal Külekaya	Mehmet Emin Şehitoğlu
Celil Yiğit	Mehmet Garip Cesur
Cumali Kayam	Mehmet Mintaş
Deniz Odunkıran	Mehmet Soydemir
Enes Harman	Muhammed Emin İnce
Engin Ayazoğlu	Muhammed Yıldırım
Erdiñ Gülay	Murat İleri

Murtaza Yetiş
Mustafa Aydoğan
Mustafa Eminoğlu
Mustafa Kaya
Mustafa Nuh Pektaş
Mustafa Ulukanlıgil
Mustafa Yumuk
Müslüm Ziyalı
Necmettin Sancak
Nilgün Kasıkçı
Nizamettin Aşkın
Nizamettin Kaymak

Ömer Adıgüzel
Rahim Mercan
Ramazan Kayan
Sadık Enes Bayar
Sait Çağlar Kaplan
Salih Merdivan
Şerif Bilgin
Talha Küçükkaya
Yıldız Soylu
Yılmaz Alan
Yusuf Çiçek

TANIK LIK LAR

İSRAİL TUTSAKLIĞINDA YAŞADIKLARIM

Davut Daskıran*

Her büyük yolculuk, bir çağrıyla başlar; bazen bir sözle değil, bir tıkanışla... Bazen kapılar kapanır da insan, kapanan kapının gürültüsünden yeni bir istikametın sesini duyar. Bizim çağrımız da tam böyle doğdu: Toprağın tükendiği yerde, denizin sonsuzluğunda yankılandı. Gazze'ye denizden bir umut filosuyla gitme fikri, romantik bir tahayyülün değil; karada yaşanan hayal kırıklığının, tükenmişliğin ve çaresizliğin içinden filizlenen bir iradenin meyvesiydi.

Mısır'da, kırkın üzerinde ülkeden gelen aktivistlerle birlikte "March to Gaza" (Gazze'ye Yürüyüş) girişimini başlatıldığında hedef açıldı: Ariş'ten Refah'a yürümek, ablukayı bir yürüyüşün kararlılığıyla delmek ve dünyaya "Bu kapı burada kapalı kalmayacak" demek. Fakat daha yolun başında, Sisi hükümetinin soğuk, hesaplı ve sahaya hâkim stratejisiyle karşılaştık. Daha İsmailîye'ye dahi varamadan, grubu dört farklı kontrol noktasında bölerek bizi irademizden koparmaya, kalabalığı etkisizleştirerek direnci dağıtmaya çalıştılar. Ben, en sert müdahalenin yaşandığı gruptaydım. Kırbaçların sesi, otobüs kapılarının metal

---

* *Aktivist. Sirius Gemisi.*

gürültüsüne karıştı; insanlar zorla otobüslere dolduruldu. Direnen bir vekilimizin başı yarıldı. O an anladık ki mesele yalnızca bir yürüyüş değil; yürüyüş fikrinin kendisini boğmak, “görünür bir dayanışma”yı daha doğmadan boğazlamak istiyorlardı. Karadan açılacak kapılar, yüzümüze kapanmıştı. Afrika üzerinden yola çıkan Sumud Konvoyu da Libya da Hafter hükümeti tarafından engellenmişti. Diğer yandan, İsrail’in 13 Haziran da başlattığı İran saldırıları karşılıklı şiddetlendiği için kamuoyu sürekli bu savaşla meşguldü. Ve biz gündemde çok sönük kalmıştık. Oysa March to Gaza çok ciddi bir girişimdi. Dünya gündemine oturması ve destek bulması beklenirken İsrail İran savaşının gölgesinde kalmıştı.

Mısır da yaşadığımız sadece bir güvenlik refleksi değildi; bölgesel bir kilitlenmenin de ilanıydı. Suriye kendi yaralarını sarmaya çalışıyordu; orayı zorlamanın bir anlamı yoktu. Ürdün ve Lübnan, Siyonizm’in müdahalesine fazlasıyla açık, her an kırılabilir dengeler üzerinde yürüyen coğrafyalardı. Mısır halkının devrimci ruhuna dair içimizde taşıdığımız son umut kırıntıları da Sisi’nin güvenlik güçlerinin darbeleriyle dağıldı. Bazen bir halkın kalbi vardır ama bir rejimin yumruğu, o kalbin üzerine perde indirir; o gün bunu çıplak gözle gördük. İşte tam o çaresizlik anında, kalplere yeni bir fikir düştü; öyle yüksekte değil, insanın içindeki en derin yerden: “Karadan oluyorsa, denizden olur.”

Bu cümle, basit bir alternatif plan değildi; bir inat, bir istikamet ve bir bedel kabulüydü. Çünkü deniz, karaya benzemez: Orada yol yoktur; yol, yürüdükçe oluşur. Orada sınır çizgileri haritada kalır; gerçek sınır insanın yüreğine çekilir. Bizim ilk mağlubiyetimiz, görünürde bir geri çekilişti; fakat hakikatte daha büyük, daha riskli ve daha ağır bir adanmışlığın kapısını aralıyordu. Artık rotamız değişmişti. Pusulamız, denizi gösteriyordu. Ve biz, “gidilecek yer”den önce “gidilecek hal”i seçmiştik: İstika-

meti... Çünkü bazı yolculuklar varılır diye değil; şahitlik edilir diye yapılır.

Sumud Filosu'na katılma kararı, soğuk bir akıl yürütmenin, artı-eksi hesaplarının ya da güvenli ihtimallerin sonucu değildi. Bu karar, insanın kendi vicdanıyla baş başa kaldığında yaptığı sıcak, ağır ve geri dönüşsüz bir muhasebenin neticesiydi. Yola çıkarken, geri döneceğimi hiç düşünmedim. İçimde dolaşan ihtimaller son derece netti: Ya şehadet nasip olacaktı inşallah ya da bu kâfirlerin elinde uzun bir esaret başlayacaktı. Bunun dışında üçüncü bir yol zihnimde yer bulmuyordu.

Bu yüzden attığım adım, sıradan bir aktivizm faaliyeti olarak görülemezdi. Bu, pankart açıp slogan atmakla sınırlı bir protesto değildi; insani, ahlaki ve vicdani bir sorumluluk çağrısına verilen cevaptı. Beni bu yola çıkaran şey bir macera arayışı, adrenalin tutkusu ya da görünür olma isteği değildi. Aksine, Gazze'de her gün bombalar altında yaşayan kardeşlerimize karşı duyduğumuz derin ahlaki borcun omuzlarımıza yüklediği bir mecburiyetti. Bazen insan gitmez; çağrılır. Ve bazen çağrı, geri çevrildiğinde insanın kendisiyle arasına bir uçurum koyar. Ben o uçurumu büyütmemeyi seçtim.

Filo hazırlıkları, başından itibaren büyük bir gizlilik içinde yürütüldü. Bu gizlilik, dışlayıcı bir tutumdan ya da kitlesel katılımı engelleme arzusundan değil; operasyonun son derece hassas ve kırılabilir doğasından kaynaklanıyordu. Her bir tekne değişken maliyetlerdeydi, bu da ciddi bir finansal yük anlamına geliyordu. Fakat asıl mesele para değildi. Paradan çok daha kıymetli olan şey, nitelikli insan gücüydü. Kaptanlara, doktorlara, ilk yardım uzmanlarına, teknik ekiplere, yazılımcılara ve kriz anlarında soğukkanlı kalabilecek insanlara ihtiyaç vardı. Çünkü bu yolculuk, yalnızca cesaretle değil; liyakatle de yürütülebilirdi.

Ben bu sürece başlangıçta sıradan bir katılımcı olarak dâhil

oldum. Kendimi herhangi bir görev ya da pozisyon talebiyle öne çıkarmadım. Fakat kader, delegasyonun Tunus saha sorumluluğu görevini tevdi etti. O an, yolculuğun mahiyeti benim için daha da derinleşti. Artık yalnızca bir geminin yolcusu değil; bu kutlu kervanın yükünü omuzlarında taşıyan bir hizmetkârıydım. Sorumluluk, insana cesareten daha ağır gelir; ama aynı zamanda onu diri tutar.

Karar verilmişti. Görev üstlenilmişti. Geriye yalnızca niyet değil, istikamet üzere sebat etmek kalmıştı. Şimdi önümüzde; dalgalarla, sabotajlarla, belirsizliklerle ve görünmeyen düşmanlarla dolu çetin bir hazırlık süreci vardı. Ama artık geri dönüş ihtimali değil, emaneti hakkıyla taşıma sorumluluğu zihnimizi meşgul ediyordu. Çünkü bazı yolculuklarda asıl mesele varmak değil; yolda kim olduğunla yüzleşmektir.

Tunus'ta Bekleyiş ve Direnc

Siyonizm'in nasıl işlediğini anlamak için teorik okumalar, arşivler ya da uzaktan yapılan analizler yeterli değildir; onunda sahada yüzleşmek gerekir. Çünkü bu yapı yalnızca fiziki bir düşman değildir. Aynı zamanda psikolojik, bürokratik ve çoğu zaman görünmez katmanlardan oluşan çok yönlü bir savaş makinesidir. Evet, onlar Allah'ın lanetlediği bir millettir; fakat bu lanet, işlerini geliştirebildikleri anlamına gelmez. Aksine, yaptıkları işi zekice planlayabilen, zayıf noktaları kollayan ve zamanı lehine kullanmayı bilen bir akla da sahiptirler. İşte bu hesapçı zekâ ile ahlaksızlığın birleşimi, onların en etkili silahıdır.

Ne var ki Kur'an-ı Kerim, bu parıltılı görüntünün ardındaki hakikati fısıldar: "Siz onları birlik sanırsınız; hâlbuki kalpleri darmadağındır." Onların taktiksel mahareti, ruhlarındaki bu dağınıklığı ve derin korkuyu örtmek içindir. Tunus'taki bekleyişimiz, bu ayetin adeta canlı bir tefsiri, bir laboratuvarı gibiydi.

Dışarıdan bakıldığında güçlü, örgütlü ve kararlı görünen bu yapı; yakından bakıldığında panikleyen, acele eden ve her ihtimali kontrol altına almaya çalışan bir zihniyet sergiliyordu.

“100 gemi, 1000 aktivist” sloganıyla yola çıkmıştık. Bu slogan yalnızca bir sayı hedefi değil; küresel bir vicdan çağrısıydı. Ancak daha gemiler Avrupa limanlarından ayrılmadan, Siyonist lobiler devreye girdi. Kaptanlarla tek tek temas kurdular. Tehditleri netti: “Bu filoya katılırsanız kaptanlık belgeleriniz iptal edilir.” Bu, denizcilik dünyasında bir mesleki idam fermanıydı. Ne yazık ki bu tehditler karşılık buldu ve gemi sayımız kısa sürede 100’den 80’e düştü. Sayılar küçülürken, baskının boyutu daha da görünür hâle geliyordu. Daha da endişe verici olan ise organizasyonun içine sızıldığına dair güçlü şüphelerdi. Bazı aksaklıklar, tesadüfle açıklanamayacak kadar sistematikti. Şüphelendiğimiz bir kişinin organizasyondan çıkarılmasıyla bu sezgilerimiz de somut bir karşılık buldu. O andan sonra yaşananlar ise, bir direniş hikâyesinden çok, gerilim dolu bir sabotaj filmine benzemeye başladı.

Tunus’ta karşılaştığımız somut sabotajlar, düşmanın niyetini apaçık ortaya koyuyordu:

- Teknik ekibimiz bir motoru kontrol edip “sağlam” raporu verdikten hemen sonra, motorun hayati bir parçasının ortadan kaybolduğunu fark ediyorduk.
- Bir sabah limana indiğimizde, teknelerimizden birinin yakıt deposunun bilinçli şekilde delinmiş olduğunu gördük. O gemi artık kullanılamaz hâle gelmişti.
- Başka bir sabah, bir yelkenlinin anahtarı yoktu; kilitli bir alanda, açıklaması olmayan bir kayboluştu.
- En absürt ama bir o kadar da düşündürücü olanı ise şuydu: Polis, “Burada kavga çıkmış” gibi muğlak bir bahaneyle gelip bir kaptanımızı alıp götürdü. O kaptan, bir daha geri dönmedi.

Ne resmî bir açıklama yapıldı ne de tatmin edici bir bilgi verildi.

Bunlar münferit aksilikler değildi. Her biri, aynı amaca hizmet eden müdahalelerdi. Mesaj açıktı:

“Sizi denize çıkarmadan, daha karadayken boğacağız.”

Bu doğrudan sabotajlar, düşmanın bizi açık denizde değil; hareketsizken, beklerken, yorulmuşken durdurmak istediğinin en net göstergesiydi. Çünkü onlar çok iyi biliyordu ki denize açıldığımız an, artık kontrol edilebilir bir eylem olmaktan çıkacak; küresel bir vicdan sınavına dönüşecekti. Tunus’taki bekleyiş, bu yüzden sadece bir hazırlık süreci değil; iradenin sabırla sınındığı, niyetin ateşte arıtıldığı bir direnç alanıydı.

Düşman, fiziki sabotajlarla bizi yıldıramayacağını anlayınca bu kez daha sinsi, daha görünmez bir cephe açtı: psikolojik savaş. 9 ve 10 Eylül gecelerinde, iki gece üst üste, limanda demirli gemilerimize dron saldırıları düzenlendi. Bu saldırıların amacı açıktı; korku salmak, moralleri bozmak ve filodaki aktivist sayısını azaltmak. Yani bedenlere değil, iradeye yönelmiş bir hamleydi.

Fakat yaşananlar, planlanan etkiyle taban tabana zıttı. Saldırıları o denli etkisiz ve sembolikti ki, adeta düşmanın bizi ne kadar hafife aldığını ele veriyordu. İnanılır gibi değildi: Ne bir insan yaralandı ne de gemilerde ciddi bir hasar oluştu. Dronlar yalnızca kısa süreli bir alev topu bırakıp yüksek sesle kayboluyordu. Bu, gerçek bir askeri operasyon olmaktan çok, “buradayız” demeye çalışan cılız bir gövde gösterisiydi. Düşmanın stratejisi, bizim moralimizi ve adanmışlığımızı yanlış okuduğunu; korkunun bu topluluğun mayasında olmadığını kavrayamadığını açıkça gösteriyordu.

İkinci saldırının ardından yaşananlar ise hafızalara kazındı. Limandaki tüm aktivistler ve bize gönülden destek veren Tunus halkı, ellerinde meşalelerle sahile indi. Karanlığın içinden yükse-

len bu ışıklar, korkunun değil kararlılığın sembolüydü. Sanki bir saldırıyı değil, bir direnişi kutluyorduk. Hep bir ağızdan atılan sloganlarla saldırıyı protesto ettik. O an, düşmana verilebilecek en güçlü cevabın silahla değil, birlik ve cesaretle verileceğini bir kez daha gördük: “Bizi korkutamazsınız!”

Bu saldırılar aynı zamanda, aldığımız beş günlük aktivizm eğitiminin (medya yönetimi, şiddetsizlik ilkeleri, ilk yardım ve kriz anı koordinasyonu) adeta bir provasası oldu. Olası bir kaos anında nasıl organize hareket edebileceğimizi, paniğe kapılmadan nasıl pozisyon alacağımızı hem kendimiz tecrübe ettik hem de bizi izleyenlere gösterdik. Düşman korku üretmek istemişti; ortaya çıkan ise özgüven, disiplin ve dayanışmaydı.

Psikolojik yıldırma hamleleri de sonuçsuz kalınca, mücadelede bu kez daha “resmî” bir boyuta taşındı. Sahneye devletler çıktı ve bürokratik abluka devreye sokuldu. Tunus hükümeti, aniden ve hiçbir ön hazırlık işareti vermeden, “Belgeleriniz uluslararası sulara çıkmaya uygun değil” gerekçesiyle yola çıkmamıza izin vermeyeceğini bildirdi. Bu açıklama, sahadaki herkes için büyük bir kriz anlamına geliyordu. Çünkü mesele belgelerden ziyade, açık bir siyasi baskının bürokratik bir dile tercüme edilmesiydi.

Bu noktada kritik bir karar aldık. Bu haberi Türkiye kamuoyuna yansıtmadık; CNN Türk ve Yeni Şafak’ta çıkan haberleri derhal kaldırttırdık. Bu, refleksif değil; tamamen stratejik bir tercihti. Eğer “Tunus bizi engelliyor” algısı oluşursa, henüz netleşmemiş bir pozisyonda duran bir ülkeyi, istemeden de olsa teyitli bir düşmana dönüştürebilirdik. Bu riski göze alamazdık. Çünkü bu mücadelede her cephe kazanılmak zorunda değildi; bazı cepheleler kaybedilmemeliydi.

Kişisel kanaatim şuydu: Tunus hükümeti, doğrudan taraf olmak istemiyor; uluslararası bir diplomatik krizle yüz yüze gelmekten çekiniyordu. Bu yüzden engelleme yolunu seçmişti.

Neticede bu bürokratik hamle, filomuz için yeni bir darbe oldu. Gemi sayımız 80'den 52'ye düştü. Tam 28 gemi, içlerindeki aktivistlerle birlikte Tunus'ta mahsur kaldı. Bu, sadece sayısal bir kayıp değil; duygusal olarak da ağır bir ayrılıktı.

O kriz anında, benim bile bir gemiye binip binemeyeceğim belirsizdi. Herkes için yer daralmış, ihtimaller azalmıştı. Muhammed Emin Yıldırım Hoca'ya yer ararken, İspanya'dan gelen Sirius gemisinde iki kadınlık kontenjan olduğunu öğrendik. Günler süren pazarlıklar, ikna çabaları ve karşılıklı fedakârlıklarla bu kontenjanı bir erkek, bir kadın olarak değiştirmeyi başardık. Böylece Dilek Abla ile birlikte, 14 Eylül'de demir alan bu gemiye son anda binebildik. Çünkü Muhammed Emin Yıldırım hocam tek başına gemide olmak yerine beraber yola çıktıkları Abdulkerim Yağmur ile binmek istiyordu. İki erkeği gemiye kabul etmedikleri için bu boşluğu benim değerlendirmem nasip oldu.

Liman geride kalırken, geride bıraktığımız arkadaşlarımızın hüznü içimize çöreklenmişti. Ama aynı zamanda şunu da biliyorduk: Bu bir kaçış değil; emaneti başka bir hatta taşıma meselesiydi. Gözlerimiz kıyıda, kalbimiz geride kalanlardaydı. Ve nihayet, bütün bu ayrılıkların, belirsizliklerin ve engellerin ardından, açık denizlere doğru yola çıktık. Artık geri dönüş değil; yüzleşme vaktiydi.

Açık Denizde Belirsizlik

Denize açılmak başlı başına bir eşikti; bir zaferdi belki ama kesinlikle bir son değildi. Aksine, asıl savaş şimdi başlıyordu. Çünkü karada engellenen bir irade, denize çıktığı anda yalnızca bir hareket olmaktan çıkar; uluslararası bir yüzleşmeye dönüşür. Sicilya ile Girit adası açıklarında ilerlediğimiz o gecede, bunun ne anlama geldiğini iliklerimize kadar hissettik.

Gece yarısına doğru, gökyüzü bir anda yaklaşık yirmi dronla

doldu. Ardından peş peşe on bir patlama sesi duyduk. Bu saldırı, Tunus'ta yaşadıklarımızdan çok daha net ve daha sert bir mesaj taşıyordu: “Artık yalnız değilsiniz; izleniyorsunuz.” O an, reflekslerimiz devreye girdi. Telsizlerle anında irtibata geçerek tüm filoyu tek bir hat üzerinde toplamaya başladık. Bu, sadece taktiksel bir hamle değil; olası bir yangın, yaralanma ya da gemi hasarı durumunda birbirimize tutunabilmenin tek yoluydu. Açık denizde yalnız kalmak, en büyük riskti. Ne var ki saldırının sonucu, tehdidin büyüklüğüyle orantılı olmadı. Patlamalar, adeta bir fotoğraf makinesi flaşı gibi çakıyor; göz alıyor ama yıkımyordu. On bir patlamadan yalnızca biri, bir yelkenlinin yelkenini yırtmakla sınırlı kaldı. Ne can kaybı oldu ne de seyrüseferi durduracak ciddi bir hasar meydana geldi. Bu tablo, ilk anda bir rahatlama getirse de arka plandaki niyeti daha da görünür kıldı. Çünkü bu, doğrudan yok etmeye yönelik bir saldırıdan ziyade, psikolojik eşik zorlamasıydı.

Burada kendi kişisel kanaatimi açıkça ifade etmeliyim: Bu saldırıların doğrudan Siyonizm tarafından gerçekleştirildiğine inanmıyorum. Aksine, bunun Avrupa devletlerinin—özellikle İtalya'nın—bizzat yürüttüğü bir operasyon olduğu kanaatindeyim. Nitekim saldırıdan hemen sonra İspanya, İtalya ve Yunanistan'dan art arda gelen çağrılar bu kanaati güçlendirdi: “Geri dönün, can güvenliğiniz yok.” Bu uyarılar, samimi bir endişeden çok, önceden kurgulanmış bir senaryonun devamı gibiydi. Amaçları açıkltı: Kendi vatandaşlarını korkutarak filodan çekmek, böylece sayı ve çeşitliliği azaltmak; ileride yaşanabilecek bir müdahalede ise “Biz uyardık ama dinlemediler” deme zeminini oluşturmak. Yani olası bir diplomatik krizin sorumluluğunu baştan üzerlerinden atmak istiyorlardı.

Bu gece baskını, açık denizde karşılaşacağımız mücadelenin yalnızca askeri ya da güvenlik boyutlu olmayacağını; politik, psikolojik ve hukuki katmanları olan çok yönlü bir kuşatma ile

karşı karşıya olduğumuzu net biçimde gösterdi. Umutla yola çıkmıştık ama artık şunu da biliyorduk: Bu yol, yalnızca dalgalarla değil; görünmeyen güçlerin hesaplarıyla da sınanacaktı. Yine de geri dönmek, o anda masada olan bir seçenek değildi. Çünkü denize açılan bir irade, artık yönünü korkuya göre değil, istikamete göre tayin eder.

Art arda gelen tacizler ve gece baskınlarıyla bizi durduramayacaklarını anlayınca, bu kez daha sinsi, daha iz bırakmayan bir yönleme başvurdular. Açık denizin ortasında, gözlerden ve kameralardan uzak bir noktada... Filonun üç ana gemisinden biri olan Family, bir anda ve tamir edilemeyecek şekilde motor arızası verdi. Ne bir ön işaret vardı ne de makul bir teknik gerekçe. Motor, adeta susturulmuştu. Bu gemi, benim içinde bulunduğum ve 1919 yapımı, artık neredeyse müzelik sayılabilecek Sirius'tan çok daha yeni, çok daha güçlü ve donanımlıydı. Bizim yüz yaşındaki gemimizin motoru yol boyunca defalarca—yanlış saymadıysam yirmi kez—bozulmuş, her seferinde onarılmış ve yoluna devam etmişti. Buna karşılık, Family'nin motorunun denizin ortasında, hiçbir mantıklı açıklama sunmadan bir daha çalışmamak üzere ölmesi, teknik bir arıza olmaktan ziyade başka bir şeyi işaret ediyordu. Kendi aramızda, ironik ama acı bir soruyla durumu özetledik: “Denizin ortasında motoru balıklar mı bozdu?” Bu hadisenin bir sabotaj olduğuna dair kişisel inancım tamdı. Fakat elde teyit edilmiş, hukuki anlamda bağlayıcı bir delil olmadığı için, filo içinde bu konu bilinçli şekilde fazla dillendirilmedi. Çünkü hedefimize yaklaşırken, söylentilerle değil sükûnetle ilerlemek gerekiyordu. Yine de bu olay, düşmanın bizi ne kadar yakından izlediğinin, hangi geminin nerede olduğunu bildiğinin ve hedefe ulaşmamızı engellemek için her yolu mubah gördüğünün en somut göstergesiydi. Artık menzil kısalmıştı. Yol uzadıkça gerilim artmış, her hamle bizi nihai yüzleşmeye biraz daha yaklaştırmıştı. Açık denizdeki bu sessiz sabotaj, yaklaşan

fırtınanın habercisiydi. Ve hepimiz, içten içe şunu biliyorduk: asıl karşılaşma henüz yaşanmamıştı.

Yolculuğun en kritik, en ağır ve en belirleyici anı 1 Ekim akşamı geldi. Bir gün önce, etrafımızda daireler çizen savaş gemisiyle ilk tacizi yaşamıştık. Bu, yaklaşan fırtınanın küçük bir işaretiydi. Asıl haber ise 1 Ekim’de, akşam namazını kıldıktan hemen sonra ulaştı: Radarlarda on iki gemilik bir donanma belirlenmişti. O an gemide hissedilen atmosfer, kelimelerle tarif edilmesi zor bir bekleyişti. Ne panik vardı ne de gevşeklik; yalnızca derin bir dikkat ve sessiz bir teyakkuz... Tam o esnada, canlı yayında bir gazeteci bana şu soruyu yöneltti: “Kararlı görünüyorsunuz ama korkmuyor musunuz?”

Cevabım dürüsttü ve insaniydi: “Kararlıyız. Ama fitri olarak, askerler gemiye çıktığında korkabiliriz. Bu insan olmanın bir parçası.” Gerçekten de beklentim buydu. Korku insaniydi; bedenin ve nefsin refleksiydi. Fakat yaşanan şey, beklentinin tam tersiydi. Vallahi söylüyorum, askerler gemimize ayak bastığı anda içime korku değil, tuhaf bir gülme hissi doldu. Bu, hafiflikten ya da umursamazlıktan kaynaklanan bir gülme değildi; derin bir yerden gelen, açıklaması zor bir hâldi. Yanımdaki arkadaşşıma baktım; onun yüzünde de aynı ifadeyi gördüm. O an idrak ettim ki, Allah kalplerimize “Sekinet” indirmişti: Tarif edilemeyen bir huzur, sarsılmaz bir güven ve insanı ayakta tutan ilahi bir cesaret...

Beklediğimiz fitri korku gelmemişti. Onun yerine, sanki yük omuzlarımızdan alınmış gibi bir emniyet duygusu vardı. Daha da çarpıcı olan ise karşımızdakilerin hâliydi. Silahlı, tam teçhizatlı askerlerin tedirginliği; ses tonlarındaki titreme, hareketlerindeki acelecilik o kadar barizdi ki... Bu tablo, bize istemeden de olsa fitri bir özgüven veriyordu. Korkması gerekenler biz değilmişiz gibi bir hâl oluşmuştu.

O an anladım ki sekînet, korkunun yokluğu değildir; korkunun yerini alan teslimiyettir. Ve insan, teslim olduğunda; en sert yumruklar bile kalbine ulaşamaz.

“Kalpleri Darmadağınık Olanlar”: Yüzleşme Anı

Tam teçhizatlı, ağır silahlı İsrail askerlerinin; içinde turnak makası dahi bulunmayan, tamamen silahsız aktivistlerin olduğu bir gemiye bu denli acemice, tedirgin ve korkakça çıkması başlı başına ironik bir manzaraydı. Güç ile korkunun, silah ile cesaretin aynı şey olmadığını o an çıplak gözle gördük. Onların hâli, Kur’an-ı Kerim’de geçen şu ayetin adeta canlı bir tefsiri gibiydi: “Siz onları birlik sanırsınız; hâlbuki kalpleri darmadağınıktır.” Bu ayeti o gece sadece okumadık; yaşadık. Karşımızda, korkularını bastırabilmek için şiddete başvuran; bağırarak, tehdit ederek ve kontrolsüz hareketlerle üstünlük kurmaya çalışan bir yapı vardı. Emir-komuta zincirinde bile ciddi aksaklıklar hissediliyor, askerlerin kendi aralarında dahi ne yapacaklarını tam olarak bilmedikleri anlaşılıyordu. Silahları vardı ama sükûnetleri yoktu; sayıları vardı ama cesaretleri yoktu.

Operasyonun beceriksizliği, zamanla daha da belirgin hâle geldi. Akşam saat 20.00 sularında gemimize el koymalarına rağmen, Aşdod Limanı’na ulaştırılmamız ertesi gün akşam 17.00’i buldu. Yaklaşık 19 saatlik bu süreç ne askeri ne de lojistik açıdan izah edilebilecek bir durumdu. Bu kadar kısa mesafede bu denli uzun bir süre kaybetmeleri, operasyonun ne kadar plansız ve panik hâlinde yürütüldüğünü gösteriyordu. Hatta filodaki Adajio isimli küçük tekne, donanmanın arasından adeta bir taksi gibi sıyrılıp saatlerce kaçmayı başardı. Bu, modern bir donanma için sadece bir zafiyet değil; açık bir utançtı. İsrail, bu yüzden bu operasyonu kendi medyasında hiçbir zaman yayınlamadı. Çünkü ortada anlatılacak bir “başarı hikâyesi” değil; üstü örtülmesi gereken bir fiyasko vardı.

Metal Kafesler ve Kırılmayan İrade

Gemideyken görece kontrollü ve mesafeli bir tutum içindeydiler. Ancak karaya ayak bastığımız an, bu tavır yerini bilinçli, planlı ve sistematik bir şiddete bıraktı. Sanki deniz, geçici bir maske; liman ise gerçek yüzleriydi. Gemiden iner inmez kollarımızı arkadan sertçe bükerek başlarımızı zorla öne eğdirmeye çalıştılar. Bu, sadece bir güvenlik prosedürü değil; bilinçli bir aşağılamaydı. Bu muameleye direnen arkadaşlarımız anında darp edildi. Bir arkadaşımızın kolu, diğerinin kaburgası bu arbedede kırıldı. Şiddet, rastgele değil; itiraz edenleri sindirmeye yönelikti. Amaç, daha ilk anda iradeyi kırmak, “Burada söz hakkınız yok” mesajını bedenler üzerinden vermektir. Özellikle Türk pasaportuna karşı açık bir alerjileri vardı. Pasaportumu uzattığımda, Siyonist askerin göz bebeklerinin büyüdüğünü, yüz ifadesinin anında sertleştiğini çok net hatırlıyorum. Tavır bir anda değişmişti. Hatta içlerinden biri, beni daha da rahatsız edici bir biçimde, akıcı bir Türkçe ile konuşmaya başladı. Bu, sıradan bir iletişim değil; kimliğe yönelik bilinçli bir baskıydı.

O anlar bize şunu çok net gösterdi: Direnişin bedeli sadece kolektif değildir; bireyseldir de. Düşman, kimliğe göre muamele eder; pasaporta, dile, kökene bakarak şiddetin dozunu ayarlar. Yaşadığımız bu sahneler, yalnızca fiziksel bir esaretin değil; psikolojik ve kimlik temelli bir savaşın da içinde olduğumuzu acı bir şekilde ortaya koydu. Ama aynı zamanda şunu da öğretti: İnsan onuru, en çok çığnemek istendiği yerde direnerek büyür.

Esaret sürecinin en zorlayıcı safhası, rastlantısal değil; sistematik biçimde uygulanan psikolojik işkencelerdir. İlk adımda herkesin tişörtünü çıkardılar, üzerimizde yalnızca ince atletler kaldı. Ardından saatlerce, güneşin tam tepede olduğu vakitte, sıcak betonun üzerine oturmaya zorlandık. Beton, güneşi emmişti; tenimiz yanıyor, nefesimiz daralıyor, bedenimiz yavaş yavaş

tükeniyordu. Terlediğimizden, ısındığımızdan, direncimizin düş-tüğünden emin olmak ister gibi bu hâli uzattılar. Tamamen ısındığımızı kanaat getirdiklerinde ise bizi, içi bütünüyle metal olan ve kliması sonuna kadar açılmış buz gibi bir araca bindirdiler. Bu geçiş, tesadüfî bir ihmalkârlık değil; bilinçli bir eşik kırma hamlesiydi. Üç ila beş saat süren o yolculuk boyunca, vücut ısıımızı koruyabilmek için adeta civcivler gibi birbirimize sokulduk. Dizlerimizi karnımıza çektik, omuz omuza verdik. İnsan bedeninin ne kadar kırılğan, dayanışmanın ise ne kadar hayati olduğunu o an iliklerimize kadar hissettik. Sonradan öğrendik ki başka bir gruptaki arkadaşlarımıza tam tersini uygulamışlar: Önce klima-sız araçta saatlerce terletmiş, ardından soğukta bekleterek bedenlerini şoka sokmuşlar. Yani yöntem değişiyor, amaç değişmiyordu. Bu, anlık bir öfkenin ya da kontrolsüzlüğün sonucu değildi; planlanmış, ölçülmüş ve hedefi insan iradesini yıpratmak olan bir yıldırma taktiğiydi. Bedenin sınırları zorlanarak ruhun da teslim olması isteniyordu.

Cezaevine getirildiğimizde, ilk karşılaştığımız manzara büyük bir metal kafes oldu. Bizi oraya koydular; etrafımız demirle çevriliydi ama niyetimiz hâlâ özgürdü. Tam o sırada Savunma Bakanı Itamar Ben-Gvir, kameraların karşısına geçerek provokatif bir açıklama yapmaya geldi: “Bunlar terörist.” O konuşurken biz susturulmayı beklemedik. Hep bir ağızdan “Özgür Filistin!” sloganlarıyla karşılık verdik. Sözleri yankılanırken sesimiz yükseldi. Medya, onun konuşmasını yayınladı; fakat hemen ardından bizim sloganlarımızı kesmeyi de ihmal etmedi. Bu kesinti bile gerçeğin ne kadar rahatsız edici olduğunu gösteriyordu. Cezaevinde geçen o birkaç gün, şaşırtıcı biçimde yüksek bir motivasyon ve diri bir direniş ruhuyla geçti. Kapılara, pencerelere vurarak sloganlar attık; sesimizi mekâna kazıdık. Avrupalı arkadaşlarımız “Çav Bella” söylerken, biz “Cenk, Cihat, Şehadet” marşını söyledik. Diller farklıydı ama ritim aynıydı: Zulme karşı

durmak. Geceleri üzerimize köpekler salarak, yüzümüze tuttukları lazerlerle korku üretmeye çalıştılar. Uykusuzluk, tedirginlik ve tehdit bir aradaydı. Fakat her gecenin ardından bir sabah geldi ve her sabah, aynı sloganlar daha gür bir sesle yankılandı. Bizi sindirmek için denenen her yöntem, tersine bir etki doğuruyordu. Üzerimize giydirdikleri gri pijamalar ve beyaz atletlerle tam anlamıyla bir “terörist muamelesi” uygulamak istiyorlardı. Kimliği silmek, herkesi aynılaştırmak ve değersizleştirmek... Ancak bu üniforma, bekledikleri sonucu vermedi. Aksine, direncimizi daha da billurlaştırdı. Çünkü onur, en çok aşağılanmak istendiği yerde ayağa kalkar. Ve biz, o metal kafesin içinde, irademizin hâlâ kırılmadığını bütün dünyaya duyuracak kadar ayaktaydık.

Bir İmzanın Ardındaki Strateji ve Eve Dönüş

Serbest bırakılma sürecinde, eylemimizin ahlaki ve siyasi meşruiyetini zedelemek amacıyla, Siyonizm’e hizmet eden çevrelerce kasıtlı bir yalan dolaşıma sokuldu. Bu yalan, yalnızca bize değil; yürütülen mücadelenin tamamına yöneltilmiş bir itibarsızlaştırma girişimiydi. Meseleyi berraklaştırmak için, bu iddiaya üç adımda cevap vermek gerekir:

Birinci adım – Yalan:

“İsrail’den özür dileyen bir belge imzaladılar.”

Bu ifade, baştan sona manipülasyondur. Ne hukuki ne de fiilî bir karşılığı vardır.

İkinci adım – Gerçek:

İmzaladığımız belgede yer alan ifade şudur:

“İsrail’e giriş yasası uyarınca hakkımda sınır dışı kararı verildiği tarafıma bildirilmiştir.”

Bizim imzaladığımız kısım ise yalnızca şu beyanı içerir: “Yasada belirtilen üç günlük süreden önce ülkeden ayrılmak istiyoy-

rum.” Bu metnin neresinde bir özür vardır? Neresinde pişmanlık, geri adım ya da suç ikrarı bulunmaktadır? Hukuki bir prosedürün kabulü, siyasi ya da ahlaki bir teslimiyet değildir.

Üçüncü adım – Karşı Hamle:

Sadece özür dilememekle kalmadık; stratejik bir hukuk hamlesi yaptık. Mavi Marmara sürecinde de aktif rol almış olan avukat Gülden Sönmez’in tavsiyesiyle, imzamızın altına şu şerhi düştük: “Buraya kendi iradem dışında kaçırılarak getirildim.” Bu kısa cümle, kâğıt üzerinde sıradan bir not gibi görünse de hukuken son derece güçlüydü. İmzanın anlamını ters yüz ediyor; bir teslim belgesini, kaçırılma ve zorla alıkonulma kaydına dönüştürüyordu. Böylece o belge, İsrail’in iddia ettiği gibi bir “rıza” belgesi değil; aksine suçun delili hâline gelmiş oluyordu. İşte bu küçük ama yerinde hamle, yalanla örülmek istenen algıyı yerle bir etti.

Türkiye’ye dönecek uçağa bindiğimizde, yolcu listesinde bazı arkadaşlarımızın isimlerinin olmadığını fark ettik. O an, sürecin henüz tamamlanmadığını, önümüzde son bir direniş sorumluluğu daha olduğunu anladım. Sessizce kabullenmek yerine ayağa kalktım, uçaktan indim ve net bir cümle kurdum: “Bu isimler gelmeden bu uçak gitmeyecek.”

Ersin Çelik de benimle birlikte indi. Elçilik yetkililerine açık bir rest çektik: “Arkadaşlarımız gelene kadar buradayız. Gitmiyoruz.” Bu ne duygusal bir tepkiydi ne de kontrolsüz bir çıkış. Bu, emaneti yarım bırakmama iradesiydi. Uzun süren görüşmelerin ardından elçilikten şu sözü aldık:

“Onlar parça parça gönderilecek, burada kalmayacaklar.” Bu güvenceyi aldıktan sonra, uçaktaki diğer arkadaşlarımızın da onayıyla ve geride kalanların isimlerini kamuoyuna açıklayacağımızı açıkça beyan ederek yola çıktık. Bu süreç, hakkımızda sonradan üretilen “arkadaşlarını geride bıraktılar” iftirasına

verilebilecek en net ve en onurlu cevaptır. Allah'ın rahmetiyle söylüyorum: Biz kimseyi geride bırakmadık. Çünkü bu yolculuk, bireysel kurtuluş değil; kolektif sorumluluk yolculuğuydu.

Gazze'nin Kırılan Zihin Ablukası

Bu yolculuğun anlamını, yaşananları birer kişisel macera ya da dramatik hatıra toplamına indirgemek, davanın ruhuna yapılabilecek en büyük haksızlıktır. Çünkü Sumud Filosu'nun iki temel amacı vardı:

Birincisi, Gazze ablukasını fiilen kırmak. İkincisi—eğer bu mümkün olmazsa—Siyonizm'in gerçek yüzünü bütün dünyaya göstermek. Fiziksel ablukayı kıramadık; bu, inkâr edilecek bir gerçek değil. Ancak ikinci hedefe, yani hakikatin görünür kılınmasına ulaştık. Yaklaşık altmış yıldırilmekilmek inşa edilen “Yahudiler mazlumdur” algısının önemli bir kısmı, zaten Gazze'nin onurlu direnişiyle sarsılmıştı. Bizim filomuz, bu algının geriye kalan kısmını da parçalayarak dünya kamuoyunun önüne yeni bir fotoğraf koydu. Bu yolculuk, dünyanın zihnindeki ablukayı yardı. Farklı inançlardan, farklı kimliklerden gelen; silahsız, sivil insanların üzerine pervasızca silah doğrultan bir İsrail gerçeğini görünür kıldı. Bu filo şunu açıkça gösterdi: Zulüm, yalnızca Müslümanlara yönelmiyor; kendileri gibi olmayan herkesi hedef alıyor. İşte bu fark ediş, zihinlerdeki ablukanın kırılmasıdır. Ve bu kırılma, belki de fiziki ablukanın yıkılması kadar—hatta ondan da—kalıcı ve dönüştürücüdür.

Bugün geriye dönüp baktığımızda şunu net biçimde söyleyebiliyoruz: Sumud, sadece denizde yürütülen bir eylem değil; hakikatin istikametini değiştiren bir şahitliktir. Bu şahitliğin mirası, bize daha büyük bir sorumluluk yüklüyor: Görülen hakikati unutturmamak, kırılan algının yeniden onarılmasına izin vermemek ve bu mücadelenin emanetini taşımaya devam etmek.

Çünkü bazı yolculuklar bittiğinde değil, anlatıldığında ve sürdürüldüğünde anlam kazanır.

Peki şimdi bize düşen nedir? Yol bitti mi, yoksa asıl yol şimdi mi başlıyor? Bu sorunun cevabını ararken Kur'an'ın tarihsel bir tasvirini bugünün dünyasında yeniden okumak gerekir. Haşr Suresi, Yahudilerin “kalelerle çevrili şehirler içinde veya duvarlar arkasında” savaştıklarını söyler. Bu ayet, yalnızca geçmişe dair bir anlatı değil; zamanlar üstü bir zihniyeti ifşa eder. Kendi kendime uzun uzun tefekkür ettim: Bugünün dünyasında o kaleler nerede, o duvarlar hangi maddeden örülüdür? Bana göre bugün o kaleler Amerika'dır, o duvarlar ise küresel lobiler, finans ağları ve medya imparatorluklarıdır. Fiziksel surlar yıkılmış olabilir; fakat yerlerine çok daha görünmez, çok daha etkili duvarlar inşa edilmiştir.

İşte tam da bu yüzden boykot, onların modern duvarlarını saracak en keskin, en meşru ve en ahlaki silahlarımızdan biridir. Boykot, silahsız bir direniştir; ama etkisi uzun vadede top mermilerinden daha yıkıcı olabilir. Elbette bu direnişi sürdürülebilir kılmak gerekir. Bunun yolu da hayatı felç eden değil; hayatı dönüştüren tercihlerden başlamaktır. “Yaşam standartlarımızı düşürmeyen” ürünlerden başlamak bu yüzden önemlidir. Kola içmesek, hamburger yemesek ölmeyiz. Ama vazgeçmediğimiz her tüketim alışkanlığıyla, o duvarların bir tuğlasını daha sağlamlaştırdığımızı da bilmeliyiz. Fakat bütün bunlardan daha önemli, daha derin bir mesele var: Biz Müslümanlar neden sonuç odaklı bir hizmet anlayışına hapsolüyoruz? Neden bir eylemin hemen karşılığını göremediğimizde yoruluyor, umutsuzluğa kapılıyor ve vazgeçiyoruz? Bu, masum bir psikoloji değil; aksine şeytani bir algının içimize sızmış hâlidir. Çünkü Müslüman, yaptığı işte sonuca değil; istikamete bakar. Netice Allah'a aittir; istikamet ise kula. Zafer, mutlaka kazanılan bir savaş değildir. Zafer, istikamet üzere kalabilmektir.

Sumud Filosu fiziki ablukayı kıramadı; evet. Ama bereketi oldu. Çünkü bereket, her zaman görünen sonuçlarda değil; açılan kapılarda gizlidir. Döndüğüm günden bu yana üniversitelerde, liselerde bu davayı anlatma imkânı buluyorum. Gençlerin gözlerinde sorular görüyorum; vicdanın henüz ölmediğini hissediyorum. Bu, planladığımız bir sonuç değildi ama Allah'ın açtığı bir kapıydı. Demek ki yolculuk denizde bitmemiş, karada yeni bir safhaya taşınmıştı.

Einstein, “ayrılık bir illüzyondur” der. Ben de şunu söylüyorum: Aynı davaya inanan insanlar için ayrılık gerçekten bir illüzyondur. Fiziksel olarak farklı yerlerde olabiliriz; kimimiz karada, kimimiz denizde, kimimiz sınıflarda, kürsülerde, sokaklarda... Ama kalpler aynı istikamete dönükse, mesafe anlamını yitirir. Bu mücadeleye kalpten destek veren herkes, fiilen orada olmasa bile, Sumud Filosu'nun bir parçasıdır. Yeter ki yolumuzu şaşırmayalım. Yeter ki yaptığımız işi küçük görmeyelim. Çünkü bazen bir gemi Gazze'ye ulaşamaz; ama bir fikir, binlerce yüreğe ulaşır. Ve bazen bir filo durdurulur; ama istikamet durdurulamaz.

KALBİM GAZZE'YE YELKEN AÇTI

Fethullah Badem*

Ben Fethullah Badem. Bu satırlarda yalnızca bir deniz yolculuğunu değil, hayatımın en derin imtihanını, kalbimde yıllar boyunca taşıdığım bir mesuliyetin nihayetete kemiğe büründüğü o uzun yolculuğu anlatacağım. Sumud Filosu'na katıldığım ilk andan Aşdot Limanı'nda yaşadığım esaret günlerine kadar uzanan bu süreçte gördüklerimi, hissettiklerimi, umutlarımı ve inancımı birebir kendi gözümle gördüğüm, kendi kalbimle hissettiklerimi aktaracağım.

Çocukluğumdan Taşınan Acılar ve Yola Çıkma Kararım

Benim için bu yolculuk bir heves, bir anlık çıkış ya da öfke patlaması değildi. Çocukluğumdan beri dünyanın acılarını içime çeken biriyim. Bosna'da yaşananlar daha küçük bir çocukken gözümde hafızamda yer etti. Çeçenistan'ın çılgınlıkları, Irak'ın işgali, Karabağ'da yaşananlar, Suriye'deki zulümler ve elbette Filistin... Bunların hiçbiri benim için bir haber değildi; her

---

* *Aktivist. Australe Gemisi Takım Lideri.*

biri içimde derin bir yaralar bırakan travmalar ve hakikatin ta kendisiydi. Ben zulüm gördüğümde elimden geleni yapmam gerektiğini, gücüm yetmese dilimle, dilim yetmese kalbimle karşı durmam gerektiğini öğrenebilenlerdendim. Ama artık sadece izlemek, sadece üzölmek yetmiyordu. Gazze, her gün bombalanan o küçücük toprak parçası, sanki kalbimin tam içine oturmuştu.

Sumud Filosu'nun çağrısı kulağıma ilk düştüğünde içimde bir kıvılcım çaktı. O kıvılcım, yıllarca içimde biriktirdiğim bütün acıların, bütün sorumlulukların, bütün "ben bir şey yapmalıyım" deyişlerimin ateşine dönüştü. O gün karar verdim: ya gitmeliydim ya da sürecin içinde bulunmalıydım.

Kendi Gemimizi Alma Kararı

Sumud'a katılmak için başvurular açıldığında kısa sürede bir milyonun üzerinde kişi başvurdu. Bunun sadece 500 kişininin kabul edileceğini öğrenince beklemek bize mantıklı gelmedi. Çünkü biz bekleyecek insanların arasından seçilmeyi değil, kendi yolumuzu kendimiz açmayı istiyorduk.

Bu yüzden "Kendi teknemizi alalım" dedik. Bu cümlenin söylendiği an belki basit bir karardı ama bizim kaderimiz o anda çizildi. Karar verdikten sonra ilk olarak fon oluşturma süreci başladı. Herhangi bir duyuru ilan vb. yapmamamıza rağmen bizi tanıyan birçok kişi maddi destek olmak istediklerini bildirdiler. Bu süreçte en büyük maddi desteğı daha önceden tanıdığım, Yazar Aktivist Lütfiye Aydın Bike hanımefendi kendisi ve gönüllü çevresi ile sağladı. Yine kendi çevremden tanıdığım bir esnaf olan Kahraman Demir ve arkadaşları gibi bazı gönüllüler, dışından turnağından artırdıkları küçük bütçelerle karınca kararınca destek olmaya çalıştılar. Fon oluşturma sürecinin bir kısmı başta, bir kısmı da süreç içinde elbirliğı ile tamamen gönüllölük esasıyla tamamlandı.

Gemi Alma Süreci

Fonun önemli kısmı tamamlanınca, gizlilik içerisinde yurtiçinde ve yurtdışında birçok lokasyonda araştırmalar yaptık. Hem doğru bir gemi almak hem doğru bir lokasyondan, doğru zamanda hareket etmek zorundaydık. Zorlu ve çetrefilli bir süreç bizi bekliyordu. Geminin fonunu oluşturmak, satın almak, yolculuğa elverişli hale getirmek, teknik olarak ve prosedür olarak hazırlıklarını tamamlamak, katılımcıları belirlemek, tüm bunları yaparken zamana karşı yarışmak, hepsi ayrı ayrı zor süreçlerdi. Üstelik tüm bu süreçleri tamamlasak bile SUMUD'a katılım için akredite olamayabilirdik. Dahası denizcilik, çok tecrübeli olduğumuz bir alan da değildi. Yoğun araştırmalardan ve onlarca istişareden sonra birçok noktada araştırmalarımızı tamamladık. Bu süreçte önemli duraklarımızdan bir tanesi de Muğla Bodrum oldu. Orada da Gazze hassasiyeti olan güzel insanlar, isimsiz kahramanlar tanıdık. Yazın ortasında ve turizm sezonunun içinde gösterdikleri insani hassasiyet ve yardımcı olma gayretleri çok manidardı.

İlahi Tecelli; KIBRIS Lokasyonu

Daha sonra çıkış lokasyonu olarak, stratejik bir nokta da bulunan Kıbrıs'a karar verdik. Benim açımdan ilahi bir lütfun tecel-lisiydi belki bu kaderi ilahi. Çünkü 2010 yılında Mavi Marmara Akdeniz'e doğru yola çıktığında ben Kıbrıs'ta vatani görevimi tamamlamak üzere asker olarak bulunuyordum. Mavi Marmara Gemisi Kıbrıs'a da uğradığı halde katılmak nasip olmamış ve bu durum içimde ukde olarak kalmıştı. 15 yıl sonra aynı noktadan kendi gemimizle yola çıkacaktık, bu belki de bir işaretti. O halet-i ruhiye içinde buradan bir hayrın sadır olacağı içime doğmuştu. Belki Gazze'ye ulaşmak, belki şehadet nasip olacaktı. O zorlu ve meşakkatli sürecin içinde, bir ışık misali içimi tarifsiz bir huzur ve ferahlık kaplamıştı. Anne babam, akrabalarım ve yakın arka-

daşlarım da dahil olmak üzere konu ile alakası olmayan hiç kimseye SUMUD'a katılacağımdan bahsetmemeye çalışıyordum.

Bu hassasiyetle, dikkatleri üzerimize çekmeden gizlilik içinde Kıbrıs'a geçtik. Gemimiz bir süre önce uzun yoldan gelmiş okyanus dalgalarına karşı dayanıklı uzun yol için elverişli güvenli ama buna karşın biraz konfordan uzak bir modeldi. Satın alırken de bize yardımcı olacak isimsiz kahramanları göndermişti rabbim çeşitli vesilelerle. Aldığımız gemiyi yolculuğa elverişli hale getirmek için Kıbrıs'ta karaya çekip, bakıma aldık. Bu aşamada bir ay boyunca, işin başında, denizcilik konusunda tecrübeli olan Hacı Durak arkadaşımız gönüllü olarak kaldı, teknik bakım ve onarım sürecini takip etti.

TUNUS Süreci – Deport Tehlikesi

Geminin bakım süreci bir taraftan devam ederken, oradan Tunus'a geçtik. Dünyanın birçok ülkesinden gelen aktivistler burada toplanmıştı. Eğitim süreçleri ve strateji toplantıları burada devam ediyordu. Yanımda gemimize destekte bulunan Lütfiye Aydın Bike ve Eşi de vardı. Girişte Tunus Polisi havalimanında sebebini anlayamadığımız bir nedenden dolayı, bize açıklama yapmadan 3, 4 saat tuttu. Tam deport edilmek üzereyken araya birilerini koyup içeri girmeyi başardık. Bu sıralarda Tunus'ta fiyonun bazı gemilerine dron saldırıları gerçekleşmişti. Ve durumlar biraz karıştı. Bu kaotik zaman içinde delegasyonu, gemimizin son durumu hakkında bilgilendirip, eğitim, akreditasyon süreçleri ile alakalı verimli görüşmeler gerçekleştirdik. Tunus sürecini başarılı bir şekilde tamamladıktan sonra İstanbul'a döndük. Bu arada hem Tunus'ta hem de sürecin başından sonuna kadar sürekli istişare halinde olduğumuz, delegasyonun Türkiye sorumlusu Dr. Hüseyin Durmaz'ın samimi desteklerini gördük. Allah kendisinden ve ekibinden razı olsun.

KIBRIS'a Girişte Cihazlarımıza El Konulması

İstanbul'a döndükten sonra, gemimiz için uluslararası sular-
da iletişimimizi sağlayacak olan internet cihazları kamera sis-
temleri, uydu telefonu vb. eksik cihazların ve diğer eksiklerin
alımını gerçekleştirdik. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra tekrar
Kıbrıs'a gittik. Bu defa da Kıbrıs gümrükte, İstanbul'dan satın
aldığımız, gemi yolculuğu için hayati öneme sahip bazı cihazla-
rımıza hukuksuz bir şekilde el koydular. Tüm prosedürlerimizin
tam olmasına ve evraklarımızı ibraz etmemize rağmen derdimizi
anlatamadık. Zaman çok önemliydi bizim için. O cihazları bir an
önce gemiye kurup yola çıkıp filoya yetişmek zorundaydık. Bir
gün kaybetmek bizi sürecin dışına itebilirdi ve mesai bitmek üze-
reydi. Bu esnada bir vesile ile büyükelçiliğimize ulaşp buradaki
hukuksuz durumu ilettik. Sağ olsunlar hızlı bir şekilde müdaha-
le de bulunup, el konulan cihazlarımızın 3 saat içinde bize iade
edilmesini sağladılar. Ertesi gün cihazlarımızı kurduk, kumanya
vb. tüm satın alımlarımızı yapıp eksiklerimizi tamamladık.

Katılımcıların Belirlenmesi Aşaması

Tüm hazırlıklar tamamlandı ve artık yola çıkmak için filoyu
takip edip en uygun buluşma noktasının hesaplamasını yapıyor-
duk. Tunus'ta birçok aktivistin gemilere binmeden dönmesi,
bizim gemimizi daha gözde bir hale getirmiş, katılım için aşırı
bir talep oluşmuştu. Birçok önemli isim katılım için bizimle ir-
tibata geçmişti. Yapılan istişareler neticesinde mümkün mertebe
tarafsız ve sosyal medyada etkili olan isimlerin ağırlıkta olduğu
bir katılımcı listesi oluşturulması öne çıktı. Ve o şekilde içerik
belirlendi. İçinde sadece Türk aktivistlerin bulunduğu tek gemi
olarak filoya dahil olduk.

Akdeniz’de Zorlu Yolculuk

Akdeniz, ilk dakikadan itibaren bizi sınavacağıını belli etti. Büyük dalgalar teknemizi sağa sola savuruyordu. Bir taraftan dua ediyor, bir taraftan deniz tutması imtihanı yaşıyor bir taraftan da gemiden canlı yayınlarla kamuoyuna sesimizi duyurmaya çalışıyorduk.

Denizin ortasında, denizle imtihan olmak, her an batma, batırılma ihtimali ile yüz yüze gelmek, ... Bu bir korku değildi; bu imanla korkuyu aşma hâliydi. Çünkü hepimizin aklında tek bir görüntü vardı: Gazze sahilindeki çocukların yüzü.

Ne zaman yorulsak o yüzleri düşündük. Ne zaman midemiz bulansa ne zaman teknemiz savrulsa ne zaman arıza yaşasak, o çocukların “Bizi unutmayın” diyen gözleri bizi toparladı.

Gazze’ye En Çok Yaklaşan İkinci Tekne

Tüm sıkıntılara, arızalara, fırtınalara rağmen geri dönmeyi hiç düşünmedik. Gazze’ye 100 milden az yolumuz kaldığında, kırmızı alana girip artık her an müdahale beklediğimiz zamanlarda, bizi korumak için gelen İspanya ve İtalya’nın donanma gemileri geri dönmüş okyanusun ortasında kaderimizle baş başa kalmıştık. O an Allah’tan başka kimsemizin kalmadığını ve bunun yanı sıra Allah’tan başka kimseye ihtiyacımızın kalmadığını hissetmiştik. O an “LA GALİBE İLLALLAH” ayeti geldi aklıma. Ve bizim için edilen milyonlarca duayı düşündüm. Zalim ne yapabirdi ki bize... Ferahladım.

Sonra, iki saat ilerimizde 20’den fazla askeri gemi blokaj kurduğu haberi geldi. Biraz daha ilerleyince İsrail askeri gemilerini görmeye başladık. Etrafımızda dolanıyorlar, dalga oluşturuyorlar, internetimizi jammerlarla kesintiye uğratıyorlardı. Bu esnada birçok kanal ile canlı yayınıımız devam ediyordu. Sağımızda solumuzda filonun gemilerine müdahale ediyorlar, kontrolünü

ele geçiriyorlar, büyük askeri gemilerle su sıkıp aktivistleri etkisiz hale getirmeye çalışıyorlardı. Müdahale Akşam saatlerinde başlamıştı. Önce 3 büyük ana gemiye müdahalede bulundular. Filo ile irtibatımız kesildi. Ama ne olursa olsun, sonuna kadar gitmeye kararlıydık. Ve yakalanıncaya kadar yolumuza devam ettik. Sabaha kadar yolculuğumuz sürdü. Sabah Namazımızı kıldıktan bir süre sonra, Gazze'ye 36,8 mil kala bizim gemimize de müdahale de bulundular. Bu arada filo ne durumda, bizden başka kimleri aldılar bilgi sahibi değildik. Türkiye'ye döndüğümüz de Gazze'ye en yakın ikinci tekne olduğumuzu fark edecektik. Bizim için bu sadece bir mesafe değildi; bu, bütün çabalarımızın, bütün sabrımızın, bütün dualarımızın kabul olduğunun işaretiydi. Biz sürece odaklanmıştık ve netice tamamen Allah'a aitti.

İsrail Donanmasıyla Karşılaşma ve Müdahale Anı

Sabah vakitlerine kadar ilerleyişimiz devam etmişti, bir noktadan sonra artık etrafımızda hiçbir gemi kalmamıştı. Sadece ilerde büyük bir askeri gemi ve etrafında şerit halinde ışıklar vardı. Ve o ışık işaretlerinin ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Ne olduğuna dair çeşitli fikirler yürüttük. Havanın ağarmasına 1 saat filan kalmıştı. Karanlıkta mı yoksa bir saat daha bekleyip aydınlıkta mı devam edelim konusunda kısa bir tereddüt yaşadık. Gazze'ye çok yaklaşmıştık, tarihi bir ana şahitlik edebilirdik ve bu fırsatı kaçırmak istemiyorduk. Daha sonra denizde ki son sabah namazımızı kılıp istişare edip tekrar yola devam etme kararı aldık. Zaten kısa bir süre sonra beklediğimiz müdahale gerçekleşti. Bir askeri hücum bot anonslarla yaklaşip teslim ol çağrısı yaptı ve silahlı askerler silahlarını üzerimize doğrulttu. Misyonumuz gereği sivil bir eylem olduğu için direniş göstermedik. Buna rağmen korku ilelaşıyorlardı. Elllerinde otomatik silahları bulunan, yüzleri kapalı askerlerin gözlerindeki korku beni şaşırtmıştı.

Haşr Suresi 13-14 ‘üncü ayetlerinin sırrını yaşıyorduk adeta.

“Şu bir gerçek ki, yüreklerinde size karşı duydukları korku Allah’a karşı duyduklarından daha şiddetlidir. Çünkü onlar anlayışı kıt bir topluluktur! Onların topu birden sizinle, ancak müstahkem yerlerde ve siperler ardında olduklarında savaşırlar. Kendi aralarındaki gerginlik ve çatışma şiddetlidir: Sen onları birlik içinde sanırsın, oysa kalpleri dağınıktır. Çünkü onlar aklını iyi kullanamayan kimselerdir.” Buyuruyordu rabbimiz onlar için.

Otomatik silahlarını bize doğrulttuklarında ellerinin titrediğini gördüm. Bu titreme bir acemi titremesi değil; kalbi, adalet karşısında tutunamayan bir zalimin titremesiydi.

O an bütün hakikat zihnimde şimşek gibi çaktı: Biz haklı olduğumuz için cesurduk, onlar haklı olmadıkları için korkuyorlardı.

Belki ilk kez silahsız ama sarsılmaz insanlar görmüşlerdi. Bizim duruşumuz, onların yıllardır içlerinde büyüttükleri yalan gücü bir anda çökertti.

Askerlerin Beceriksizliği

Geminin kontrolünü ele geçirdikten sonra bizi ön güverteye alıp, başımıza iki silahlı askeri nöbetçi olarak diktiler. Denizin ortasından limana doğru çekeceklerdi. Bu esnada motora aşırı yüklenip bir süre sonra motora zarar verdiler ve motor çalışmayı durdurdu. Denizin ortasında kalmıştık. Sonra telsizle anons edip yardım çağırdılar. Bir süre bekledikten sonra birinci gemi yanaştı, halatlarla bağladılar fakat bizi çekmeyi beceremedi. Gitti sonra ikinci gemi geldi, o da beceremedi. O kadar çabalıyorlardı ki biz bir süre sonra bu tabloya gülmeye başladık. En son üçüncü gemi geldi, bu defa halatı ana yelken direğine dengesiz bir şekilde bağladılar. Bu beceriksizlikleri yolculuk esnasında ana yelkenin zarar görmesine neden oldu. Bizi AŞDOT Limanı’na

çekmeleri gün boyu sürdü. İkinci saatleri Aşdot'a vardık. Limana yanaşırken sancak tarafını parçaladılar. Onları izlerken şunu düşündüm: "Yıllardır dünyaya 'yenilmez ordu' diye pazarladıkları bu gücün altında aslında kocaman bir korku ve beceriksizlik varmış."

Aşdot Limanı'na Götürülüş

Limana inince bizi oradaki bir tekneye, daha sonra da limanda bulunan filoya ait olan Alma gemimizin güvertesine aldılar. Burada ilk defa ellerimizi kelepçelediler. Saatlerce o halde bekledik. Yanımıza da başka bir boş gemiyi getirip çalıştırdılar ve dumanını üzerimize doğru verdiler. Bu esnada arkamızdaki bir alanda yüzlerce asker ve polisle hummalı bir çalışma yürütülüyordu. Daha sonradan anladık ki sorgulama merkezi oraya kuruluyormuş. Kurulum aşaması bitince bizi akşam saatlerinde o alanın önüne bu defa ters kelepçelerle aldılar. Yere diz çöktürdüler. Türk pasaportunu gördüklerinde özellikle daha sert muamelede bulunuyorlardı. Yüzleri ekseriyetle maskeliydi ama gözlerinde ki o korku ve nefreti okuyabiliyorduk. Hatta beni sorgulamaya götüren kadın polis pasaportumu görünce "böög" yaparak Türkiye'ye ve Türklere olan nefretini anlatmaya çalışıyordu. Biz yaşananlara sadece gülümsüyorduk.

Savunma Bakanı ile Yüzleşme

Sonra hayatım boyunca unutamayacağım sahne yaşandı. İsrail Savunma Bakanı kameralarla birlikte yanımıza geldi. Belli ki propaganda yapacaktı. İlk sözü "you are terörist" oldu, o cümleyi duyar duymaz, karşısında sensin terörist sesleri yükseldi. Ve biz kelepçeli olmamıza rağmen başlarımızı kaldırıp hep bir ağızdan bağırdık: "Free Palestine!" AŞDOT Limanı "Free Palestine!" sloganları ile inliyordu. Savunma Bakanı'nın yüzü bir anda mosmor oldu. Kelepçeli insanların karşısında üç cümle

bile kuramadı. Arkasına bile bakmadan kaçır vaziyette uzaklaştı. Askerler, polisler oluşan durum karşısında apışıp kaldılar. Daha sonra medyada o görüntüyü izlediğimizde atılan sloganların ve bakanın kaçma anı videodan kesilmişti.

Hakikat karşısında zalim susar ve sustu kaçtı!

Esaret Günleri

Bizi otobüslere doldurdular. Klima sonuna kadar açılmıştı; buz kestik. Bir süre sonra bu kez kaloriferi açtılar; piştik. Ardından bizi köpek kafesine benzer hücrelere koydular.

Su bile vermediler. Tuvalette el yıkamak için kullanılan suyu içmeye mecbur bıraktılar.

İnsanı öldürmekten daha ağır bir şey varsa, o da insanlığını kırmaya çalışmaktır. İsrail bunu denedi ama başaramadı.

8 kişilik koğuşlara 10-12 kişi koyarak kimimizin yerde yatmasını ve rahat etmememizi sağlıyorlardı. Ortalama her iki saatte bir çeşitli bahanelerle, koğuşlara silahlı askerlerle baskın yapar vaziyette girip uyumamızı, dinlenmemizi engelliyor ve fiziken işkence yaptıklarını düşünüyorlardı. Sürekli koğuşlarımızı değiştiriyorlardı. Orada gruplaşmamızı güya engellemek istiyorlardı. Ama biz her defasında namaz vakitlerinde tek saf oluyorduk.

Türkiye'nin Destek Eli ve Ülkeye Dönüş

Biz daha alıkonulmadan önce bile devletimiz tüm gücüyle süreci takip ediyordu. Dışişleri Bakanlığı, "Biz buradayız" diyerek yanımızda durdu. Sadece bizi değil, 40'tan fazla ülkeden gelen yüzlerce aktivist de Türkiye dış işlerinin girişimleriyle kurtarıldı.

Çoğu devletin büyük elçilikleri, konsoloslukları telefonlara dahi cevap vermezken, devletimizin, kararlı girişimleri gurur vericiydi. Bir sabah vakti sabah namazını kıldıktan sonra askerler koğuşa girip bizi çıkardılar orta alanda topladılar. Kontrollerden

sonra otobüslere bindirdiler. Diğer aktivistleri normal koltuklu otobüslere bindirdiler. Beni otobüste her yeri demirli, kapalı bir hücreye koydular. Ben başka bir hapisaneye sevk edileceğimizi sanıyordum. 3 – 4 saat yolculuktan sonra ELYAT Havalimanına geldik. Meğer deport ediliyormuşuz. Havalimanına gelince öğrendik. Karanlık otobüsten aydınlık bir gökyüzüne inip bize silahlı koridor oluşturan Siyonist askerlerin arasından “bir sabah gelecek kardan aydınlık” hisleriyle havalimanına doğru yürümeye başladık. Havalimanı girişinde Türk Dışişleri yetkilileri karşıladı bizi ve hoş geldiniz dediler. Zalimin elinden kurtulmak sevinci, Gazzeli kardeşlerimize ulaşmamamızın hüznüyle bizim için hazırlanan Türk Havayollarına ait uçağa doğru yürüdük.

Sumud’un Açtığı Gedik

Hüzünlüydük, Misyon tamamlanmıştı bir ses olmayı başarmıştık belki ama Gazze için hiçbir şey değişmemişti ve kardeşlerimizi kucaklayamamıştık. Onların yıllardır yaşadıkları zulmün küçük bir numunesini birkaç gün tatmıştık sadece.

Sevinçliydik, evet, Gazze’ye fiziken ulaşamadık. Ama çok daha büyük bir şey yaptık:

İsrail’in yıllardır kurduğu meşruiyet yalanını 47 ülkenin aktivisti ile dünyanın gözü önünde çökerttik.

Biz bir gedik açtık. Şimdi O özgürlük sesini, o gediği büyütme için yeni rüzgarlar dalga dalga yayılacak. Bu mücadele bitmedi, bitmeyecek. Çünkü Gazze özgür olmadıkça hiçbirimiz gerçekten özgür değiliz.

Son Söz

Burada anlattıklarımız yaşanan bu tecrübeyi insanlığa aktarmak içindir. Gazze ve Filistin zulmü her gün fazlasıyla yaşarken bizim yaşadıklarımızın hiçbir ehemmiyeti yoktur. Dolayısıyla

yaşadığımız hiçbir şeyden ne pişmanız ne de şikayetçiyiz. Sumud Filosu benim için bir yolculuk değildi; bu bir iman sınavı, bir ahlak duruşu, bir insanlık dersi idi. "Elimden geleni yaptım mı?" diye sorduğumda kalbim huzurlu.

Attığımız her adım zalimin kalbine korku, mazlumun kalbine umut oldu.

Ve ben, bu umudun küçük de olsa bir parçası olduğum için Rabbime hamd ediyorum...

İSRAİL TUTSAKLIĞINDA YAŞADIKLARIM

Halil Rifat Çanakçı*

Bu satırları yazarken, zihnimde hala Akdeniz'in dalgaları ve kalbimde Gazze'nin dinmeyen sızısı var. Sumud Filosu ile çıktığım bu yolculuk, benim için anlık bir karar ya da macera değildi. Aksine, yıllardır içimde taşıdığım bir inancın, bir adanmışlığın ve vicdani bir sorumluluğun somut bir ifadesiydi. Uzaktan izlemenin, dualarla yetinmenin yetmediği bir noktada, insanlık onurunun ayaklar altına alındığı bir coğrafyaya doğru atılmış mütevazı bir adımdı. Gazze'deki insanlık dramına sessiz kalmak, bir hekim ve bir insan olarak kendime olan saygımı yitirmek demektir. Bu anlatının amacı, o zorlu günlerdeki hislerimi, korkularımı, hayal kırıklıklarımı ve en önemlisi, fırtınaların ortasında bile sönmeyen umutlarımı birinci ağızdan aktarmaktır. Bu, sadece bir geminin değil, vicdan pusulamın sey-rüsefer günlüğüdür.

Sumud Filosu'na katılma kararımı anlamak için, bu eylemin stratejik önemini ve ardındaki derin kökleri bilmek gerekir. Bu karar, anlık bir hevesin ürünü değil; aksine, İmam Hatip sıralarında başlayan, tıp fakültesi seçimiyle şekillenen ve dünyanın

---

* *Aktivist. Grande Blu Gemisi*

farklı mazlum coğrafyalarında devam eden bir hayat felsefesinin doğal bir sonucudur. Vicdan pusulamın ibresi, yıllar önce bu yöne ayarlanmıştı. Bu satılar, eylemin ardındaki manevi ve insani temelleri ortaya koyarak, bu yolculuğun benim için ne anlama geldiğini izah etme amacı taşır.

Benim için her şey, meslek seçimiyle başladı. İmam Hatip’te okurken, manevi atmosferin de etkisiyle müftü olmayı hayal ediyordum. Ancak sayısal derslerdeki başarımlar ve babamın teşvikiyle tıp fakültesi fikri gündeme geldi. O an, tıp mesleğini sadece maddi getirileri veya statüsü için değil, insanlara yardım etmenin en doğrudan yolu olarak gördüm. Bir doktorun eli, sınırsız bir hizmet imkânı sunuyordu ve bu, benim için en büyük manevi kazanımdı. Bu niyetle çıktığım yolda, Gazze’ye yapılan bir bombalama sonrası oradaki doktorlarla çalışma fırsatı buldum. Ardından Mavi Marmara’ya katılmak nasip oldu. Somali’deki kıtlıkta, Bangladeş’teki mülteci kamplarında, Suriye’deki savaşın ortasında ve Pakistan’daki depremde insanlara hizmet etme imkânı buldum. Sumud yolculuğu, işte bu birikimin ve adanmışlığın doğal bir devamıydı. Bu süreçte her zaman hissettiğim şeydu: “Rabbim bana her zaman böyle önümüğü açtı.”

Bu süreci özellikle gençlere anlatmak istiyorum. Kendinize bir hedef belirlediğinizde ve bu hedefi samimi bir niyetle, ibadetle ve Rabb’e yakınlaşma çabasıyla güçlendirdiğinizde, aşılamayacak hiçbir engel kalmıyor. Benim Sumud sürecim, aslında ortaokulda tıp fakültesini insanlığa hizmet için seçme kararıyla başlamıştı. Niyetin ve adanmışlığın uzun vadeli sonuçları, bazen yıllar sonra en beklenmedik kapıları açar.

İşte bu kararlılık ve inanç, vicdan pusulanızın ayarını bozmadığınız sürece, insanı en zorlu yollara bile hazırlar ve o yolları anlamlı kılar.

Sicilya’da geçirdiğimiz 15 gün, yolculuğun sadece fiziksel bir

hareket olmadığını, aynı zamanda derin bir ruhsal ve zihinsel hazırlık aşaması olduğunu gösterdi. Bu beklenmedik bekleme süreci, farklı kültürlerden ve inançlardan gelen aktivistlerle derin bir bağ kurma, davanın evrenselliğini anlama ve kendi duruşumuzu sorgulama fırsatı sundu. Bu sabır dolu bekleyiş, aslında vicdan pusulamı yeniden ayarladığım, farklı coğrafyalardan gelen iyi niyetli insanların manyetik alanında yönümü tazelediğim bir kalibrasyon süreciydi.

Normalde Tunus'tan yola çıkmayı planlıyorduk, ancak yeşil pasaportumuzun Schengen vizesi gerektirmemesi nedeniyle üç doktor arkadaş olarak İtalya'dan, Sicilya'dan filoya katıldık. 3-4 gün sürmesini beklediğimiz hazırlık süreci, çeşitli organizasyonel sorunlar nedeniyle tam 15 güne uzadı. Bu 15 günlük bekleme, benim için paha biçilmez bir "kazanım" oldu. Eğitimlerimizi bir kilisede alıyorduk. Etrafımız, Yeni Zelanda'dan 18 yaşında bir gençten Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelmiş 87 yaşında bir aktiviste kadar, dünyanın dört bir yanından insanlarla doluydu ve çoğunluğu Müslüman değildi.

Onların hikayelerini dinlerken kendimi derin bir içsel muhasebenin içinde buldum. Sabit bir dini inançları olmamasına rağmen, bu insanların mazlumların yanında durma motivasyonları anti-empyrialist ve hümanist bir temelden geliyordu. Kendi kendime sordum: "Biz bu insanlarla şimdiye kadar neden diyalog kurmadık?" Onlara ne verebileceğimizi, İslam'ın evrensel adalet mesajını nasıl anlatabileceğimizi düşündüm. Bir aktivistin şu sözü beni derinden sarstı:

"Sabah biz her kalktığımızda Gazze ile kalkıyoruz."

Bu cümleyi duyduğumda utandım. "Ben her sabah Gazze ile kalkmıyorum," diye itiraf ettim kendi kendime. "Bu büyük bir eksiklik." İşte o an anladım: Rabbim, bu organizasyonu bu yüzden onlara nasip etmişti. İçlerindeki bu samimi dert, onları bu

kutlu yola çıkarmıştı. Gemi arkadaşım Erol'un kilisede okuduğu ezanı dinlerken diğer aktivistlerin yüzündeki manevi etkiyi görmek, ortak insani duyguların ve adalet arayışının dinlerin ve kültürlerin ötesinde nasıl birleştirici bir güç olduğunu bana bir kez daha gösterdi.

Bu sabır dolu bekleyiş, yolculuğun ilerleyen aşamalarındaki zorluklara karşı beni hem zihinsel hem de ruhsal olarak daha dirençli kıldı.

Yolculuğun bu aşaması, filonun kararlılığını test eden fiziksel ve psikolojik zorlukların en somut şekilde yaşandığı dönemdi. Denizin ortasındaki belirsizlik, İsrail'in süreci baltalamaya yönelik bitmek bilmeyen engellemeleri ve yaşanan gecikmeler, bir yandan sabrımızı zorlarken, diğer yandan beklenmedik manevi kazanımlara ve ilahi tesellilere kapı araladı.

Filo, ilk olarak Barcelona'dan yola çıktı. Bizim Sicilya'dan katılmamızla birlikte Tunus'a doğru ilerlerken hem doğal hem de siyasi fırtınalarla karşılaştık. İsrail, süreci baltalamak için elinden geleni yapıyordu. Tunus hükümetine baskı uygulayarak gemi sayımızın 70-80'den 40-50'ye düşmesine neden oldu. Yola çıktıktan birkaç gün sonra ise doğrudan saldırılar başladı. Yaklaşık 10-15 defa drone ile teknelerimize ses bombasından daha etkili saldırılar düzenlendi. Amaçları, yelkenli teknelerin yelkenlerini kırarak onları yolda bırakmak ve filoyu dağıtmaktı.

Bu saldırılar nedeniyle rotamızı değiştirip Girit açıklarında bir süre bekleme kararı aldık. Başta bir başarısızlık, moral bozan bir gecikme gibi görünen bu durumu, zamanla planlamadığımız stratejik bir zafere dönüştüğünü fark etmeye başladık. Bekleyişimiz manşet oldu. Hareketsizliğimiz, dünya hükümetleri üzerinde sürekli bir baskıya dönüştü. Yüz binlerce kişinin katıldığı protestolar, Birleşmiş Milletler'de İsrail'in yalnızlaşmasına yol açtı.

Netanyahu'nun BM'de neredeyse boş bir salona konuşması, bu sürecin somut bir sonucuydu. Anladık ki, bizim şer sandığımızın ardında ilahi bir hayır gizliydi.

Bu zorlu yolculukta moralimizi yükselten anlar da oldu. Türk savaş gemileriyle karşılaşmak ve onların yolda kalan teknelere yardım edip Kızılay malzemelerini bizim gemilerimize aktardığını görmek, hepimiz için büyük bir memnuniyet kaynağı oldu. Bu anlarda, en zorlu anlarda bile inancın nasıl bir sığınak olduğunu gösteren kişisel bir anım da var. Sicilya'dayken Antep'li bir abimiz, "Deniz yolculuklarında gözle abdest alınıp namaz kılınabileceğine dair fetva aldım," demişti. Ben de "Abi koskoca deryadayız, olur mu öyle şey?" diye itiraz etmişim. Ancak 2-3 metrelik dalgaların ortasında kalınca, beni fena halde deniz tuttu ve yatağa düştüm. Namaz vakti geçiyordu ve ayağa kalkacak halim yoktu. İşte o an, o fetvayı hatırlayarak gözle abdest alıp yattığım yerden namazımı kıldım. Teorik bilginin pratikte nasıl bir karşılık bulduğunu o gün bizzat tecrübe etmişim.

Tüm bu engellere ve fırtınalara rağmen, filomuz kararlılıkla hedefe doğru ilerlemeye devam etti ve kaçınılmaz karşılaşma anına her geçen mil daha da yaklaştı.

Yolculuğumuzun en kritik ve gerilimli anı, özgürlüğün son bulunduğu, uluslararası hukukun hiçe sayıldığı o andı. Özgür sulardaki son dakikalarımızdan, bir işgal gücü tarafından esir alınma anına geçiş, sadece fiziksel bir müdahale değil, aynı zamanda derin bir psikolojik savaştı.

İsrail donanmasının müdahalesi, planlı adımlarla gerçekleşti:

1. İletişimin Kesilmesi: Önce tüm internet ve GPS sinyallerimiz kesildi. Dünya ile bağımızın koparılmasıyla birlikte derin bir tecrit hissi çöktü üzerimize.

2. Uyarılar ve Su Tazyiki: Ardından telsizle uyarılar baş-

ladı. Kaptanlarımız durma çağrılarını reddedince, teknelerimize tazyikli su sıkmaya başladılar. Ancak hiçbir kaptan rotasından dönmedi.

3. Gemiye Çıkış: Son olarak, güvertede duyulan ağır bot sesleri, metalin metale çarpışı... Bir anda direnişin ve umudun hâkim olduğu atmosfer, yerini işgalin soğuk ve sessiz gerilimine bıraktı. Askerler teknelerimize çıkararak kontrolü ele geçirdiler. Aramızda kurduğumuz sessiz bakışmalar, teslimiyet değil, şahitliğin ve kararlılığın teyidiydi.

Mavi Marmara deneyimimle karşılaştırdığımda önemli bir fark vardı. Bu sefer, üzerlerindeki kameralar nedeniyle dünyaya “yumuşak” bir görüntü vermeye çalıştılar. Ancak bu, aldatıcı bir başlangıçtı. Ben bu süreci “yumuşak giriş ve sert muamele” olarak tanımlıyorum. Çünkü uluslararası sularda bizi esir aldıktan sonra Aşdod Limanı’na götürdüler ve orada asıl aşağılayıcı süreç başladı. Saatlerce sıcak asfaltın üzerinde bekletildik. Ardından parmak izi alınması, pasaport işlemleri gibi adeta bir mülteci muamelesine maruz kaldık. Askerler, enselerimize basturarak veya sözlü sataşmalarla kişisel tacizlerde bulundular. Hatta İsraili bakanlar gelip kameralar önünde, “Siz teröristlere yardım eden teröristlersiniz,” diyerek provokasyon yaptılar.

Oradan hapishane arabalarına bindirildik. O anlarda hissettiğim ise zillet değil, onurdu.

Gazeli Müslümanların binmiş olduğu hapishane arabaları, onların kaldığı bir hapishanede kalmak bizim için büyük bir şeref oldu.

Hapishanede duvarlardaki yazılar, Filistinlilerin direniş ruhunu adeta haykırıyordu. Bir babanın, şehit olan oğullarının şehadet tarihlerini duvara kazıdığı o dokunaklı detayı asla unutamam. Bu süreçte yaşanan ve sonradan tartışma konusu olan “imza” meselesini de açıklığa kavuşturmak gerekir. Bu imzanın İsrail’i

meşrulaştırmak anlamına geldiği iddia edildi, ancak bu kesinlikle doğru değil. Bu, delegasyon tarafından alınmış ortak bir karardır ve metinde, “Bizi işgal ordusu uluslararası sulara gözaltına aldı, ülkemize dönmek istiyoruz,” yazıyordu. Amaç, gözaltı sürecini hızlandırmaktı.

Bu kısa esaret deneyimi, Gazze’deki Filistinli kardeşlerimizin her gün yaşadığı zulmü, onursuzluğu ve baskıyı anlama konusunda bize acı ama öğretici bir ayna tuttu.

Fiziksel yolculuğun sona erdiği Tel Aviv’deki havalimanı, aslında asıl içsel yolculuğun ve muhasebenin başladığı yerdirdi. Yaşananlar beni, dünyaya ve kendime bakışımı değiştirmişti. Bu deneyim, gelecekteki mücadelelerimiz için paha biçilmez dersler ve ahlaki sonuçlar bıraktı.

Hapishaneden tahliye edildikten sonra, İsrail’in bayramlarını ve Şabat günü çalışmamaları gibi nedenlerle üç grup halinde Türk Hava Yolları uçağıyla Türkiye’ye gönderildik. Eve dönüş, rahatlamanın yanı sıra derin bir tefekkür sürecini de beraberinde getirdi. Yolculuk boyunca yaşadığım en önemli içsel çatışmalardan biri, Mavi Marmara ile Sumud arasındaki organizasyonel ve kültürel farklardı. Mavi Marmara’da organizatör Müslümanlar olduğu için “haremlik selamlık” gibi hassasiyetlerimize dikkat edebilmiştik. Ancak Sumud’da organizasyon Avrupalı aktivistlerdeydi ve bu durum, daha rahat ve karma bir ortamı beraberinde getirdi. Bu durum, dürüst olmak gerekirse, “biz biraz zahmet çektik.” Bu zahmet, sadece fiziksel bir rahatsızlık değil, aynı zamanda bir sabır imtihanı ve kimlik muhasebesiydi. Bu, çoğulculuk içinde ilkelerinden taviz vermeden var olabilme sanatını öğrenme dersiydi.

Avrupalı aktivistlerin ibadetlerimize gösterdiği saygıya ve İslam’a olan samimi meraklarına rağmen, bu dersin ne kadar önemli olduğunu anladım. Eğer onlara İslam’ın güzelliğini an-

latmak ve örnek olmak istiyorsak, önce kendi yaşantımızla ve değerlerimizle ödün vermeden var olmamız gerektiğini bir kez daha gördüm.

Bu yolculuğun bende bıraktığı bir diğer somut etki ise boykot konusundaki hassasiyetimin artması oldu. Sicilya’da bir eylem sırasında üzerinde “Gazze” yazan bir kola markası gördüğümde çok şaşırılmışım. Avrupalıların boykota bizden çok daha ciddi sarıldığını görmek, bu mücadelenin ne kadar etkili bir silah olduğunu ve bizim bu konuda daha hassas olmamız gerektiğini bana öğretti.

Yolculuk fiziken bitmişti, ancak zihnimde ve ruhumda açtığı pencerelerle asıl mücadele şimdi başlıyordu.

Sumud Filosu yolculuğu, hedefine ulaşamamış gibi görünse de aslında amacına hizmet etti. Çünkü Sumud bir “amaç” değil, bir “araçtı”. Asıl hedef, Gazze’nin ve tüm mazlum coğrafyaların özgürlüğüydü ve bu filo, bu hedefe giden yolda önemli bir bilinç ve dayanışma adımı oldu.

Bizler, Gazze okulunun öğrencileriyiz. Sadece Gazze değil; Doğu Türkistan, Myanmar’daki Arakan gibi tüm mazlum coğrafyalar, bizlerin imanını, samimiyetini ve duruşunu test eden okullardır. Rabb’in huzuruna çıktığımızda bu okullardan nasıl bir karneyle mezun olduğumuzun hesabını vereceğiz. Bu mücadelelerdeki başarımız, maddi güçten önce manevi ve imanı gücümüze bağlıdır. Tıpkı Selahaddin Eyyubi’ye atfedilen o meşhur kıssadaki gibi:

Cuma hutbesinde bir genç ayağa kalkıp, “Ey Selahaddin! Neden hala Kudüs’ü fethetmiyoruz?” diye sorar. Selahaddin Eyyubi cevap vermez. Ertesi sabah, namazda o genci cemaatte göremeyince yanındakilere şöyle der: “Ne zaman cuma cemaatini sabah namazı cemaati haline getirirsek, Kudüs’ü o zaman fethedeceğiz.”

Bizim de zaferimiz, kalplerimizi ve saflarımızı Rabb'in huzurunda birleştirdiğimiz gün gelecektir. Bu yolculuk, kişisel bir anı olmanın ötesinde, vicdan pusulası doğruyu gösteren her insan için bir çağrıdır. Gazze özgür olana dek ve dünyadaki son mazlunun gözyaşı dinene dek bu yolculuk bitmeyecektir.

GAZZE UFUKLARINDA BİR UMUT

Muhammet Emin Yıldırım*

7 Ekim 2023 sabahı, dünya farklı bir güne uyandı. O tarih, Gazze'deki onurlu bir halkın zulme, işgale ve soykırıma karşı başlattığı onurlu bir direnişin miladı olarak insanlığın vicdan defterine kazındı. Bu süreç başladığında, vicdan sahibi her insan gibi ben de kendimi derin bir muhasebenin içinde buldum. Gördüm ki, bu büyük imtihan karşısında insanlar ikiye ayrılıyordu: bir yanda zulme ortak olan vicdansız suçlular, diğer yanda ise olan biteni sadece bir haber bülteni gibi izleyen aciz seyirciler.

Elhamdülillah, vicdansız suçlulardan değildik. Ancak bir Müslüman olarak "aciz seyirci" olmayı da kendime yediremedim. 7 Ekim sonrası yaşananlar zihnimi, yıllar önce bu mücadele anlayışımı şekillendiren bir yolculuğa, Sumud Filosu ile geçirdiğim günlere geri götürdü. O tecrübe, bugün her zamankinden daha anlamlı ve yol gösterici dersler barındırıyordu.

Gazze'ye ulaşma arzumun ardındaki temel

---

* *Aktivist. Florida.*

motivasyon, onlarla birlikte savaşmak veya silahlı bir mücadeleye girmek değildi. Oradaki kardeşlerimizin de böyle bir beklentisi yoktu. Benim yegâne arzum, onlara bizzat ulaşarak, "yalnız değilsiniz, ümmet sizi unutmadı" mesajını iletmektir. Bu duygunun ne denli hayati olduğunu, Bosna Savaşı'nda gazi olmuş Harun kardeşimizin anlattığı bir hatıradan biliyordum. Yıllar sonra bile gözleri dolarak anlatmıştı:

"Savaşın ortasında, dağlarda karşımıza 11-12 kişilik bir Türk askeri birliği çıktı. Onları görünce bütün sıkıntılarımızı unuttuk ve dedik ki: 'Elhamdülillah, yalnız değiliz! Halen ümmeti Muhammed içerisinden, hele Türkiye'den Türk kardeşlerimiz bizi unutmamış.' İşte o an, bizim için her şey bedeldi."

İşte bu hissi, Gazze'deki kardeşlerimize yaşatabilmek için yola çıkmaya karar vermiştim. Önce Suriye, ardından Lübnan ve Mısır yollarını denedim; hepsi kapandı. Fakat bu engeller umudumu kırmak yerine, denizden gitme seçeneğini tek çare olarak daha da anlamlı kıldı. Bu kararlılık, beni Sumud (Direniş) Filosu'nun bir parçası haline getirdi ve hayatımın en onurlu yolculuklarından birine çıkardı.

Vicdanın Çağrısı ve Yola Çıkış Kararı

Sumud Filosu'na katılma kararım, anlık bir hevesin değil; uzun bir içsel sorgulama, dua ve tefekkür sürecinin neticesiydi. Bu, inandığı değerler uğruna bir insanın neleri göze alabileceğinin, ahlaki ve vicdani sorumluluğun somut bir eyleme nasıl dönüşebileceğinin bir imtihanıydı.

Filoya katılma kararını kesinleştirdiğimde, zihnimde ve kalbimde büyük gelgitler yaşadım. Geri dönememe ihtimali, sevdiğilerimle son bir vedalaşma düşüncesi ve bu yolda şehadetin en güzel mükafat olacağına dair sarsılmaz inancım... Bu kürsüden

ayrılırken, "Herhalde bir daha dönüş nasip olmaz," diyerek yola çıkmıştım. Bu sadece bir ihtimal değil, aynı zamanda bir duaydı. Çünkü o topraklardaki kardeşlerimizin yaşadıklarının yanında, bizim canımızın bir kıymeti olabilir miydi?

Yolculuk öncesi yapılan hazırlıklar ve vedalaşmalar, fiziksel bir hazırlıktan öte, manevi bir arınma ve adanmışlık süreciydi. Bu yola çıkarken geride bıraktığımız her şey, aslında davamızın ne kadar büyük olduğunu bize bir kez daha hatırlatıyordu. Karar aşaması tamamlandığında ve filonun somut hazırlık sürecine dahil olduğumda, artık geri dönülmez bir yola girdiğimi biliyordum. Ancak asıl mücadelenin daha yola çıkmadan başlayacağından habersizdim.

Umut Gemilerine Vurulan Darbeler

Filonun yola çıkma hazırlıkları başladığı andan itibaren, sistematik bir engelleme operasyonu karşı karşıya kaldık. Bu çabalar, basit lojistik sorunlar değil, İsrail'in bu insani girişimi daha doğmadan boğmak için işlettiği küresel baskı mekanizmasının bir yansımasıydı. Bu durum, mücadelenin ne denli çok katmanlı olduğunu anlamamız açısından acı bir ders oldu.

Başlangıçta plan, Akdeniz'i 120 gemilik dev bir umut filosuyla geçmekti. Ancak İsrail, bu sayıdaki bir filoyla başa çıkamayacağı için, daha gemiler hareket etmeden sayıyı düşürmek adına her yolu denedi:

- Gemilerin lisansları çeşitli bahanelerle iptal edildi.
- Limanda bekleyen bazı gemilere yönelik sabotaj girişimlerinde bulunuldu.
- Bazı gemilerin kaptanları kaçırıldı ve aileleri üzerinden tehdit edildi.
- Bu baskılar sonucunda 120 olarak planlanan gemi sayısı önce 80'e, ardından fiili olarak yola çıkabilen sayı ise 40'a kadar

düştü.

Ancak bu engellemeler, katılımcıların moralini bozmak yerine, davamızın haklılığına olan inancımızı daha da pekiştirdi. Anladık ki, attığımız bu küçük adım bile zalimi bu denli korkutuyorsa, doğru yoldaydık. Bütün bu sabotaj ve engellemelere rağmen filonun toparlanma noktası olan Tunus'a ulaştık. Fakat asıl büyük sınavımızın orada başlayacağını henüz bilmiyorduk.

Tunus Bataklığı: Sabır ve Hayal Kırıklığı

Yolculuğumuzun en zorlu, en yıpratıcı ve en hayal kırıklığına uğratan durağı şüphesiz Tunus oldu. Tunus, zihnimde bir "bataklık" ve stratejik olarak "yanlış bir tercih" olarak yer etti. Bu deneyim, İsrail işgalinin sadece Filistin topraklarıyla sınırlı olmadığını, bazı İslam ülkelerinin yönetim mekanizmalarına kadar ne denli derinlere sızdığını bize acı bir şekilde gösterdi.

En büyük ironi, İspanya, İtalya ve Yunanistan gibi gayrimüslim Avrupa ülkelerinde karşılaşmadığımız sorunların katbekat fazlasını Müslüman bir ülke olan Tunus'ta yaşamamızdı. Kendi kendime sordum:

"Neden İsrail dron saldırılarını ve sabotajlarını İtalya'da yapmıyor da Müslüman bir ülke olan Tunus'ta bu kadar rahat yapabiliyor?"

Bu soru, acı bir hakikati yüzümüze vurdu. İslam coğrafyasındaki liderlerin birçoğu, küresel güçlerin emirlerine göre hareket eden birer kukladan farksızdı. Onlardan bir şey beklediğimizde, sonu daima hayal kırıklığı oluyordu. Bu tecrübe, mücadelenin sadece dışarıdaki işgalciye karşı değil, içerideki bu zihniyete karşı da verilmesi gerektiğini öğretti. 4 Eylül'de çıkılması planlanan yolculuğumuz, bitmek bilmeyen engellemeler nedeniyle ancak 18 Eylül'de, filodaki gemilerin yarısını geride bırakmak zorunda kalarak başlayabildi. Bu 14 günlük gecikme, filonun gücünü ve

heyecanını büyük ölçüde tüketti. Ancak kararlılığımızı asla yok edemedi. Tüm zorluklara rağmen o bataklıktan çıkmayı başardık ve yaklaşık 48 gemi ile 600 aktivist, umudu Gazze'ye taşımak için Akdeniz'in sularına açıldı.

Açık Denizlerde Ortak Vicdan

Tunus'tan ayrıldıktan sonra başlayan 14 günlük deniz yolculuğu, fiziki bir seyahatten çok daha fazlasıydı. Bu yolculuk, farklı dinlerden, dillerden ve kültürlerden gelen yüzlerce insanın "insanlık ortak paydasında" nasıl birleşebileceğini gösteren muazzam bir tecrübe oldu.

Gemideki insan mozaiği, davanın evrenselliğini gözler önüne seriyordu. 600 katılımcının yaklaşık 400'ü Müslüman değildi. 50'ye yakın ülkeden, vicdanının sesini dinleyerek yola çıkmış insanlarla omuz omuzaydık. 80 yaşındaki İskoçyalı teyzemizin azmi ve kararlılığı, bu birliğin ruhunu en güzel şekilde yansıtıyordu. Bu manzarayı gördüğümde aklıma gelen ilk şey, "21. asrın Hılful Fudul'u (Erdemliler Hareketi)" oldu. Tıpkı Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) gençliğinde katıldığı, zalime karşı mazlumun hakkını korumak için kurulan o ittifak gibi, biz de modern zamanların erdemliler hareketiydik.

Bu birlikteliğin ne kadar hayati olduğunu, kuruluş amacı Kudüs olan İslam İşbirliği Teşkilatı gibi resmi kurumların sessizliğini gördüğümüzde daha iyi anladık. O kuklalardan bir şey beklediğimizde hayal kırıklığına uğrayacağımız için, asıl gücümüzü insanlığın aydınlık vicdan sahiplerini bir araya getirmekte aramalıydık. Bu süreçte en çok üzüldüğüm şey ise, o insanlarla aracı konuşamamaktı. O an içimden, "Keşke İngilizce bilseydim dedim, keşke" diye geçirdim. Bu, önce kendime bir hayıflanma, sonra da gençlerimize bir tavsiyedir: Dünyanın vicdanlı insanlarına derdimizi anlatabilmek için onların dilini öğrenin.

Elbette denizdeki şartlar da kolay değildi. Gemilerimizin çoğu eskiydi. Yolda sık sık teknik arızalarla karşılaştık. Ana gemilerimizden biri sabotaj sonucu saf dışı kaldı. İtalyan hükümeti desteğini çekmesine rağmen İtalyan aktivist kardeşlerimiz bir an bile tereddüt etmeden yola devam etti. Girit ve Sicilya açıklarında toplanarak tek bir filo haline geldik ve artık hedefe, Gazze'ye doğru son etaba girdik.

Yüzleşme: Çelik ve İman

1 Ekim Çarşamba günü, yolculuğumuzun en kritik anı geldi çattı. Ufukta beliren İsrail savaş gemileri, teknolojinin ve kaba gücün, haklı bir davaya inanmış insanların manevi gücü karşısındaki imtihanıydı. O anlarda hissettiğimiz korkusuzluğun kaynağı, haklı olmanın verdiği izzetti.

İsrail donanmasının tacizi adım adım ve planlı bir şekilde arttı:

- Saat 20:00: Yaklaşık 20 savaş gemisi filonun etrafını sardı. İçinde bulunduğumuz tekne iki taraftan sıkıştırıldı. Gözlerimizi kör eden projektörler ve tazyikli su ile ilk taciz başladı. Bize verilen talimat uyarınca, bilgilerimizin düşmanın eline geçmemesi için telefonlarımızı denize attık.

- Saat 23:00: Bizi bir süreliğine serbest bıraktıktan sonra, bu kez teknemize çarparak korkutma girişiminde bulundular. İkinci taciz dalgası da atlatıldı.

- Gece Yarısından Sabaha: Tacizler durunca kaptanımıza "Gidebildiğimiz yere kadar gidelim," dedim. Sabaha kadar tam yol ileri gittik. Önümüz açıktı.

Sabah saat 7 sularında Gazze'ye sadece 25 mil kalmıştı. O an yeniden kuşatıldık. Bu kez namluları ve lazerleri üzerimize doğrultulmuştu. Ancak teknedeki 14 kişinin (Müslüman olan ve olmayan) hiçbirinde zerre kadar korku yoktu. Bu, insanın kendi

kendine kazanacağı bir şey değil; bu, Allah'ın ancak insanın yüreğine indirebileceği bir "sekinet" (huzur ve güven duygusu) idi.

"Gemiye durdurun yoksa ateş ederiz" anonsuyla birlikte yapacak bir şey kalmamıştı. İsrail askerleri tekneimize çıktı, kontrolü ele aldı ve bizi esir aldı. Gemimizin kontrolü artık bizde değildi; işgal altındaki Filistin topraklarına, Aşdod Limanı'na doğru zorunlu bir yolculuk başlamıştı.

İşgal Topraklarında Onur Duruşu

Aşdod Limanı'na ayak bastığımız an, hayatımın en onurlu sahnelerinden birine şahit oldum. Fiziksel olarak esir düşmüştük ama manevi olarak zalimin karşısında dimdik ayaktaydık. Bu an, zulmün en somut haliyle yüzleşildiğinde bile cesaretin ve imanın nasıl galip geldiğinin ispatıydı.

Limanda sistematik bir aşağılama politikasıyla karşılaştık. Hakaretler, yerlerde sürüklenen gençler, "terörist" yaftalamaları... Bizi 6 saat boyunca betonun üzerinde oturttular ve 4 saat boyunca başımızı kaldırmamıza izin vermediler. Meğer bu, bizi psikolojik olarak çökertip İsrail Savunma Bakanı'nın yapacağı propaganda şovuna hazırlamak içinmiş.

Kameralar eşliğinde karşımıza geçen Savunma Bakanı, bize dönerek "Sizler teröristsiniz!" diye bağırmağa başladı. O an, korkmuş ve sinmiş bir kalabalık yerine, tek bir ağızdan arşa yükselen bir gürleme duyuldu. Önce biri haykırdı:

"Tekbir! Allahu Ekber!"

Bu ses, diğer herkese cesaret verdi ve meydan hep bir ağızdan yankılandı:

"Asıl terörist sensin! Gazze'nin katili sensin!" "Sizler işgalcisiniz!"

Bu onurlu direniş karşısında bakanın ve etrafındaki askerlerin yüzündeki ifade, o anki küçülmüşlükleri görülmeye değerdi. Öf-

keyle orayı terk etmek zorunda kaldılar. İşte o an, Abdullah ibn Mesud'un dediği gibi, "zelil olanların aziz olduğu" bir sahneydi. Sadece o an için bile bütün bu yolculuğa çıkmaya değerdi. Bu onurlu duruşun bedeli ise anında kesildi: hepimiz ters kelepçelerle gözaltına alındık ve sorgu odalarının yolu göründü.

Sorgu Odası ve Hücreler: Hakikatin Aynası

Sorgu ve 2.5 günlük hapisane deneyimi, İsrail'in haksuz ve baskıcı sistemini içeriden görme fırsatı sundu. Bu süreç, özellikle Batılı aktivistler için bir aydınlanma anı oldu. Onların dilinden dökülen şu cümle, her şeyi özetliyordu: "Bize bunları yapıyorlarsa, Filistinlilere kim bilir neler yapıyorlar."

Sorgu odasında onurumuzdan taviz vermedik. Aramızda geçen diyalog, her şeyi özetliyordu:

- Polis: "İsrail'e izinsiz neden geldiniz?"
- Ben: "Biz İsrail'e gelmedik, siz bizi zorla buraya getirdiniz. Biz Gazze'ye gidiyorduk."

• Polis: "Daha önce İsrail'e gelmişsin." (Ekrandan daha önceki Kudüs ziyaretlerimi göstererek)

• Ben: "Hayır, ben İsrail'e hiç gelmedim. Ben Kudüs'e, Mescid-i Aksa'yı ziyarete geldim."

Bu son cevap, onları çıldırtmaya yetti. Sorguya götürülmeden önce Türkçe konuşan bir İsrail askeri tarafından ayağımla itilerek ve pasaportumun yüzüme fırlatılarak hedef alınmam ise, bu memleketin ekmeğini yiyip Gazze'de kardeşlerimize kurşun sıkan çifte vatandaşlar meselesinin ne kadar can yakıcı olduğunu bir kez daha gösterdi. Türkiye'ye döndükten sonra savcıya verdiğim ifade bu olayla ilgili yeniden bir suç duyurusunda bulundum ve diğer arkadaşlarıma da aynı şeyi yapmaları için tavsiyede bulundum.

2.5 gün boyunca maruz kaldığımız hapisane koşulları insanlık dışıydı:

- İbadet Hakkı: Gökyüzünü göremediğimiz için namaz vakitlerini sadece tahminle kılmak zorunda kaldık.

- Temel İhtiyaçlar: İçme suyu verilmedi, abdest almak için ciddi sıkıntılar yaşadık.

- Batılılara Muamele: Bu sefer, Batılı aktivistlere bizden daha fazla hakaret ve baskı uygulandı. İsrail, gözdağı vermek isterken tam tersi bir etki yarattı. Bu insanlar, ülkelerine Siyonizmin karanlık yüzünün en canlı tanıkları olarak döndüler. Bu, bizim için en büyük kazanımlardan biriydi.

Hapishane süreci sona erdiğinde, sınır dışı edilmek üzere son bir yolculuğa çıkarıldık.

Denizin Öğrettikleri ve Bitmeyen Mücadele

Türkiye'ye döndüğümde, bu sefere çıkan Muhammed Emin Yıldırım ile dönen arasındaki farkı derinden hissediyordum. Yolculuk fiziksel olarak bitmişti ama zihinsel ve ruhsal olarak yeni bir mücadele başlıyordu. Sumud Filosu, bize paha biçilmez dersler öğretti.

1. Somut Adımlar Atılabilir mi? Artık birilerinin bir şey yapmasını bekleme devri bitti. Bu filo, sivil inisiyatiflerin doğru organize edildiğinde ne kadar etkili olabileceğini ve somut adımlar atılabileceğini gösterdi.

2. İnsanlığın Ortak Vicdanı (Hilful Fudul): Bu yolculuk, zalime karşı mazlumun yanında olmanın evrensel bir değer olduğunu ve bu paydada tüm insanlığın birleşebileceğini ispatladı. Bu birlikteliğin gücünü çoğaltmalıyız.

3. Daha Büyük ve Küresel Eylemlerin Gerekliliği: 40 gemi

yerine 200 gemi olsaydık, sonuç çok farklı olurdu. Ama unutmayalım benim güzel kardeşlerim; biz bir hafta, on gün o zalimleri meşgul ettik ya... en azından Gazzelilerin üzerinden ellerini çektiler, yetmez mi? Bu bile, daha büyük organizasyonların ne denli caydırıcı olabileceğinin bir kanıtıdır.

4. Cesaret ve Heybetin Gücü: Haklı olmanın verdiği manevi gücü, zalimin çelik silahları karşısında korkusuzca durabilmenin ne demek olduğunu bizzat yaşadık. Anladık ki, güçsüz ama haklı olan, güçlü ama haksız olandan daima daha izzetli ve heybetlidir.

Yolculuk boyunca içimde iki arzu birbiriyle konuştu: bir yanda en büyük mükafat olan şehadet, diğer yanda bu zulmü anlatmak için yaşayan bir şahit olma isteği. Rabbim ikincisini takdir etti. Gazze'deki Hira'ya, Sena'ya, Ahmet'e ve binlerce çocuğa ulaşamamanın mahzuniyeti ve mahcubiyeti ise yüreğimde bir sızı olarak kaldı.

Bu mücadele bitmedi. Bizim davamız, sosyal medyadaki anlamsız dedikodulara ve kısır tartışmalara feda edilemeyecek kadar büyük bir davadır: Tevhit ve Adalet davası.

Rabbimden niyazım odur ki; Allah bizi şahitlerden yazsın, şahitler gibi yaşamamızı nasip eylesin ve en sonunda da hepimize şehitliği lütfeyesin.

İSRAİL TUTSAKLIĞINDA YAŞADIKLARIM

Said Ercan*

Filistin davasına olan bağlılığım, yıllar öncesine dayanan köklü bir yolculuktur. Bu bağlılığı, 2009 yılında 63 şairle birlikte kaleme aldığımız “Gazze Avazı” ve 2021’de yayımlanan “Kudüs’e Ses Ver” isimli kitaplarımla kelimelere dökmeye çalıştım. Üniversite yıllarımdan bu yana, Rachel Corrie gibi vicdan sembollerinin katledildiği ilk günlerden beri bu mücadelenin bir parçası oldum. Bu nedenle Sumud Filosu yolculuğu benim için sadece politik bir eylem değil, aynı zamanda inandığım değerler uğruna atılmış kişisel ve kaçınılmaz bir adımdı. Bu rapor, yalnızca bir eylemin kronolojisini değil, aynı zamanda teorik bilginin pratik gerçeklikle sınandığı, bildiğini sanmaktan yaşamış olmaya evrilen derin bir kişisel dönüşümün de hikayesidir.

Sumud Filosu’na katıldığımda, yıllardır okuduğum, yazdığım ve üzerine düşündüğüm bu dava hakkında hatırı sayılır bir bilgi birikimine sahip olduğumu zannediyordum. Ancak İsrail güçleri tarafından alıkonulup o zulüm çarkının içine girdiğimde, sarsıcı bir

---

* *Aktivist. Gemi: Austral.*

gerçekle yüzleştim. O an anladım ki, “Sait, sen bildiğini falan zannediyordun ama senin bildiğin, gerçeğin %1’i bile değilmiş.” Bu idrak, bir aktivistin en değerli sermayesi olan bilginin, yaşamışlığın acı ve çıplak gerçeği karşısında ne kadar yetersiz kalabildiğini gösteren tokat gibi bir dersti. Bu, teoriyi aşan, insanın ruhuna işleyen sarsıcı bir yüzleşmeydi. Şimdi sizi, bu yüzleşmenin başladığı küçük teknemize ve direnişimizin zorlu başlangıcına götürmek istiyorum.

Sumud Filosu’na Katılış

Filoya katılmak üzere Kıbrıs’tan başlayan deniz yolculuğumuz, sıradan bir seyahatten çok uzaktı. Lojistik zorluklarla dolu bu seyir, en başından itibaren bilinçli olarak üstlendiğimiz bir dizi riski içeriyordu. Büyük gemilerle çıkış izni almanın imkansızlığı, bizi kısıtlı imkanlarla, adeta bir bilinmeze doğru yola çıkardı. Ancak bu zorluklar, ekibimizin kararlılığını kırmak yerine, daha da pekiştiren birer imtihana dönüştü.

Yolculuğa başladığımız tekne, Polonya bandıralı, 12 metrelik küçük bir yelkenliydi. Normal şartlarda en fazla dört kişinin konforlu seyahat edebileceği bu teknede biz tam sekiz kişiydik. Bu durum, fiziksel koşulları inanılmaz derecede zorlaştırıyordu; çoğumuzun yatacak bir yeri dahi yoktu, hatta dalgalı denizde ayakta durmak bile başlı başına bir mücadeleiydi.

Teknedeki ekibimiz tamamen Türk aktivistlerden oluşuyordu. Sanatçı Fethullah Badem, yazar Bekir Develi, sunucu İkbal Gürpınar ile Enes, Erdem ve Muhammed Emin isimli genç ve cesur kardeşlerimizle birlikte, bu küçük teknede büyük bir davanın parçası olmak için bir araya gelmiştik.

Kıbrıs’tan yola çıkıp Girit açıklarında ana filoyla buluşmamız tam dört gün sürdü. Bu dört gün, kelimenin tam anlamıyla bir yaşam mücadelesiydi. Özellikle beslenme konusunda büyük

sıkıntılar yaşadık. Teknenin sürekli sallanması ve ayakta durmanın zorluğu nedeniyle bu süre zarfında sadece bir kez, bir tabak makarna yapabildik. Geri kalan zamanlarda yanımızda getirdiğimiz meyve gibi pratik ve hazır yiyeceklerle idare etmek zorunda kaldık.

İsrail hapishanesinde geçen süreyi de dahil ettiğimizde, toplam dokuz gün boyunca doğru dürüst bir yemek yiyemediğimizi söyleyebilirim. Ancak bu fedakârlık, yaşayacaklarımızın yanında yalnızca küçük bir başlangıçtı. Filoya katıldığımız andan itibaren artık geri sayım başlamıştı ve İsrail güçleriyle kaçınılmaz karşılaşmaya doğru ilerliyorduk.

Korkaklığın ve Vahşetin İlk İşaretleri

İsrail savaş gemileri ufukta belirlediğinde, teknedeki atmosfer bir anda değişti. O ana kadar marşlar söyleyerek koruduğumuz moralli bekleyiş, yerini soğukkanlı bir direniş kararlılığına bıraktı. Bu an, yolculuğumuzun barışçıl amacından, devlet eliyle uygulanan kaba kuvvet ve şiddetle yüzleşme evresine geçişini simgeliyordu. Bu geçiş, İsrail'in uluslararası hukuku hiçe sayan karakterini bir kez daha gözler önüne serecekti.

İsrail güçlerini ilk kez akşam saat 8 sularında gördük. Tel-sizden sürekli “durun” ikazları yapıyorlardı. Ancak filodaki tüm tekneler olarak ortak bir karar almıştık: Durmayacaktık. Bu, pasif direnişimizin bir parçasıydı; amacımız yasa dışı ablukayı tanımadığımızı göstermekti. Bir süre sonra iletişimimiz tamamen kesildi. Yayın için kullandığımız Starlink uydu interneti, yanımızdan geçen botlardaki jammer'lar (sinyal bozucular) tarafından engelleniyordu.

Kısa bir süre sonra, 20'si sağımızdan 20'si solumuzdan olmak üzere toplam 40 askerin bulunduğu botlar teknemize yaklaştı ve içlerinden 10-15 asker yelkenlimize çıktı. Yaptıkları ilk

iş, her birimizin kafasına uzun namlulu silahlarını doğrultmak oldu. Bizi güvertenin ön tarafında, tutunacak hiçbir yerin olmadığı bir noktaya zorla oturtular. Bu eylemin amacı son derece açıktı: daha ilk saniyeden itibaren mutlak bir korku ve teslimiyet iklimi yaratarak psikolojik üstünlüğü ele geçirmek.

Teknemize çıkan İsraili askerlerin ve daha sonra bizi çeken sahil güvenlik personelinin yüzlerini tamamen kapatmış olmaları dikkat çekiciydi. Siyah maskeler ve güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişlerdi. Bu durumun tek bir açıklaması vardı: çok korkaklar. Yaptıkları eylemin gayrimeşru olduğunun farkındaydılar ve bu maskeler hem kimliklerini gizleme hem de kişisel sorumluluktan kaçma içgüdülerinin bir yansımasıydı.

Onlara bakmaya çalıştığımızda dahi, ellerindeki silahlara rağmen “Nereye bakıyorsun!” diye bağırıyorlardı. Bu, cesaretlerinden değil, cesaretsizliklerinden kaynaklanan bir tepkiydi. Bizler ise aldığımız eğitimler doğrultusunda hiçbir provokasyona gelmedik. Sakinliğimizi koruduk ve barışçıl bir eylemde olduğumuzu her halimizle belli ettik. Kaptanın kimliğini ise, ona yönelik özel bir zulüm uygulayacaklarını bildiğimiz için koruma amacıyla gizledik. Teknede yaşanan bu ilk şok, saatler sürecektir kasıtlı ve sistematik bir işkence sürecinin sadece başlangıcıydı.

Sistematik İşkence: Limana Varmayan Yolculuk

Teknemize el konulmasının ardından Aşdod Limanı'na doğru başlayan yolculuk, İsrail'in bizi sadece fiziken alıkoymakla kalmayıp, aynı zamanda psikolojik olarak da çöktürmeyi hedeflediğinin kanıtıydı. Bu süreç, basit bir nakil operasyonu değil, kasıtlı olarak bir işkence aracına dönüştürülmüş bir caydırma stratejisiydi. Amaçları sadece bizi değil, gelecekte bu tür eylemlere kalılabilecek tüm vicdan sahibi insanları da yıldırmaktı.

Bizi yakaladıkları nokta ile Aşdod Limanı arasındaki mesafe, normal şartlarda en fazla 7 saat sürecek bir mesafeydi. Ancak bizi bir hücum botuyla çekmelerine rağmen bu yolculuğu tam 14 saate uzattılar. Bu zalimane taktiğin ardındaki mantık basitti: zamamı bir işkence aletine çevirerek irademizi kırmak.

Bu 14 saat boyunca bize tek bir damla su ya da bir lokma ekme verilmedi. En temel insani ihtiyaçlarımız bile bir baskı aracına dönüştürüldü. Tuvalet ihtiyacımızı bildirdiğimizde, yaklaşık 45 dakika bekletildikten sonra, bir askerin gözetimi altında ve “bir dakika” gibi kısıtlı bir sürede ihtiyacımızı gidermemize izin verildi. Bu, insani hakların nasıl sistematik ve aşağılayıcı bir şekilde ihlal edildiğinin en somut göstergelerinden biriydi.

Yolculuğun bir bölümünde, yaklaşık bir saat boyunca dizlerimiz üzerinde, ellerimiz plastik kelepçelerle bağlı bir şekilde bekletildik. Bu acımasız muamele, kollarımdaki ve ayaklarımdaki izlerle hala hafızamda ve bedenimde tazedir.

Bununla da yetinmediler. Güneşin en tepede olduğu saatlerde, kasıtlı olarak hiçbir gölgelik olmayan bir alanda bekleterek adeta kavrulmamıza neden oldular. Kendi tekнемizde olmamıza rağmen, içerideki kişisel eşyalarımıza, kıyafetlerimize veya yiyeceklerimize ulaşmamız tamamen engellendi. Limana vardığımızda ise işkence daha organize bir hal alacak ve faşist bakan Ben-Gvir’in provokasyonu ile yeni bir boyuta taşınacaktı.

Propaganda Şovu ve Kolektif Direniş

Aşdod Limanı’nda yaklaşık 500 aktivistin bir araya getirilmesiyle birlikte, bireysel tacizler yerini kitlesel bir psikolojik saldırıya bıraktı. Bu, İsrail’in olayı iç ve dış kamuoyuna yönelik bir propaganda malzemesine dönüştürme stratejisinin zirve noktasıydı. Aşırı sağcı Ulusal Güvenlik Bakanı Itamar Ben-Gvir’in

limana gelişi, bu kirli şovun başrol oyuncusunun sahneye çıkması anlamına geliyordu.

Ben-Gvir, etrafında büyük bir koruma ordusuyla gelerek, kameralara oynamak için hazırladığı nefret tiradına başladı. İngilizce olarak, “Burası bizim toprağımız! (This is our land!)”, “Siz teröristsiniz!” diye bağırıyor, hatta bizi iki Yahudi çocuğunun ölümünden sorumlu tutuyordu. Bu konuşmanın tek bir amacı vardı: barışçıl aktivistleri şeytanlaştırmak ve İsrail’in yasa dışı eylemlerini uluslararası kamuoyu nezdinde meşrulaştırmak.

Ancak hesaba katmadığı bir şey vardı. O anda, 500’e yakın aktivist tek bir ağızdan, onun provokasyonunu bastıran bir sesle karşılık verdi: “Soykırımcılar!”, “Free Palestine!”. Meydan bizim sloganlarımızla inleyince Ben-Gvir adeta çileden çıktı. Bu beklenmedik kolektif direniş, onun propaganda şovunu bozmuştu. Yanındaki komutan, beni ve iki arkadaşımı parmakla işaret ederek hedef gösterdi. Bu hareket, birazdan yaşanacak toplu cezalandırmanın habercisiydi.

Ben-Gvir alanı terk eder etmez, askerler harekete geçti ve orada bulunan yaşlı, kadın, erkek ayırt etmeksizin tüm aktivistleri arka kelepçeyle cezalandırdı. Önümdeki 80 yaşındaki İngiliz kadın ve 70 yaşındaki Fransız doktorun bile bu zalim muameleye maruz kalması, zulmün hiçbir sınır tanımadığını gösteriyordu. Ancak bu baskı anında bile inanılmaz bir metanet hakimdi. Yüzlerce kişi arasında ne ağlayan ne de sinir krizi geçiren tek bir kişi bile olmadı.

İşte tam bu anda, baskının ortasında bir “komedi” yaşandı. Arka kelepçeyle kıvrılırken, baş parmağımı kullanarak plastik kelepçeden kurtulmayı başardım. Bu yöntemi hemen yanımdaki diğer Türk arkadaşlara da gösterdim. Kısa sürede hepimiz kelep-

çelerimizden kurtulmuş ve hatta ellerimizi öne almıştık. Gardiyanlar ise o kadar travmatize ve akıl fukarasıydılar ki bu durumu fark edemediler; muhtemelen kendilerinin önden kelepçelediğini sanacak kadar zihinleri bulanmıştı. Bu an, İsrail devlet aygıtının iddia edildiği gibi sofistike olmadığını, aksine “basit bir çete” mantığıyla hareket ettiğini gözler önüne seriyordu. Limandaki bu direniş ve komedi dolu anların ardından, bizleri daha sistematik bir yıldırma sürecinin beklediği sorgu ve cezaevi günleri başlıyordu.

Zindan Günleri: Yoksunluk ve Kırılmayan İrade

Cezaevine girişimizle birlikte, İsrail’in sistematik yıldırma politikaları yeni bir evreye girdi. Buradaki amaç, bizi sadece fiziken tutsak etmek değil, aynı zamanda uykusuzluk, açlık, susuzluk ve aşığılama gibi yöntemlerle irademizi kırmaktı. Ancak karşılaştıkları şey, dünyanın dört bir yanından gelmiş, inançlı ve kararlı insanların kırılmaz iradesi oldu.

Cezaevine götürülmeden önce, pasaport kontrolünden son hücreye kadar tam 16 farklı istasyondan geçirdik. Bu süreçte, bir güvenlik önleminden çok, onurumuzu kırmaya yönelik bir işkence yöntemi olan çıplak arama dayatmasıyla karşılaştık. Silahını doğrultan bir asker, “Hangi topraklarda olduğunu biliyor musun?” diye sorduğunda, konuşmayı reddederek pasif direnişimi sürdürdüm.

Sorgu sırasında genç bir İsraili askerle aramızda geçen diyalog, rejimin tarih bilincinden ne kadar yoksun olduğunu gösteriyordu. Ona Endülüs’ü bilip bilmediğini sordum, “Hayır” dedi. 1492’de İspanya’dan sürülen atalarını Osmanlı’nın kurtardığını bilip bilmediğini sordum, “İlk defa duyuyorum” dedi. “Peki, biz Selanik’ten çıktuktan sonra size yapılanları biliyor musun?” diye

sordum, yine “Bilmiyorum” cevabını aldım. Bunun üzerine ona şunu söyledim: “Biz buraya mazlumlar için geldik. Eğer siz mazlum olsaydınız, emin olun Türkler sizin için de gelirdi.”

Cezaevinde “uyutmama işkencesi” başladı. Normalde 8 kişilik olan koğuşa 11 kişi tıkıştırıldık. Tam uykuya dalacakken, bizi uyandırıp gece boyunca tam dört farklı koğuşa naklettiler. Ancak bu zulüm, koğuştaki inanılmaz bir uluslararası dayanışma ruhu doğurdu. Koğuşumuz adeta bir Birleşmiş Milletler gibiydi: Nelson Mandela’nın torunu, New Yorklu makinist Erik, uzun örgütlü saçlarıyla İspanyol Paco, Malezyalı Musa ve daha nice vicdanlı insanla aynı kaderi paylaşıyorduk.

Bize su ve yemek verilmediğinde, tuvalet suyunu içmek zorunda kaldık. Gardiyanların acizliği ve basitliği ise, ceplerinde soğuk sular ve boykot listesindeki kola gibi ürünlerle önümüzde dolaşarak bizi kıskırtmaya çalışmalarıyla kendini gösteriyordu. Bu nasıl bir basitlik! Türklerin pratik zekâsı burada da devreye girdi. Ranzaları birleştirip herkese yatacak bir yer ayarlayarak gardiyanları şaşkına çevirdik.

Akşam yemeği niyetine verdikleri bir parça ekmek ve reçel, direnişimizin en unutulmaz anlarından birine vesile oldu. New Yorklu Erik ve İspanyol Paco, ekmeklerin üzerindeki reçeli parmaklarıyla sıyrarak koğuşun duvarlarına büyük harflerle şunları yazdılar: “Free Palestine” ve “We Will Return” (Geri Döneceğiz).

Bu basit ama güçlü eylem, gardiyanları adeta çılgına çevirdi. Yarım saat sonra ağır silahlı, tam teçhizatlı bir tim koğuşa baskın yaptı. “Burası bizim toprağımız, o yazıları hemen sileceksiniz!” diye bağırıyorlardı. Küçük bir reçel lekesinin, koca bir rejim için nasıl bir tehdit algısı yaratabildiğine şahit olmak hem trajikomik hem de mücadelemizin ne kadar haklı olduğunu gösteren bir andı. Bu direnişin ardından, Türkiye’nin diplomatik gücünün devreye girmesiyle kurtuluş ve eve dönüş sürecimiz başlayacaktı.

Eve Dönüş: Onur ve Gurur

Cezaevinden çıkış ve Türkiye'ye dönüş sürecimiz, İsrail'in son bir aşağılama çabası ile Türkiye Cumhuriyeti'nin vatandaşına sahip çıkma iradesi arasındaki bir mücadeleye sahne oldu. Bu süreç, bireysel bir kurtuluştan çok daha fazlasıydı; bir devletin sadece kendi vatandaşına değil, aynı zamanda evrensel insani değerlere nasıl sahip çıktığının da somut bir göstergesiydi.

Cezaevindeyken arkadaşlarıma, “Merak etmeyin, benim devletim yarın gelir bizi buradan özel uçakla alır,” demiştim. Bu inancım, Türkiye'nin oluşturduğu güçlü kamuoyu ve diplomatik baskı sayesinde gerçeğe dönüştü. Normalde 72 saatlik gözaltı süremiz dolmadan, apar topar sınır dışı edilmemiz, bu baskının ne kadar etkili olduğunun bir kanıtıydı.

İsrail'in son bir propaganda planı vardı: Bizi üzerimizde sadece bir atlet, gri bir eşofman altı ve tuvalet terliğiyle uçağa bindirerek dünyaya “perişan aktivistler” fotoğrafı vermek. Ancak bu planları, devletimizin öngörüsü sayesinde suya düştü.

Havaalanında, Türk Hava Yolları uçağının o görkemli kırmızı kuyruğunu gördüğüm an hissettiğim gururu tarif edemem. O an yürüyüşümüz bile değişti. Üç buçuk günlük açlık ve susuzluğun ardından uçağa bindiğimizde ise bizi bir sürpriz bekliyordu. Bir hostes yanımıza gelip, “Kuzu incik mi yersiniz, enginarlı makarna mı?” diye sorduğunda şaşkına döndük. Bu, sadece bir soru değildi; günlerdir elimizden alınan seçme özgürlüğümüzün, en temel insani hakkımızın iadesiydi. Gelen menüde kuzu incik, enginar ve hatta baklava vardı. Bu, bir yemek değil, İsrail'in çiğneme çabasına çalıştığı itibarımızın iadesiydi.

Uçakta bulunan 100'e yakın yabancı aktivistin hep bir ağızdan Türkiye lehine tezahürat yapmaya başlamasıyla göğsümüz bir kez daha kabardı. O an, bu onurlu duruşun ne kadar büyük bir anlam taşıdığını derinden hissettik.

Türkiye, İsrail'in propaganda planını bozmak için uçağa önceden temiz kıyafetler göndermişti. Bu sayede, üzerimizi değiştirerek ülkemize esir gibi değil, onurlu insanlar olarak indik. Bu yolculukta tüm maddi eşyalarımı kaybetmiş olsam da daha yola çıkmadan bir arkadaşşıma emanet ettiğim 18 yıllık evlilik yüzüğümü kurtarmayı başarmıştım. Bu küçük ama manevi değeri büyük olan halka, o büyük mücadeleden geriye kalan en kıymetli hatıram oldu.

Yaşadığımız her an, maruz kaldığımız her türlü zulüm, Filistin davasının ne kadar haklı ve bu uğurda verilen mücadelenin ne kadar onurlu olduğunu bizlere bir kez daha kanıtlamıştır. Bu dokuz gün, kitaplarda okuduğum, makalelerde yazdığım her şeyi aldı, kanımla, canımla, hücrelerimle yeniden yazdı. Artık bu dava benim için sadece bildiğim bir şey değil; iliklerime kadar yaşadığım, şahit olduğum ve asla unutmayacağım bir gerçektir. Bilmekle olmak arasındaki o derin uçurumu, İsrail zindanlarının soğuk duvarları arasında aştım. Ve o duvarlara reçelle yazdığımız gibi, biz geri döneceğiz.

BU HİKÂYE BARCELONA'DA BAŞLAMADI

Sümevra Akdeniz Ordu*

Birçok kişi sahaya girişimizin Barcelona ile başladığını sanıyor, ancak bu hikâye çok daha öncelere dayanıyor. Nisan 2024'ten itibaren, İsrail'in Gazze'ye uyguladığı yasadışı ablukayı kırmak amacıyla bir gemi kaldırmak için yoğun şekilde çalışıyorduk. Aslında bu organizasyon, 2008'den bu yana gemiler kaldırıyor.

İstanbul'da, Nisan 2024'te yaklaşık 600 kişiyle bir araya geldik. Hazırlıklarımızı yaptık; ancak bayraklarımız elimizden alındığı için yola çıkamadık.

Yine de pes etmedik. Bu kez Mayıs 2025'te, Malta'da yeniden toplandık. Vicdan Gemisi ile hedefimize çok yaklaşmıştık—gerçekten de çok yaklaşmıştık.

Ama gemimiz bombalandı. Yine yola çıkamadık.

Buna rağmen yılmadık. Vicdan Gemisi'nin bombalanmasından yaklaşık üç hafta sonra, bu kez Madleen gemisini ayarladık.

Bu süreçte ben lojistik ekibinin bir parçasıydım; aynı zamanda kısmen medya ekibiyle de çalışıyordum. Madleen ile 12 kişilik bir ekip

---

* *Aktivist. Gemi: Alma.*

yola çıktı. Eşim Şuayb da bu ekipteydi ve teknik ile güvenlik sorumluluğunu üstlenmişti.

Madleen'in oluşturduğu etki ve kamuoyunda oluşturduğu yankının ardından, bu kez Hanzala gemisini hazırladık.

Şuayb ile birlikte, teknik ve yönetim süreçlerinde çok daha yoğun bir şekilde yer aldık. Bu süreçte defalarca İtalya'ya gidip geldik. Gemi hazırlıkları, sevkiyat planlaması, kamera sistemleri, güvenlik önlemleri ve teknik detaylar... Her şeyle birebir ilgileniyorduk.

O dönemler, tekil gemilerle ilerlediğimiz için lojistik açıdan daha küçük ölçekli ama oldukça yoğun işler yürütüyorduk.

Tam bu süreçte, Global March to Gaza ve Sumud ekiplerinden ortak çalışma teklifi geldi. Karayoluyla ablukayı kırma girişimlerinde başarısız olmuş, bu nedenle yönlerini deniz yoluna çevirmişlerdi.

İşte o an şunu net bir şekilde anladık: Ablukayı kırmak, tek bir gemiyle değil; ancak çok sayıda gemiyle mümkündü.

Sumud Filosu'nun Doğuşu ve Barcelona

Yaklaşık elli gemilik bir hedefle, Sumud Filosu'nu organize etmeye başladık. Ben, gemilere alınacak kaptanlar ve mürettebatla yapılan mülakatlarla ilgileniyordum. Aynı zamanda komite içinde operasyonel, teknik, güvenlik ve koordinasyon alanlarında da aktif rol üstleniyordum.

Eşim ise tüm teknik ekibin yönetiminden sorumluydu.

Uzun süredir birlikte çalıştığımız ekiplerde herkesin farklı bir yetkinlik alanı vardı: Operasyon, nautikal planlama, güvenlik, insan kaynakları...

Barcelona'da bulduğumuzda karşılaştığım kalabalık karşısında gerçekten duraksadım.

Din, dil, ırk fark etmeksizin, yalnızca bizi uğurlamak için oraya gelen bu kadar insanı görmek beni derinden etkiledi.

Ama duygulanmaya pek vaktimiz yoktu.

Çünkü üstlendiğimiz sorumluluk gerçekten büyüktü: Hangi gemiye kim binecek, her gemide farklı profillerin dengeli dağılımı nasıl sağlanacak, son dakika değişiklikleri nasıl yönetilecek...

Üstelik çok kötü bir havada Barcelona'dan yola çıkmak zorunda kaldık.

Sonradan fark ettik ki yaşayacaklarımızın belki de yalnızca %20'si o an başlamıştı.

Kendi Gemimi Kaçırمام (Evet, Gerçekten)

O hengâmede, insanları yerleştirme telaşı içinde, Şuayb'la birlikte kendi gemimizi gözümüzün önünde kaçırdık.

Evet, gerçekten çok komikti. Tam anlamıyla “terzi kendi söküğünü dikemez” durumu.

Birlikte binmemiz gereken gemi Family idi ama onu kaçırdık. Neyse ki çok sayıda gemi vardı; başka bir gemiye bindik. Bir sonraki limanda zaten asıl yerimize geçtik.

Hava o kadar kötüydü ki yaklaşık 6–7 saat sonra bir limana sığınmak zorunda kaldık ve geceyi orada geçirdik. Havanın düzelmesini beklerken, yanlış gemi dağılımlarını yeniden düzenledik.

Ayrıca, non-violence (şiddetsizlik) eğitimini tamamlamamış ya da yarım kalmış olan arkadaşların eğitimlerini de bu süreçte tamamladık.

Barcelona'dan 23 ya da 24 gemiyle yola çıkmıştık. Tunus, İtalya, Yunanistan ve Kıbrıs'tan gelen eklemelerle birlikte filo sayısı 50'yi aştı.

Uykusuzluk, Listeler ve Sorumluluk Korkusu

Bu süreçte Thiago ile birlikte gemi listelerini hazırladığımız için neredeyse hiç uyumuyorduk.

Günde bazen sadece 1–2 saat.

Çünkü korkumuz şuydu: Bu kadar insanın, bu kadar emeğin ve Filistin davası adına ortaya konan bu büyük çabanın başarısız olmasına sebep olmak...

Bir hatayla birinin canına zarar gelmesi ihtimali...

İşte bu sorumluluk duygusuyla, elimizden gelenin de ötesinde bir çaba göstermeye çalıştık.

Tunus: Bombalar ve Politik Gerçeklik

Aslında Tunus'ta durma planımız yoktu.

Ancak Tunus'taki arkadaşlarımıza destek olmak için orada durduk.

Ve ne yazık ki gemilerimiz Tunus limanında bombalandı.

Bir gün arayla, Family gemisi (benim bulunduğum gemi) ve Alma gemisi İsrail tarafından hedef alındı.

Şükür ki her şeye rağmen gemileri yeniden yola çıkabilecek hâle getirmeyi başardık.

O süreçte şunu çok net gördüm:

Bu işin içinde sandığımızdan çok daha fazla siyasi oyun vardı.

Duygusal olarak herkes son derece yüklüydü.

Sorumluluklar üst üste binmişti.

Günde 300–400 kişiyle muhatap oluyorduk.

Ve tek bir derdimiz vardı:

Birilerinin başına bir şey gelmesin; Gazze hedefinden şaşmayalım, kendimize değil, sadece davaya odaklanalım.

İlk Büyük Ölçekli Krizler

Tunus'ta yaklaşık iki hafta boyunca bekledik.

Bu süreçte eğitimler tekrarlandı; teknik açıdan hazır olmayan gemiler vardı. Delegasyonlarla ilgili yarım kalan işler ve bombalanma tehdidi de hâlâ gündemdeydi.

Tunus'tan ayrıldığımız gün, yükün biraz hafifleyeceğini sanmıştım.

Ama sorumluluklar bitmek bilmedi.

Koordinasyon ekibi olarak, herhangi bir gemide en ufak bir sorun çıktığında anında müdahale etmek zorundaydık.

Kaptan sorunları, teknik arızalar, insan kaynaklı krizler...

Tüm gemiler hakkında güncel bilgi sahibi olmak zorundaydık ve bu da omuzlarımızdaki yükü daha da ağırlaştırıyordu.

Adaggio ve Marinette: Bir Takım Teknik Gerçekler ve Duygusal Kararlar

Filo şeklinde ilerlediğimiz için her geminin teknik yeterliliği hayati öneme sahipti.

Tüm koordinasyon, VHF üzerinden sürekli sağlanıyordu.

Bu nedenle teknik açıdan yetersiz olan gemileri elemek zorundaydık.

Adaggio ve Marinette de bu gemiler arasındaydı.

Adaggio, bir süre İtalya'da kaldı; sonrasında kaptan bulunup toparlandı. Türk donanmasıyla ilgili hikâyesi zaten biliniyor.

Marinette ise bambaşka bir meseleydi.

Motoru yetersizdi, sürekli geride kalıyor ve ciddi güvenlik riski oluşturuyordu.

Marinette ekibine, filoya devam edemeyeceklerini bildirmeye gittiğimizde ağladım. Sınırlarım gerçekten bozulmuştu.

Dışarıdan bakıldığında insanları eleyip dışlıyormuşuz gibi görünse de mesele tamamen güvenlikti.

Ancak onlar, motorun yetersizliğine rağmen yola çıkmak istediklerini söylediler.

Koordinasyon ekibinin tüm itirazlarına rağmen, “gözyaşlarım sayesinde yola çıkmış gemi” olarak adı kaldı Marinette’nin. .

Bu durum, ekip içinde espri konusu hâline gelmişti.

Herkes Marinette’nin tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Ben ise sürekli, “Ama bu insanlar çok istiyor, çok gayretliler.” diyordum.

Tabii hemen, “İstek karın doyurmaz.” cevabını alıyordum.

Hatta artık “Marinette nerede?” diye sorduğumda,

“Bilmem, Sümeyra delegasyonuna ait bir gemi o, sana sormak lazım.” diyerek benimle dalga geçiyorlardı.

Tüm bunlara rağmen, tüm ekip olarak son anlara tanıklık etmeleri beni sevindirdi.

Herkes sağ salim döndü. Hâlâ görüşürüz.

Yunanistan’a Varmadan Önce: On Bir Kez Bombalanmak

İtalya’dan Yunanistan yönüne doğru ilerliyorduk. Henüz Yunanistan sınırlarına girmemiştik.

Geceydi, tam hatırl

Ve o gece, gözlerimizin önünde, arka arkaya tam on bir kez bombalandık.

Bu saldırılar tek bir gemiye değil, on bir ayrı İtalyan bayraklı gemiye yapıldı.

Sesleri duyduk. Işıkları gördük. Patlamaları birebir izledik.

Gerçekten film gibiydi.

Ama garip olan şeydu: Bu bir film değildi. Gerçekte.

Bir kaptan arkadaşımızın yüzü yandı.

Başka bir geminin direği devrildi.

Birçok gemide aynı anda farklı türden hasarlar meydana geldi:

Kimisinde teknik arıza, kimisinde yapısal hasar, kimisinde panik...

Gece yarısı, denizin ortasında yaşanan bu saldırılar, artık meselenin yalnızca bir “tehdit” değil, doğrudan aktif bir saldırı sürecine dönüştüğünü gösteriyordu.

Bu noktada, artık saniyeler içinde kararlar almak zorundaydık.

Strateji Değişikliği: Uluslararası Sulardan Ulusal Sulara

Bu on bir saldırının hemen ardından, koordinasyon ekibi olarak acil bir strateji değişikliği yapmak zorunda kaldık.

Bu nedenle rotamızı değiştirerek Yunanistan’ın ulusal sularına girdik.

O an için alınabilecek en doğru kararı hem gemilerin güvenliği hem de filonun dağılmaması açısından.

Aynı gece, İtalya’da çok güçlü bir toplumsal refleks ortaya çıktı.

Blockiamo Tutto: İtalya Ayağa Kalkıyor

On bir İtalyan gemisinin bombalanmasının hemen ardından, İtalya’da “Blockiamo Tutto” çağrısı yapıldı.

Anlamı: “Her şeyi durdur.”

Bu, sadece sembolik bir çağrı değildi.

Gerçekten her şey durdu.

Memurlar, öğretmenler, doktorlar, işçiler...

İtalya'nın 40–45 farklı şehrinde insanlar sokaklara döküldü.

Mesaj çok netti:

“Bu gemiler bizim bayrağımızla yola çıktı.

Bu insanları korumak zorundasınız.”

Hükümet üzerinde ciddi bir kamuoyu baskısı oluştu.

Ve bu baskının doğrudan bir sonucu olarak, İtalyan donanması filomuza eşlik etmeye başladı.

Bu gelişme, filonun kaderi açısından çok kritik bir dönüm noktasıydı.

Donanmalarla Temas: Kırmızı Hat Gerçeği

İtalyan ve İspanyol donanmalarıyla daha önce yaptığımız görüşmelerde, şunu net olarak biliyorduk:

Bizi Red Zone'a — yani tehlikeli bölgeye — kadar eşlik edebileceklerini söylemişlerdi.

Ve bu sözlerini tuttular.

İtalyan donanmasının filoya katılmasından kısa bir süre sonra, bu kez Türk donanması bizimle iletişime geçti.

Amaçları, yardım malzemelerini ulaştırmaktı.

Normal şartlarda, donanmaların bize eşlik etmesini talep ediyorduk;

Ancak Türk tarafı, bunun mümkün olmayacağını, yalnızca yardım ulaştırabileceklerini bildirdi.

Ve bu noktada artık şunu çok net biliyorduk:

Bu yolculuk, dünya tarafından izleniyordu.

Ama buna rağmen, saldırılar hâlâ bitmiyordu.

Johnny M, Alma ve Bitmeyen Arızalar

Gazze'ye yaklaşmaya az kala, Johnny M gemisi arızalandı ve neredeyse batmak üzereydi.

Gemide değerli eşyalar ve dronlar bulunuyordu.

Tüm ekip hızla Alma gemisine tahliye edildi.

Aynı sırada, bizim Family gemisinin de motoru bozuldu.

Zaten koordinasyon ekibi olarak son iki gündür Alma gemisindeydik.

Artık sadece bir lider gemi kalmıştı.

Her geminin teknik kapasitesi farklı olduğu için filonun hızı düşüktü.

Sürekli bekliyor, yavaşlıyor, sık sık rota değiştiriyorduk.

Johnny M'den gelen bazı kişiler karaya çıkmak istemedi.

Hatta tehditkâr davrananlar bile oldu.

Ancak tüm risklere rağmen, mecburen karaya göndermek zorunda kaldık.

Kaçırılış ve Zindan

Gazze'nin ışıklarını gördüğümüz anda kaçırılacağımızı anladık.

Yaklaşık 20 saat boyunca İsrail işgal güçleri tarafından alıkonulduk.

Limanda Ben Gvir de vardı.

“Özgür Filistin” diye bağırdık.

En yüksek sesle bağıranları özellikle ayırıp götürdüler.

Limanda Ben Gvir de vardı.

“Özgür Filistin” diye bağırdık.

En yüksek sesle bağıranları özellikle ayırıp götürdüler.

Kelepçeler plastikti ama son derece sıkıydı.

Ellerimizi neredeyse hiç hissetmez olmuştuk.

Üst arama sırasında Kur'anların çöpe atıldığını gördüm.

Bazı arkadaşlarımla tecavüze uğradığını ise sonradan öğrendim.

Bunu yazarken bile tüylerim diken diken oluyor.

Başörtüsü Direnişi

Hapishane kıyafetlerini giydirenken başörtülerimizi çıkarmamızı istediler.

Benden önce Dilek Abla ve Sema Nur Abla bu konuda zorlandı.

Ben üçüncü sırada girdim.

Ellerini başörtüme uzattıklarında, ellerine vurarak şunu söyledim:

“Beni bu odadan başörtüsüz çıkaramazsınız.

Burada otururum. Saatlerce beklerim.”

Bir süre sonra bana, “tamam” dediler.

Ve benden sonra içeri giren hiçbir kadın başörtüsünü çıkarmak zorunda kalmadı.

Gerçek Düşmanı Net Görmek

Zindanda ilk kez şunu hissettim:

Telefonum yoktu ve bu, inanılmaz bir rahatlıktı.

Gerçek düşmanı ilk kez bu kadar net gördüm.

Gardiyanları, askerleri, polisleri...

Koğuşun kapısında her gün Gazze'nin yıkılmış bir fotoğrafı vardı;

altında şu yazıyordu: “Yeni Gazze.”

Duvarlarda, Filistinlilerin isimleri yazılıydı.

Dava arkadaşlarımla aynı hücrede olmak, benim için bir şerefti.

Yine olsa, yine girerim.

Bedel ve Bugün

Sumud, kararlılık demektir.

Korkuya rağmen yürümek.

Bugün yaşadıklarım da bu kararlılığın bir parçası.

Beş yıl boyunca Diyanet İşleri Başkanlığı'nda, Almanya'da bir Alman vatandaşı olarak sözleşmeli görev yaptım.

İslam davasını elimden geldiğince anlatmaya, aktarmaya çalıştım.

Ancak 31 Aralık 2025'te, bu davaya uzun zamandır verdiğim katkılardan dolayı sözleşmem feshedildi.

Biz bu gemileri kaldırmaya çalışırken, İslam ve insanlık davası adına bazı bedellerin ödenmesi gerekeceğini zaten biliyorduk.

İşten çıkarılmam, hazırlık yapma imkânı olmadan, görevime son verilmeden yalnızca bir gün önce bildirildi.

Ama biliyorum ki:

Eğer doğru bir şey yaptığına inanıyorsan, bedel ödemeye de hazır olmalısın.

Allah'ın açtığı kapıları gördüm.

Ve O'nun, bu kapıları açmaya devam edeceğine inanıyorum.

Her döndüğümde şu duayı ediyorum:

Allah, herkese doğru davada, doğru insanlarla birlikte olmayı nasip etsin.

SUMUD FİLOSU'NDA BİR VICDAN YOLCULUĞU

Tevhit Yıldız*

Her yolculuk bir adımla başlar ama bazı yolculuklar bir adımla değil, bir vicdan sızısıyla başlar. Benim Sumud Filosu'na katılma serüvenim de böyle bir sızıyla, Gazze'deki insanlık dramına karşı sessiz kalmamanın bir gerekliliği olarak doğdu. Bu, turistik bir gezi ya da macera arayışı değildi; bu, bir borcu ödeme, insanlığın onurunu hatırlatma ve en önemlisi, "tarafını belli etme" çabasıydı. Gazze'de bir çocuk, öleceğini bile bile bir lokma ekmek için koşarken, dünyanın geri kalanının sessizliği benim için kabul edilemez bir ağırlıktı. İşte o ağırlık, beni denizlere ve belirsiz bir geleceğe doğru iten ilk kıvılcım oldu.

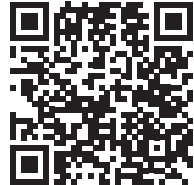
Her şey, internette gördüğüm bir paylaşımın altına yazdığım basit bir yorumla başladı. Yaklaşık 17-18 yıldır denizlerdeyim, gemilerde çalışıyordum. O anki ruh halimle, içimden geldiği gibi şunu yazdım:

"Bütün denizcilik evraklarım var, ben de katılmak istiyorum. Ne yapabilirim?"

Bu, öylesine yazılmış, kalpten gelen bir

---

* *Akivist. Gemi: Huga.*

cümleden ibaretti. Ancak Allah nasip edecek ya, o basit yorum inanılmaz bir ilgi gördü. Daha önce hiçbir paylaşımında görmediğim bir şekilde, 800'den fazla beğeni aldı. İnsanlar yorumun altına "Sümeyra'ya ulaş," "Şahap'a ulaş," "Mehmet Emin'e yaz" gibi isimler bırakarak bana yol göstermeye başladılar. Kader ağlarını örüyordu. O an anladım ki bu sıradan bir arzu değil, ilahi bir çağrıydı. Ben de bu çağrıya uyarak her yere yazmaya, bu isimlere ulaşmaya başladım. Bir yorum, hayatımın seyrini değiştirecek bir serüvenin kapısını aralamıştı.

Ve bir gece, saat 01:00 sularında telefonum çaldı. Arayan, Sumud Filosu'nun yöneticilerinden Sümeyra Abla'ydı. Filoda kaptan olarak görev almak isteyen çok kişi vardı, ancak benim gibi makine bölümünden tecrübeli insan sayısı azdı. Bana ihtiyaçları vardı. Konuşmamızın sonunda karar kesinleşti: 25 Ağustos'ta Tunus'ta olmam gerekiyordu.

Telefonu kapattığımda içimi tarif edilemez bir duygu seli kapladı. Bir yanda Gazze'ye umut taşıyacak bir filonun parçası olmanın getirdiği derin bir heyecan ve onur, diğer yanda ise yolun sonundaki belirsizliğin ve tehlikenin yarattığı belli belirsiz bir korku vardı. Ama hepsinden ağır basan, üzerime aldığım sorumluluk duygusuydu. Artık geri dönüş yoktu. Bu, sadece benim değil, sessizlerin sesi olma yolculuğuydu.

Filoya katılmadan önce delegasyon benimle bir mülakat yaptı. "Neden bu yola çıkıyorsun?" diye sorduklarında cevabım netti:

"Önce Müslüman ve Türküm. Ama insanlığı kurumamış, kalbi hala atan herkesin bu oluşumda olması gerekiyor."

Bu kararın ardındaki en büyük itici güç, Gazze'deki çocukların yaşadığı çaresizlikti. Gözümün önüne hep o sahne geliyordu: Bir su birikintisi düşünün, içinde timsahlar pusuya yatmış bekliyor. Ve ceylanlar hem susuzluktan ölmemek hem de timsahlara yem olmamak arasında bir seçim yapmak zorunda. Ölecekleri-

ni bile bile o suya gitmek zorundalar, çünkü başka çareleri yok. Gazze'deki çocuklar da İsrail askerleri tarafından vurulacaklarını bile bile, açlıktan ölmek için yardım dağıtılan noktalara gidiyorlardı. Bu nasıl bir çaresizlikti? Artık dedim, dünya bu kadar kirlenmiş, bu kadar pisleşmiş! Olamaz ya, hani çocuk bu! Ailesi arabanın içinde katledilen küçük kız çocuğunun çığlıkları, vücudundan yüzlerce mermi çıkan bebeklerin görüntüleri... Ufacık bir çocuğu öldürerek neyi başarmayı hedefliyordun? Bu zulüm karşısında tarafsız kalmak, zulmün kendisi kadar ağır bir suçtu.

Bu vicdani muhasebe, kararımı perçinledi. Artık sadece bir denizci değil, bir davanın neferiydim. Karar alınmıştı ve şimdi sıra, bu kararı eyleme dönüşürecek somut adımları atmaya gelmişti.

Tunus Günleri

Tunus'a vardığımda içimi büyük bir umut kaplamıştı. Dünyanın dört bir yanından gelmiş vicdanlı insanlarla aynı safta olmak, filonun bir parçası olmak tarifsiz bir heyecandı. Ancak bu umut, çok geçmeden İsrail'in etki alanının ne kadar geniş olduğunu gösteren engeller ve sabotajlarla sınılanacaktı. Tunus günleri, bizim için bir bekleme ve hazırlık süreci olduğu kadar, aynı zamanda ilk büyük hayal kırıklıklarını yaşadığımız bir imtihan dönemi oldu.

Türk grubu olarak çoğunlukla Tunus'ta toplanmış, İspanya'dan kalkacak iki gemiyi bekliyorduk. Bu süreçte gemi alımları, makine ve güverte durumlarının kontrolü gibi hazırlıklara giriştik. Ancak işler hiç de kolay ilerlemiyordu. Bizi en çok şaşırtan, Tunus yetkililerinin yardım etmek bir yana, işi sürekli yokuşa sürmesiydi. Bunun en somut kanıtı, iki gemimize yapılan dron saldırısı oldu. Henüz yola bile çıkmadan, limanda beklerken yapılan bu sabotajlar, düşmanın ne kadar cüretkâr olduğunu bize

acı bir şekilde gösterdi. Kendi imkanlarımızla, kendi paramızla demir, kaynak makinesi, anahtar takımı gibi en temel malzemeleri tedarik etmek zorunda kaldık.

Fakat beni en çok yaralayan bu değildi. Orada bazı derneklerin, cemaatlerin sadece fotoğraf çekirmek için ortada dolaştığını gördüm. "Biz şunu yapıyoruz, bunu yapıyoruz" diyorlardı ama yapılan hiçbir şey yoktu. Bir rahavet çökmüştü. Diğer taraftan bakıyorsun, gayrimüslimler İspanya'dan kalkıp gelmişler, canla başla çalışıyorlar. Biz ise orada, kendi mahallemizde, doğru düzgün hiçbir şey hazırlayamıyorduk. Bu manzara içimi acıttı.

Filo, insanlığın bir mozaiği gibiydi. Gemimde LGBT'li iki kadın, Portekizli, Polonyalı, İspanyol, İngiliz, Amerikalı, Yeni Zelandalı aktivistler vardı. Onlarla ilk tanıştığımda, özellikle gayrimüslim aktivistlerden "boykot" bilincini öğrenmek benim için tam bir şok ve utanç vesilesi oldu. Tunus'ta bir markete girdiğimizde, bir çikolata alırken bile dakikalarca ürünlerin fotoğraflarını çekip kendi hazırladıkları listelerden kontrol etiklerini gördüm. O an yüzümün kızardığını hissettim.

"Biz boykot gerçekten yapmıyormuşuz." diye düşündüm. Bu ne kadar önemli ne kadar değerli bir eylemiş meğer. Ben o güne kadar Adidas'ın bir Alman markası olduğunu sanıyordum; onun bile o markalardan biri olduğunu onlardan öğrendim. Bu insanlar, inançları farklı olmasına rağmen, bir dava için en küçük detayda bile ne kadar samimi ve disiplinli olunabileceğini bana en acı ama en öğretici şekilde göstermişlerdi.

Tüm engellemelere ve sabotajlara rağmen, bizi Tunus'tan çıkarmayacaklarını anladığımız noktada beklenmedik bir mucize gerçekleşti. Muhalefetin ve halkın desteğiyle durum kamuoyuna yansdı. Tunus halkı, kelimenin tam anlamıyla "kum gibi yağıp" sokaklara döküldü. Bu muazzam halk baskısı karşısında yetkililer daha fazla direnemedi ve bizi bırakmak zorunda kaldılar.

14 Eylül'de, halkın zaferiyle Tunus'tan demir aldık. O an, bir yanda engelleri aşmanın getirdiği bir zafer hissi, diğer yanda ise bizi bekleyen okyanusun ve düşmanın belirsizliğinin oluşturduğu bir gerginlik vardı.

Denize açılmanın verdiği o ilk özgürlük hissi, çok geçmeden yerini dalgalarla birlikte üzerimize gelen yeni tehditlere ve korkulara bırakacaktı.

Açık Denizde Mücadele

Açık deniz, özgürlük değil, sürekli bir teyakkuz hali demektir. Her an bir saldırı beklentisinin oluşturduğu paranoya, gemideki havayı ağırlaştırıyordu. Kimin bizden, kimin casus olduğunu kestiremediğimiz bu gergin ortam, aynı zamanda filodaki insanların gerçek karakterini de bir bir ortaya çıkarıyordu. Korku, cesareti; şüphe ise dayanışmayı besliyordu. Bu zorlu koşullar, yolculuğun en çetin imtihanlarından biri olacaktı.

İtalya açıklarına geldiğimizde, beklenen saldırı gerçekleşti. Gemimize tam 11 kez dron ile bomba saldırısı düzenlendi. Bu bombalar bizi batırmak için değil, korkutmak ve yelkenlerimizi yakmak için tasarlanmıştı. İnanılmaz profesyonelce, tam yelkenlerin üzerinde patlatılıyorlardı; bu, hesaplanmış bir psikolojik savaşta. Bu saldırılar, filodaki bazı kişiler arasında ilk çatlağı oluşturdu. Güvenli haberleşme için kullandığımız Signal grubunda, birkaç İtalyan aktivistten şu sesler yükselmeye başladı:

"Biz ölmek için çıkmadık, ne işimiz var burada?"

Bu sorgulamalar, moralimizi bozma potansiyeli taşıyordu. Dayanamayıp gruba uzun bir mesaj yazdım: "Arkadaşlar, biz turistik bir geziye çıkmadık. Bu yolda bunların ve çok daha büyük olayların olacağı zaten belliydi."

Mesajımdan sonra yaşananlar, beni hem şaşırttı hem de inanılmaz derecede etkiledi. Gruptaki çözülme belirtilerine karşı en

sert ve cesur duruşu İspanyollar, Polonyalı kadınlar ve özellikle de o LGBT'li aktivistler gösterdi. Bana sonuna kadar arka çıktılar. Gemideki 15 kişiden 10'u kadındı ve onların bu korkusuz tavrı, bana büyük bir güç verdi. O an bir kez daha fark ettim ki bu yola çıkan herkes, ajanı-provokatörü hariç, "kelleyi koltuğa almıştı." Herkes ölümü göze almıştı. Ve bu adanmışlık, inançlarının ötesindeydi. Herkes şunu söylüyordu:

"Benim oraya şehit olarak gitmem, diri olarak gitmemden daha çok fayda sağlayacaksa, ben oraya şehit olarak gitmeyi kabul ediyorum."

Bunu diyenler arasında hem Müslümanlar vardı hem de Müslüman olmayan insanlar. Eğer davaya daha büyük ses getirecekse, "Evet, vursunlar teknemizi!" diyecek kadar kararlıydılar.

Yolculuk boyunca gemilerimizde çeşitli arızalar meydana geldi. İşte o anlarda, Türk devletinin varlığını ve gücünü hissetmek, hepimiz için büyük bir moral kaynağı oldu.

1. İlk arızada SOS çağrısı yaptığımızda, bir Türk askeri gemisi hemen cevap verdi ve yakındaki bir Türk kuru yük gemisini bize yardıma yönlendirdi.

2. Bir başka gemimiz su almaya başladığında, İtalyanlar "Kendi vatandaşımız yoksa yardım edemeyiz" diyerek bizi reddetti. O sırada civarda bulunan bir Türk savaş gemisi, bizzat gelerek duruma müdahale etti ve yardım sağladı.

3. Üçüncü bir olayda yine bir Türk gemisi imdadımıza koştı.

Bu anlarda, diğer milletlerden aktivistler tarafından tam üç-dört kez ayakta alkışlandık. O gurur, kelimelerle tarif edilemezdi. İtalya'daki dron saldırılarından sonra Millî Savunma Bakanlığı'nın "Türk ordusu filoyu gözetliyor" açıklamasını duymak ve ardından semalarda Türk İHA ve SİHA'larını görmek, tarif edilemez bir güven duygusu verdi.

Türk donanmasının varlığı, bir süreliğine bize nefes aldırılmış-

tı. Ancak biliyorduk ki bu koruma kalkanı sonsuza dek sürmeyecekti ve Gazze sularına yaklaştıkça, İsrail güçleriyle o kaçınılmaz karşılaşma anı da yaklaşıyordu.

Karşılaşma ve Esaret

Gazze'ye 78 deniz mili kalmıştı. Ufukta İsrail savaş gemilerinin silüetleri belirlediğinde, denizle birlikte tüm iletişim kanallarımız da derin bir sessizliğe gömüldü. O an, yolculuğumuzun en kritik dönüm noktasıydı. Elektronik sistemlerimiz kilitlenmiş, telsizlerimiz susmuştu. Özgürlüğün sonuna gelmiştik. Artık her şey geri dönülmez bir şekilde değişecekti.

Askeri müdahale anı yaklaşırken, son hazırlıklarımızı yaptık. Ben, tüm navigasyon sistemlerini, ışıkları kapatıp karanlıktan faydalanarak el pusulasıyla Gazze'ye sızmayı önerdim. Ancak delegasyon bu öneriyi reddetti. Bana dediler ki "Kesinlikle bizim maksadımız, amacımız buydu ve buraya kadardı. Bizim amacımız ses getirmek, dünyada insanların kafalarının tekrar bu tarafa doğru çevrilmesini sağlayabilmektir." Ben de bu karara ikna oldum.

Askerler tüm sistemlerimizi kilitlediğinde, VHF telsizimiz bile çalışmaz hale geldi. O an, Mavi Marmara gibi önceki tecrübelerden ders alınarak verilmiş kritik bir kararı uyguladık: Telefon, bıçak, falçata gibi tüm kişisel eşyalarımızı denize attık. Bunun iki temel sebebi vardı:

Birincisi, İsraililerin bu cihazları çalıp hesaplarımıza girmesini ve kişisel bilgilerimize ulaşmasını engellemek.

İkincisi, "Bize bıçak çektiler" gibi alçakça bir suçlamaya mahal vermemek.

Bu, kendimizi korumak için alınmış mantıklı ve zorunlu bir tedbirdi.

İsrail askerleri gemiye çıkmaya başladığında ilk gözlemim,

şaşırtıcı bir beceriksizlik oldu. Düşüyorlar, iplere takılıyorlar, bir tanesi arama yaparken tüfeğini yere düşürüyordu. O an insana bir cesaret geliyor, "Askerleri bu muymuş?" falan diyorsun.

Ancak bu acemilik görüntüsünün arkasında son derece profesyonel bir plan vardı. Girit'te pasaport kontrolü sırasında fotoğraflarımız çekilmişti. Askerler gemiye çıktıklarında ellerinde, hangi gemide kimin olduğunu gösteren isim listeleri vardı. Gemideki 14. sırada olmama rağmen, ilk okunan isim benimki oldu. Hepimizi güvertede, erkeklerin bir araya gelmesini önlemek için "iki bayan, bir erkek" şeklinde oturttular. Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı.

Ertesi sabah tuvalete gitmek istediğimde, hayatımın en tehlikeli anlarından birini yaşadım. Askerler, ben koridordan geçerken bir provokasyon tezgahlamışlardı. Dar koridorun iki yanına dizilmişler ve tam benim yürüme yolumun üzerine bir tüfek bırakmışlardı. Niyetleri belliydi. Gemi, limana doğru 8 nat hızla ilerlerken ani bir dümen kırdı. Normal şartlarda dengemi kaybedip doğrudan tüfeğin üzerine düşmem gerekirdi.

Ancak Allah'ın yardımı ve denizcilik tecrübem sayesinde, o an içgüdüsel bir hareketle kendimi yana atmayı başardım. Eğer düşseydim, "Silaha müdahale etti" diyerek beni orada vuracaklardı. O saniyeler içinde aklımdan geçen tek şey şuydu: "İnşallah dedim, ikisini üç tanesini götürmeden gitmem." Bu, çaresizliğin ve öfkenin anlık bir direniş fısıltısıydı.

Gemideki bu göreceli sükûnet ve psikolojik savaş, karaya ayak bastığımız anda yerini acımasız, çıplak bir şiddete bırakacaktı.

Gözaltı, İşkence ve Direniş

Karaya adım atmamızla birlikte, medeni dünyaya ait tüm maskeler düştü ve zulmün gerçek yüzüyle karşılaştık. Başlayan

kötü muamele, fiziksel ve psikolojik işkencenin amacı sadece bizi yıldırma değildi. Amaçları, bizim üzerimizden gelecekteki filoları engellemek için bir "ibret-i alem" yaratmaktı. İnsanlığımızın her zerresiyle sınırdığı o karanlık saatler başlamıştı.

İşkencenin ilk hedefi, Amerikalı arkadaşımız Thor oldu. Boynundaki kefiyesini ve bileğindeki Filistin bayraklı bilekliği çıkarmayı reddetmişti. Bu onurlu direnişi, ona pahalya patladı. Karaya çıkar çıkmaz ters kelepçe yaptılar, kollarını kırılacak gibi büktüler ve kafasını alev gibi yanan asfalta basturdular. Thor direndikçe şiddetin dozu arttı. Hepimizin gözü önünde onu acımasızca dövdüler, gözlerini bağladılar ve yaklaşık yarım saat boyunca kambur bir vaziyette beklettiler.

O an hissettiğimiz çaresizlik ve öfke tarif edilemezdi. "Hiçbir şey yapamadık." Çünkü bize verilen şiddetsizlik eğitimi, aklımızdan çıkmıyordu. Birimizin yapacağı fevri bir hareket, tüm filonun ve davanın tehlikeye atılması anlamına gelebilirdi. Dışlarımızı sıktık ve yoldaşımızın işkencesini sessizce izlemek zorunda kaldık.

Gözetli sürecinde en aşağılayıcı ve en sert muameleyi yapanların, çift vatandaşlığa sahip (Türk-İsrail) kişiler ve Kipa takanlar olduğunu gördük. Özellikle Çerkes kökenli bir görevlinin, Türk pasaportunu eline alıp, "Bu bok!" diyerek yere atması ve Muhammed ismindeki bir arkadaşımıza Türkçe konuşarak saldırması, kanımızı donduran anlardandı. Bu kişilerin kimliklerini ve yüzlerini hafızamıza kazıdık ve deşifre edilmeleri için savcılığa bildirdik.

Liman'daki işlemler bittikten sonra bizi 20'şer kişilik gruplar halinde bir mahkûm toplama aracına tıktılar. Tüm kapı, pencere ve havalandırmaları kapattılar. Yaklaşık 4 saat boyunca o metal kutunun içinde, güneşin altında nefessiz kaldık. Tişörtümü çıkarıp sıktığımda, bir bardak dolusu ter aktığımı gördüm. Tam ok-

sijensizlikten bayılacak hale geldiğimizde kapıları açtılar ve bu kez bizi buz gibi klimaların çalıştığı başka bir araca bindirdiler. Bu ani sıcaklık şoku, psikolojik savaşın bir başka parçasıydı. Bu dondurucu araçta 6 saatlik bir yolculukla cezaevine götürüldük.

Bizi göstermelik bir mahkemeye çıkardılar. Sıra bana geldiğinde hâkime dönüp şunları söyledim:

"Beni 78 mil açıktan kaçırıyorsunuz, terörist muamelesi yapıyorsunuz ve öldürmeye çalışıyorsunuz. Ben şimdi sanık olarak bu koltukta oturuyorum, siz de hâkim olarak o koltukta oturuyorsunuz. Bu nasıl bir saçmalık?"

Hâkim, yazdığı notlara bir şeyler daha ekledi. Cezaevine girdikten sonra ise baskı ve yıldırma politikaları devam etti. Ancak biz direnişimize orada da devam ettik. Hücrelerimizde ezanımızı okuduk, avluya çıktığımızda hep bir ağızdan "Filistin!" diye bağırdık ve bulduğumuz her fırsatta cemaatle namaz kıldık. Bu, onların karanlığına karşı bizim aydınlığımız, onların zulmüne karşı bizim inancımızdı.

En karanlık anlarda bile umudumuzu kaybetmedik. Çok geçmeden, Türk devletinin diplomatik girişimlerinin devreye girmesiyle kaderimiz bir kez daha değişecekti.

Yolculuğun Ardından Kalanlar

Cezaevi kapıları açılıp dışarı çıktığımızda, havalimanında bizi bekleyen Türk Hava Yolları uçağını görmek, aylardır süren gerilimin ve yorgunluğun ardından derin bir nefes almak gibiydi. Bu an, sadece kişisel bir kurtuluş değil, aynı zamanda bir milletin evlatlarına nasıl sahip çıktığının en somut sembolüydü. O an hissettiğim gurur, yaşadığım tüm zorluklara bedeldi.

Türk konsoloslugu devreye girmiş ve tahliyemizi sağlamıştı. Başta sadece Türk vatandaşlarını alacaklarını söylediklerinde, hep birlikte ortak bir tavır sergiledik. Aramızda ülkesi bizim ka-

dar güçlü olmayan Cezayirli, Faslı aktivistler vardı. Onları geride bırakamazdık.

"Onlar gitmezse, biz de gitmeyiz!" dedik.

Bu kararlı duruşumuz sonuç verdi ve tüm aktivistlerin birlikte tahliye edileceği sözünü aldık. Türk Hava Yolları'nın getirdiği yiyecekler, giysiler (eşofman, tişört, ayakkabı, mont) ayrım yapılmaksızın herkese dağıtıldı. Bizi dünyaya terlikle, pejmürde bir halde servis etmek isteyenlerin planları bozulmuştu. Tüm aktivistler otele yerleştirildi ve ihtiyaçları karşılandı. Ülkemizin bu sahiplenmesi, diğer milletlerden aktivistler tarafından büyük bir takdirle karşılandı ve ülkemle bir kez daha gurur duydum.

Özgür kaldıktan sonra ilk yaptığımız şeylerden biri haberlere bakmak oldu. Haber bültenlerinin başında yeniden Gazze'nin yer aldığını duyduğumda, içimi büyük bir sevinç kapladı. O an anladım ki başarmıştık.

"Evet," dedim kendi kendime, "bu filotilla bir şey yaptı, bir ses getirdi."

Amacımız buydu. Hiçbir yere ait olmayan bu sivil oluşum, dünya kamuoyunun donmuş vicdanını sarsmış ve dikkatleri yeniden Gazze'deki insanlık suçuna çekmeyi başarmıştı.

Bu yolculuk, beni kişisel olarak da derinden sarstı ve değiştirdi. Gazze'ye varamadığımız için hümgür hümgür ağlayan Polonyalı ve İspanyol kadınları gördüğümde, kendimi sorgulamadan edemedim: "Acaba ben o kadar değil miyim?" Onların o saf insanlığını, o içten acısını görünce kendi adanmışlığını yeniden tarttum. Amerikalı Thor'un o korkusuz cesareti karşısında, kendi kalbimi bir kez daha "çek ettim."

Bu yolculuk bana en çok şunu öğretti: İnsanlık, aktivizm ve bir davaya adanmışlık; milliyet, din, dil veya cinsel yönelim tanımaz. Önemli olan, zulmün karşısında nerede durduğundur.

Bitmeyen Mücadele ve Samimiyet Çağrısı

Sumud Filosundaki kişisel serüvenim sona ermiş olabilir, ancak Gazze'deki zulüm devam ettiği sürece dava bitmemiştir. Bu yolculuk, bir son değil, bitmeyen bir mücadelenin sadece bir durağıydı. Ve bu mücadelenin en önemli yakıtı, samimiyettir.

Kendi toplumumuza dönüp baktığımda en çok üzüldüğüm şey, samimiyet eksikliği. Şov için, Instagram'da beğeni almak için, siyasi veya kişisel nemalanma amacıyla yapılan aktivizmin sahteliği, gerçek davaya en büyük zararı veriyor. Bizim her şeyden önce samimi olmaya ve bir davamız varsa ona sımsıkı sarılmaya ihtiyacımız var.

Hız. İbrahim'in ateşine ağzında bir damla su taşıyan karınca misali... Mesele ateşi söndürmek değil, tarafını belli etmektir. O karınca, binlerce yıl geçmesine rağmen hala anılıyorsa, bir davası, bir yolu, bir tarafı olduğu içindir.

Toplumumuzda duyduğum "Filistinliler topraklarını sattı," "Neden o kadar çok çocuk yapıyorlar?" gibi bahaneler, asıl büyük suçu ve faili gözden kaçırma çabasından başka bir şey değildir. Ortada evleri basıp insanları diri diri yakan, çocukları katleden bir zulüm varken, mazeret aramak vicdansızlıktır. Che Guevara'nın çok güzel bir sözü var, ki bizim Hz. Ali'nin de ona benzer bir sözü vardır:

"Tek bir tükürük hakkım olsa, zulüm karşısında sessiz kalana tükürürdüm."

Bu yapılanları asla unutmamalıyız ve unutturmamalıyız. Çünkü bayraklarına "Nil'den Fırat'a" hedefini işlemiş bir zihniyet, bugün Gazze'ye reva gördüğü bu zulmü, yarın bizim de başımıza getirmekten çekinmeyecektir. Bu sadece Filistin'in değil, tüm insanlığın ve coğrafyamızın davasıdır. Unutmak, ihanettir.

İSRAİL TUTSAKLIĞINDA YAŞADIKLARIM

Yaşar Yavuz*

Her yolculuk bir adımla başlar, ancak bazı yolculuklar vardır ki ilk adım zihinde değil, vicdanda atılır. Benim için "Sumud Filosu"na katılma kararı, coğrafi bir mesafeyi katetmekten çok daha öte, ahlaki bir zorunluluğun ve yıllardır biriken bir acının somut bir eyleme dönüşmesiydi. Bu, sadece bir seyahat planı değil, bir insanın kendisiyle, inancıyla ve insanlığa karşı sorumluluklarıyla yüzleştiği derin bir içsel muhasebeydi.

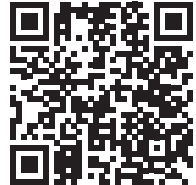
Fikrin Doğuşu ve "Sumud'un Anlamı

Hikâyenin filizlendiği yerin, yaşadığım şehir Gaziantep olması, bu yolculuğa kişisel bir anlam daha yüklüyordu. Sumud Filosu'nun planlamasının bir bölümü burada, bu topraklarda yapılmıştı. Bu, daha önceki bir tecrübenin getirdiği bir kararlılığın ürünüydü.

"March to Gaza" ekibiyle Mısır üzerinden Refah'a ulaşma denememiz, Mısır güçlerinin şiddetiyle engellenmişti. İşte o an, o başarısız-

---

* *Aktivist. Gemi: Seulle.*

lık, içimizde yeni bir sloganı yeşertti: "Karadan gidemiyorsak, denizden gideriz." Bu, pes etmeyi reddeden bir iradenin ilanıydı.

Filomuza adını veren "Sumud" kelimesi, bu iradenin özetiydi. Arapça "Samet" kökünden gelen bu kelime, "sebat etmek, direnmek" anlamına geliyordu ve Filistin halkının on yıllardır sergilediği onurlu duruşun ta kendisiydi.

Filonun en çarpıcı özelliği ise bu direniş ruhunun evrenselliği. Gemilerimizde, 47 farklı ülkeden, farklı dinlere, dillere ve ırklara mensup insanlar vardı. Bizi bir araya getiren tek bir ortak payda vardı: insanlık ve vicdan.

Karar aşaması, dualar, tereddütler ve beklentilerle dolu bir süreçti. Ben bu eylemin sadece bir "İslami mesele" olmadığını, evrensel bir insanlık trajedisi olduğunu çok iyi anlamış ve idrak etmiştim.

Özellikle Avrupalı aktivistlerle temas kurduğumuzda, onların bu konudaki duyarlılığının, girişkenliğinin ve ellerini taşın altına koyma cesaretinin bizden daha ileride olduğunu görmek, beni derinden etkiledi ve utandırdı. Onların bu adanmışlığı, benim için en büyük motivasyon kaynaklarından biri oldu.

Artık bu, sadece Filistinliler için değil, kendi insanlığımız için çıkılması gereken bir yolculuktu.

Bu süreçte zihnimde hep Ashab-ı Uhdud kıssası canlandı. Hükümdarın zulmüne karşı duran ve kendi ölümünü planlayarak bir halkın uyanışına vesile olan o bilge çocuğun hikayesi...

Çocuk, krala kendisini nasıl öldüreceğini tarif ederken aslında kendi canından daha büyük bir hakikatin peşindeydi: halkının gerçeği görmesi. Tıpkı o çocuk gibi, biz de kendi can güvenliğimizi birer "ok" olarak görüyorduk. Belki bu ok hedefi, yani Gazze'yi bulmayacaktı, ama "bu çocuğun Rabbinin adıyla" atıldığında, uyuyan vicdanları mutlaka vuracaktı.

Bu içsel hazırlık ve manevi motivasyonla, artık somut adım-

ların atıldığı, belirsizliklerle dolu ama umutla yoğrulmuş yolculuğun kendisine hazırdım.

Denizin Üzerinde Birleşen Kalpler: Yolculuk ve İmtihanlar

Teorik kararlılığın pratik bir direnişe dönüştüğü yer, denizin ortasıydı. Farklı kültürlerden, dillerden ve inançlardan gelen yüzlerce insan, tek bir geminin güvertesinde, tek bir amaca kilitlenmişti: Gazze'ye ulaşmak. Yolculuğun başlangıcıyla birlikte karşılaştığımız zorluklar, filonun adını aldığı "Sumud" ruhunu sınavın ilk imtihanlarımız oldu.

Seulle gemisi ile İtalya'dan demir aldıktan kısa bir süre sonra, üzerimizde vızıldamaya başlayan İsrail dronları, yaklaşan tehlikenin habercisiydi. O an içimizden "Acaba yarın fire verir miyiz?" endişesi geçmedi değil. İnsanlık haliydi bu. Ancak sabah olduğunda, bu filonun ne kadar farklı bir mayaya sahip olduğunu anladık.

Gemilerden biri arızalandığında, beklentimizin tam tersi bir manzarayla karşılaştık. Tek bir aktivist bile geri dönmeyi düşünmedi. Aksine, hep bir ağızdan tek bir talep yükseldi: "Gemi bozulmuşsa bizi diğer gemilere paylaşsın. Asla geri dönmeyiz!"

Bu kararlılık, yol boyunca 3-4 kez arızalanan diğer gemilerdeki insanlar tarafından da tekrarlandı. İnsanlar, sıkışık güvertelerde yolculuk etmeyi, geri dönmeye tercih ettiler. Bu, parayla satın alınamayacak bir adanmışlığı en net ifadesiydi.

Gemideki atmosfer, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar derindi. İnsanlar arasındaki bağ, ortak bir vicdan potasında erimişti. Aslında ben Gaziantep'ten İtalya'ya ya gitmek için İstanbul'a çıktığım günden geri İstanbul'a döndüğüm o 35 günlük süre içinde tabiri caizse kendimi Kur'an'ı Kerim'de zalim ve putperest olan bir hükümdar karşı ayağa kalkarak îman ve tevhîd mücade-

lesi vermiş olan sâlih gençlerin sığındığı Eshab-ı Kehf mağarasındaki atmosferdey gibi hissettim.

Sadece ben değil, benle beraber olan tüm arkadaşlarım ve yoldaşlarım da aynı ruh haindeydiler. Yola çıktığımız günden döndüğümüz güne kadar üzerimizde büyük bir sabır ve sükunet indi. Ne korku vardı ne kaygı, ne bir endişe vardı ne de telaş.

Bu manevi havayı somutlaştıran iki anı, zihnime silinmemek üzere kazındı:

İnançsız Kaptanın Duası: Gemimizin İtalyan kaptanı, olan Fabrizio hiçbir şeye inanmadığını söyleyen bir adamdı. Operasyondan iki gün önce, batan güneşin denizi kızıla boyadığı bir vakitte yanına gidip,

"Gelin, size dua edeyim, " dedim. Şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Tuzlu rüzgâr yüzümüze vururken ellerimi açıp, "Allah'ım, bizi bu zalimlerin elinden korusun," diye dua etmeye başladım. Çevirmen arkadaşım duayı tercüme edince, kaptan merakla ne söylediğimi sordu.

"Yaşar, Allah'ın bizi İsrail güçlerinden korumasını istiyor," cevabını alınca, hiç tereddüt etmeden, "Söylesin, beni de korusun," dedi.

O anın ruhaniyeti hepimizi sarmıştı. Kısa bir süre sonra kaptan aşağı inip çantasından, dedelerimizin taktığına benzer bir takke çıkarıp başına taktı ve yanımıza gelerek o unutulmaz cümleyi kurdu: "Gazze'ye vardığımızda bunu giyeceğim"

Meryem Suresi'ni "Şarkı" Zanneden Jim: Bir gece güvertede kendi kendime Meryem Suresi'ni okuyordum. İskoçyalı arkadaşım Jim yanıma geldi. Ben okumamı bitirince, "Bu okuduğun şarkı beni çok derinden etkiledi, adı ne?" diye sordu. Onun "şarkı" dediği şeyin Meryem Suresi olduğunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi hiç unutmam.

Ona İngilizce mealini verdim. Jim, gemide o sureyi defalar-

ca okudu. Sonra "Başka var mı?" diye sordu. Ona Hz. Musa'nın kıssasını anlatan ayetleri verdim. O ayetleri de defalarca okudu.

Yolculuk uzadıkça şartlar ağırlaştı. Son bir hafta gemimizde hiç ekme kalmamıştı. Geminin bitmek bilmeyen salınımı mide-mizi bulandırırken, dalgaların şiddetinden suyu ısıtamadığımız için makarnayı soğuk suya koyup yumuşamasını bekliyorduk. O nemli, soğuk makarnayı ağzımıza attığımızda hissettiğimiz sadece açlık değil, aynı zamanda sabrın çelikleşen tadıydı. Bu akıl almaz zorluklara rağmen, 35 gün boyunca tek bir kişiden, tek bir şikâyet cümlesi duymadım. Sanki Allah, gemilerimizin üzerine bir "sükûnet" indirmişti. Herkes, büyük bir teslimiyet içinde, onurun en sessiz ve en güçlü halini sergiliyordu.

Gemideki bu manevi ve insani bütünlük, yaklaşmakta olan fiziki ve psikolojik saldırıya karşı en büyük kalkanımızdı. Bu ruhla, o kaçınılmaz geceye doğru yolculuğumuzu sürdürdük.

En Uzun Gece: Alıkonulma ve Korkunun Yüzü

İsrail güçleriyle fiili temasın başladığı o gece, yolculuğumuzun en uzun ve en karanlık gecesiydi. Gerilim en üst seviyeye tırmanmış, denizin ortasındaki özgürlüğümüz, namluların ucunda son bulmuştu. Ancak o anlar, propagandanın şişirdiği Siyonist gücün aksine, ne kadar korkak ve aciz olduklarına bizzat tanıklık ettiğim anlar olarak hafızama kazındı.

Asıl operasyondan bir gece önce, acemice bir müdahale girişiminde bulundular. Gemilerimize tazyikli su ve gözleri yakan kimyasal benzeri maddelerle saldırdılar. Bizler dünyanın en teknolojik ordularından birinin korkaklığına ve beceriksizliğine aynel yakın şahit oluyorduk. Bu beceriksizliği, onların gücünün ne kadar kırılğan olduğunu gösteren ilk işaretti.

Yolculuk öncesi aldığımız eğitimlerde bize verilen bir tav-

siye, o gece ete kemiğe büründü: "İsrail askerleri pasaportunuzu sorduğunda, elinizi direkt cebinize atmayın. cebimde' deyin. Çünkü o kadar korkaklar ki, ani bir hareketinizde sizi vurabilirler. 'Pasaportum" Bu uyarının ne kadar yerinde olduğunu, gemiye çıktıklarında anladım. En ufak bir hareketimizde silaha sarılmaları, en basit bir komutu bile avazları çıktığı kadar bağırarak vermeleri, içlerini kemiren derin korkunun dışavurumuydu. Güçleri silahlarında değil, korkularındaydı.

Onurlu Kaptan Fabrizio İtalyan kaptanımız Fabrizio, o gece onurun ve cesaretin timsaliydi. Bize dönüp, "İki senedir Gazzeli çocukların acısından uyuyamıyorum. Tek başıma olsam, vursunlar, yine de giderim. Ama sizin canınızı tehlikeye atamam," dedi. Üç hücumbotla etrafımızı sardıklarında, daha önce planladığımız gibi metanetle ellerini havaya kaldırdı. Bu, bize "Telefonlarınızı denize atın" işaretiydi.

Gece saat 03:30 sularında operasyon başladı. Gemide bulunan Prof. Dr. Haşmet Yazıcı Hocam'a "Bize doğru geliyorlar" dediğimde, "Uzandığı yerde hiç rahatını bozmadan "Yaşar abi çay olsa da içsek" dedi.

Biz telefonlarımızı denize atar atmaz onlar da gemiye çıktılar. Ancak bunu yaparken çıkardıkları aşırı gürültü, sirenler ve bitmek bilmeyen bağırışları bir güç gösterisi değildi. Sonradan anladım ki bu, kendi korkularını basturmak için çıkardıkları bir gürültüydü. Bağırılmaları, kendi kalplerindeki paniğin yankısıydı.

Bizi güvertenin altına indirdiler. İşte o an, İskoçyalı arkadaşım Jim'in gözlerinde çakan o kararlı ateşi gördüm. "Bizim onlara yedirecek tek bir lokmamız bile yok," dedi. "Bu gemide kalan malzemelerin İsrail'e gitmesine müsaade etmeyeceğim. Denizdeki balıklar, bu Siyonistlerden daha hak sahibidir. " Sonra, askerlerin her kontrol anında duraksayarak, geminin küçük pencerelelerinden kalan tüm yiyecekleri, son makarnaya kadar denize döktü.

İradesini, onurunu ve direnişini o son lokmaya kadar savundu.

Gazze'ye sadece 30 mil gibi kısacık bir mesafe kalmışken, rotamız zorla kuzeye, Aşdot Limanı'na çevrildi. Geminin kontrolünü tamamen ele geçirmişlerdi. Bizi, 9 saat sürecek bir belirsizliğe doğru, esaret yolculuğuna çıkardılar. Denizdeki yolculuğumuz sona ermişti. Artık esaretin karadaki yüzüyle tanışacağımız limana, kalplerindeki korkuyu yüzlerinde taşıyanların arasına varıyorduk.

Evet biz yolda çıkarken, niyetimiz ve hedefimiz Gazze'ye gitmekti ancak şu anda Siyonistler tarafından işgal edilen topraklara doğru yol alıyorduk. Belki de rabbimiz bizi yıllardır kafamızda büyüttüğümüz o Siyonistlerin kim olduklarını gerçek yüzlerini bize gösterecekti.

Zulmün Limanında: Sorgu ve Psikolojik Savaş

Aşdot Limanı'na ayak bastığımızda, maruz kalacağımız sistematik psikolojik baskının ilk işaretleriyle karşılaştık. Bu bölüm, bir insanın onurunu kırmaya yönelik aşağılayıcı çabaların, haklılığına inanmış sağlam bir irade karşısında nasıl un ufak olduğunun hikayesidir.

Limanda gördüğüm manzara şaşırtıcıydı. Elleri en modern silahları taşıyan askerlerin, elleri kelepçeli, savunmasız insanlardan bu denli korkması akıl alır gibi değildi. Her bir Siyonist'in yüzünde, işledikleri cürümlerin –gasp, katliam, soykırım– endişesini ve izlerini gördüm. Gözlerinin içine bakmamızdan ölesiye rahatsız oluyorlardı. Sürekli "Yüzümüze bakma!" diye bağırarak, aslında kendi suçluluk duygularından kaçmaya çalışıyorlardı.

Şimdi rabbimizin bizi buraya neden gönderdiğini daha iyi anlamıştım. Yıllardır kafamızda büyüttüğümüz o Siyonistlerin gerçek yüzlerini görmüştüm. Kafamda Filistini çocukların yıllarca

burada tanklara karşı taşlarla mücadele edişini daha iyi anlamıştım. Bizler yeryüzünün en korkak ve en beceriksiz insanlarıyla karşı karşıyaydık. İsrail denen işgalci güç aslında kağıttan bir kaplanmış.

Bizi saatlerce dizlerimizin üzerinde beklettikten sonra ilk soruya alınan kişi sanırım ben oldum. İçimden,

"Bu iş biraz maceralı olacak, " diye geçirdim. Bütün öfkelelerini ve sorularını benim üzerimden deneyeceklerini tahmin ediyordum.

Benimle beraber Thiago Ávila ve Greta Thunberg de getirildi. O sırada bulunduğumuz alana İsrail'in aşırı sağcı Ulusal Güvenlik Bakanı Itamar Ben-Gvir geldi. İşte o anda İsrail güçlerinin ortasında Aşdod Limanı "Free Palestine" sesleri ile yankılandı.

Sorgu öncesi, çırılçıplak soyunmamızı emrettiler. Odadaki havanın soğukluğu, steril koku ve gardiyanların ya kaçamak ya da aşağılayıcı bakışları arasında bu emre direndim. Elllerinde X-ray cihazları olmasına rağmen ısrarları, amacın güvenlik değil, tamamen ruhu yaralamak olduğunu kanıtliyordu.

"Zor mu kullanalım?" tehdidi karşısında çaresizce soyunup, o çıplak ve savunmasız halde dakikalarca bekletilirken, içimde onurumu korumak için verdiğim sessiz savaşı benden başka kimse bilemezdi.

Beklerken tuvalete gitmek istediğimi söylediğimde, arkamdan gelen Türkçe bir sesle irkildim: "Başka bir isteğin var mı?" Sesin sahibi, Antep'li olduğunu söyleyen bir İsrail askeriydi. O an içimde bir şeyler koptu. Vatanımdan bir parça, memleketimin şivesi, bir zalimin üniforması içindeydi. Bu, kurşundan daha ağır bir yaraydı. Alaycı bir tavırla, "Hem teröristsiniz hem de lavaboya gitmek istiyorsun, öyle mi?" diyerek aşağılamaya çalıştı.

Sorgu odasında da Türkçe konuşan görevlilerle karşılaştım. Temel argümanları ve suçlamaları, aslında Türkiye'ye yönelik

derin korkularını açığa vuruyordu:

- "Bu işi siz Türkler organize ettiniz. Bütün bunların altında siz varsınız."

- "Erdoğan kendini ne zannediyor? Hâlâ Osmanlı olduğunuzu sanıyorsunuz."

- "Bu son zamanlarda yaptığınız silahların hepsini bizim için yapıyorsunuz."

Sorgu odası bir anda tersine dönmüştü. Onlar beni değil, ben onların korkularını sorguluyordum. Sordukları her soru, aslında kendi acizliklerinin ve Türkiye'nin gölgesinden duydukları rahatsızlığın bir itirafıydı.

Sorgu odasındaki psikolojik savaşa rağmen içimdeki özgüvenin ve rahatlığın tek bir kaynağı vardı: yalnız olmadığımızı, ülkemizin gücünü her an ensemizde hissettiğimiz gerçeği. Bu hisle, bizi daha karanlık bir yere, cezaevine götürdüler.

Hücredeki Direniş ve Umudun Sesi

Fiziksel olarak en kısıtlı olduğumuz cezaevi hücreleri, manevi olarak en özgür ve en yaratıcı direnişi sergilediğimiz mekanlara dönüştü. Bu bölüm, bedeni hapsedmenin, haklılığına inanmış bir ruhu ve iradeyi asla teslim alamayacağının canlı bir kanıtıdır.

Bizi en çok ayakta tutan şey, ülkemizin gücüne olan sarsılmaz inancımızdı. Daha Yunanistan'ın Girit Adası'ndayken, gemide nöbet tutmayı reddederek arkadaşlarıma, "Bizim nöbeti yukarıda tutuyorlar," demiştim. Kastettiğim, üzerimizde günlerce bizi izleyen Türk İHA ve SİHA'lardı. Bu bilgi, İsrail'in göbeğindeki bir hücrede bile bize inanılmaz bir özgüven veriyordu. Bu güven sayesinde, sorguda ve hücrede onlarla dalga geçebiliyor, psikolojik üstünlüğü bir an bile kaybetmiyorduk.

Açlık ve susuzluğa rağmen moralleri yüksek tutmak ve İsraililerin zaten bozuk olan psikolojilerini daha da bozmak için

bir protesto yapmaya karar verdik. Karşılıklı hücrelerden hep bir ağızdan Mehter Marşı söylemeye, kapılara vurarak ritim tutmaya başladık.

Sesimiz koridorlarda yankılanınca, en az 10-15 asker paniğe kapılarak içeri daldı. Normalde bizi korkutmak için kullandıkları siren benzeri ses sistemlerini, bizim gür sesimiz bastırmıştı.

Yine üç günlük cezaevi sürecinde Kayserili Abdulsamed Turan kardeşimin "Burada bunların her söylediğini yapmayacağız. Otur dediklerine oturmayacağız, kalkın dediklerine kalkmayacak, hücreye girin dediklerinde girmeyecek, çıkın dediklerinde çıkmayacak, yürüyün dediklerinde de yürümeyeceğiz. Biz sivil itaatsizlik eylemi gerçekleştireceğiz" dedi. Nihayet öyle de yaptık. Onların istediklerini sonuna kadar ret etmeye kalktık ve direnmeye çalıştık.

Direnşimiz bununla sınırlı kalmadı. Saati bilmememize rağmen, her namaz vaktinde bir arkadaşımız hücre kapısının deliğine ağzını dayayarak gür bir sesle ezan okuyordu.

Gardiyanların her ezan sesinde panik içinde koşuşturması, bize ayrı bir keyif veriyordu.

Yaratıcılığımız, en olmadık anlarda bile ortaya çıkıyordu. Yan hücredeki bir arkadaş duvara reçelle "FREE PALESTINE" yazması "Sumud"un o ablukayı bir gün mutlaka kıracağını ve Gazze'ye ulaşacağını inancı, Sumud yolcularının İsrail zindanlarında "sizden korkmuyoruz, demenin ispatıydı.

Cumayı cumartesiye bağlayan gece, hücremden çıkarılıp zifiri karanlık bir avluya götürüldüm. Karşımda duran karartılara doğru yürürken ne olacağını bilmiyordum. Yanlarına yaklaştığımda içlerinden biri, o unutulmaz selamı verdi: "Yaşar hocam, selamünaleyküm." O zifiri karanlıkta, o selam bir ses değil, bir çapadır.

Ruhumu esaretin dibinden çekip çıkaran, vatanımın sesinden

dövülmüş bir çapa. İsrail'de bir cezaevinin ortasında, gece yarısı bu selamı duymak, tarif edilemez bir şok ve mutluluktu. Gelenler Türk yetkililerdi. Bize, "Bütün süreçleri takip ediyoruz. Yarın Yahudilerin bayramı olmasına rağmen ülkemiz sizi çıkarmak için uğraşiyor," dediler.

O an, devletin sıcak nefesini ensemizde hissettik. O gece gelen selam ve güvence, karanlığın en zifiri anında şafağın söktüğünün habercisiydi; artık özgürlüğe ve vatanımıza giden yolun sonuna geldiğimizi biliyorduk.

Ay Yıldızın Gölgesinde Eve Dönüş

Esaretin son bulduğu ve ülkemizin diplomatik gücünün en somut haliyle tecrübe edildiği o anlar, bir devletin vatandaşına sahip çıkmasının ne kadar büyük bir onur ve gurur kaynağı olduğunu iliklerime kadar hissettiğim anlardı. Bu, sadece bir kurtuluş değil, aynı zamanda iade-i itibardı.

Türk yetkililerle yaptığımız görüşmenin sabahında, hücre kapısının altından içinde pişmiş yumurta ve biber olan bir tepsi uzatıldı. Bu, şimdiye kadar görmediğimiz bir muameleydi ve içimizde "Bugün bizi çıkaracaklar" umudunu yeşertti. Kısa süre sonra gözlerimiz kapalı bir şekilde cezaevi araçlarına bindirildik. Saatler süren bir yolculuğun ardından, kupkuru bir çölün ortasında durduk. Araçtan indiğimde gördüğüm manzara, hayatım boyunca unutamayacağım bir tablo gibiydi: İsrail'in ortasında, bir askeri pistin üzerinde, merdiveni dayalı ve hostesleri bizi bekleyen bir Türk Hava Yolları uçağı duruyordu.

İsrail'in kalbinde, bir askeri pistte dalgalanan bir bayrak gibiydi o uçak. Sadece bir metal yığını değil, arkamızdaki milyonların, tarihin ve onurun bir simgesiydi. O an getirdiğim tekbir, sadece bir sevinç nidası değil, aynı zamanda gücün sadece silahta olmadığını ilanıydı.

Uçağı görmek sadece bende değil, gemideki tüm yabancı aktivistlerde de büyük bir hayranlık ve duygusallık yarattı. Güçlü bir ülkenin vatandaşı olmanın ne demek olduğunu, düşmanınızın bile size tavır alırken arkanızdaki gücü hesaba katmak zorunda kaldığını o an derinden hissettim. İstanbul'a indiğimizde ise bizi onurumuzun iadesi niteliğinde bir jest bekliyordu. Yetkililer, bizi şu sözlerle karşıladı: "Siz şerefli bir iş yaptınız. Bu şekilde inemezsiniz. Size ayakkabı ve elbise getiriyoruz, başınız dik bir şekilde ineceksiniz. Bu ülkenin onurlu evlatlarıdır."

Üzerimizdeki yıpranmış kıyafetleri çıkarıp temiz giysiler giymek, İsrail'in ortasındaki o uçağı görmek kadar kıymetli ve anlamlıydı.

Havaalanında, yolculuk boyunca kader birliği yaptığımız yabancı aktivistler tek tek yanımıza gelerek Türkiye'ye teşekkür ettiler. Gemideki arkadaşım Paolo'nun gelip "Selamünaleyküm" diyerek sarılması ve "Türkiye her şeyimizi hazırlamış, muhteşem!" demesi, bu gururu perçinledi. Ülkemiz sadece kendi vatandaşlarına değil, insanlık adına yola çıkan herkese sahip çıkmıştı.

Fiziksel yolculuk İstanbul'da sona ermişti ama asıl yolculuk, bu 35 günde yaşananların ruhumda ve zihnimde bıraktığı derin izlerle yeni başlıyordu.

Gazze'nin İyileştirdiği Ruhlar

Bu yolculuğun sonunda geriye dönüp baktığımda, niyetimizle netice arasındaki o ilahi tecelliyi daha net görüyorum. Biz Gazze'ye yardım etme, oradaki yaraları sarma niyetiyle yola çıkmıştık. Ancak yolun sonunda anladık ki, asıl şifaya muhtaç olan bizlermişiz.

Şu tespiti yapmak, yaşadığım her anın özeti gibidir: Aslında biz Gazze'yi iyileştireceğimize, Gazze bizi iyileştirdi. Yüzünü Gazze'ye çeviren, o mazlumların acısını kendi acısı bilen her in-

san –Müslüman ya da gayrimüslim fark etmeksizin– Allah'ın bir dokunuşuna, bir rahmetine mazhar oldu. Avrupa'da, 70 yaşındaki insanların Gazze denildiğinde hıçkırıklara boğulduğuna şahit oldum. Gazze, modern dünyanın paslanmış vicdanlarını parlatan bir mihenk taşına dönüştü.

Türkiye'ye döndükten sonra, esaret günlerinde Gaziantep'in valisinden, Belediye Başkanına, Milletvekillerinden hiç tanımadığım, hatta dünya görüşümün ayrı olduğu insanların benim için nasıl tek yürek olduğunu görmek, gözlerimi yaşartan bir şükran ve gurur vesilesi oldu. Bu birliktelik, bu kenetlenme, ülkemin geleceğine dair umutlarımı yeniden filizlendirdi.

Bu tecrübe, atalarımızın "Yiğit düştüğü yerden kalkar" sözünü benim için somutlaştırdı. Osmanlı'nın yıkılışıyla dağılan ümmetin ve insanlığın vicdanının, yeniden bu topraklardan doğacak bir şafakla uyanacağına dair inancım, bu yolculukla perçinlendi. Türkiye, yeniden İslam coğrafyasının ve insanlığın vicdanının öncüsü olacaktır.

Bu yolculuktan çıkardığım en temel ders, basittir: Kendi gücümüzün ve çocuklarımızın bu meselelere olan duyarlılığının farkında olalım. Türkiye'deki bir insanın, Gazze'deki bir çocuğun acısını kendi içinde hissedebildiği noktada, bu zulüm bitecektir. Mesele, mesafelerde değil, kalplerdeki birliktedir.

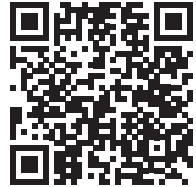

ABLUKA, TANIKLIK VE DİRENİŞ

Dilek Tekocak*

Gazze halkının onurlu direnişine destek olmak ve ablukayı kırmak amacıyla çıktığımız bu yolculuk, bizim için sadece bir lojistik faaliyet değil, aynı zamanda vicdanın ve iradenin sınıandığı bir süreçti. Dünyanın dört bir yanından gelen farklı kültür ve inançtaki insanlarla aynı güvertede buluşurken, her birimizin ortak gayesi işgal altındaki bir halkın sesi olabilmektir. Denize açıldığımız ilk andan itibaren bu seferin hem fiziksel hem de manevi bir hazırlık gerektirdiğinin bilincindeydik.

Ablukayı kırmak ve işgale karşı durarak Gazze üzerindeki zulmün sona ermesi amacıyla, dünyanın birçok yerinden farklı dinlere mensup insanlarla birlikte çıkılan bir yolculuktuk bu. Uğruna ölümü dahi göze aldığımız Gazze; direnme gücünü aldığı Kur'an-ı Kerim'in sadece ayetlerini ezberlemekle kalmayıp, aynı zamanda bu ayetleri derinlemesine idrak eden, anlayan ve hayatında

---

* *Aktivist. Sirius Gemisi.*

tatbik edebilen bir halkın adıdır. Gazze halkı, Kur'an'ı fıkhettiği kadar fıkhını da yaşayabilmiş bir topluluktur. Canları pahasına yola çıkan bu insanların ve benim ortak inancımı, uzun bir deniz yolculuğu boyunca farklı kişilere anlatabilme imkânımız olacağını biliyordum. Bu sebeple tüm hazırlıklarımı bu gaye doğrultusunda yaptım.

Bu süreçte spesifik olaylara girmekten ziyade, yolculuğun tamamının benim için bir tebliğ ve irşat dönemi olduğunu ifade etmek isterim. Zira ölüm pahasına aynı dava için birlikte yola çıktığımız insanlar, bir süre sonra gerçekten ailenizden biri hâline geliyor. Böyle bir yakınlık oluştuğunda insan, elindeki en güzel şeyi paylaşmak ve en kıymetli olanı anlatmak istiyor. Ben de sahip olduğum en değerli hazine olan inancımın yol arkadaşlarım tarafından anlaşılmasını arzu ettim ve hazırlıklarımı buna göre şekillendirdim. "İkram ediniz ki kalpler yumuşasın" düsturuna binaen, gemiye binmeden önce aramızda daha sıcak ve samimi bir bağ kurulabilmesi adına yanıma pek çok ikramlık almıştım. Hiç karaya ayak basmadan gerçekleştirdiğimiz 18 günlük bu yolculuğun tamamı, benim için tebliğ ve irşatla geçti. Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle "bereketli topraklara" doğru yaptığımız bu yolculuk, hayatıma kattığı anlamla dolu dolu geçti. Bu süre zarfında yaşanan diyaloglar ve anlar, hayatımın en kıymetli sorularının sorulduğu ve en kıymetli anlatımlarının gerçekleştirildiği zamanlar olarak hafızamda yer etti.

Gazze'ye doğru yolculuğumuzun bu manevi ikliminde son 65 mile girdiğimizde, ufukta beliren tehlikeyi artık net bir şekilde hissediyorduk. Radarda tam 12 kadar İsrail botunun varlığını fark etmiştik. Kısa bir süre sonra Alma gemisine doğru yöneldiklerini duymamızla birlikte, beklenen anın geldiğini anladık. Bir gün önce filonun etrafında atıkları taciz turları nedeniyle yakın zamanda müdahale olacağını bekliyorduk. Hatta o tacizlerin ar-

dından, İsrail'in dünyaya servis edeceği "gemilerde silah bulduk" yalanına en ufak bir zemin hazırlamamaya karar vermiştik. Bu yüzden, daha Zodyak'lar ufukta bile görünmeden önlem aldık: Yemek yaptığımız mutfak bıçaklarını dahi denize attık. O andan itibaren gemimizde meyve soymak için kullanılabilir tek bir bıçak bile kalmamıştı.

Bu bilinçli ve hazırlıklı bekleyişle, gemide daha önce belirlediğimiz stratejik noktalara can yeleklerimizi giyerek yerleştik. Sakin ve kararlıydık. Çok kısa bir süre sonra yerini Zodyak'ların gürültüsüne ve gemimize yönelik fiili müdahaleye bırakacak olan bu bekleyiş, mücadelenin yeni bir evresiydi. Alma gemisinin sinyallerinin kesilmesinden sadece 5-10 dakika sonra, Zodyak'lar gemimiz Sirius'a yanaştı. Askerlerin güverteye ayak basmasıyla birlikte, barışçıl yardım misyonumuz bir anda askeri bir operasyonun hedefi haline geldi. İlk emirleri net ve sertti: "Kesinlikle kafanızı yerden kaldırmayın ve hareket etmeyin!"

İlk hedefleri, bizim dış dünyayla bağlantımızı ve misyonu temsil eden sembolleri yok etmekte. Hızla gemideki kameraları söktüler, bayraklarımızı indirdiler ve elektrik tesisatını kestiler. Biz bu yolculuğa çıkarken amacımızın yalnızca ablukayı kırmak olduğunu, en başından itibaren barışçıl ve şiddetsiz bir duruş sergileyeceğimizi defalarca ifade etmiştik; işgalci İsrail askerlerinden gelebilecek en ufak bir müdahale karşısında sessizliğimizi koruyacağımızı ve şiddetsizlik temelinde bir protesto gerçekleştireceğimizi açıkça anlatmıştık. Buna rağmen, askerlerin ilk tutumlarından, en küçük bir panik anında ya da olası bir kaotik durumda dahi bu barışçıl eyleme sert ve orantısız bir şekilde müdahale etmeye hazır olduklarını hissetmiştik. Bu tablo, sahadaki gerginliğin ne denli kırılğan olduğunu gösterirken, barışçıl niyetimizin nasıl kolaylıkla bastırılabilirliğini ve işgalci zihniyetin şiddeti ne kadar hızlı bir yöntem olarak devreye sokabildiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Önce fiziksel arama yapıldı daha sonra ise ön güverteden alıp arka güverteye kısa bir süre sonra da tekrar ön güverteye getirildik. Burada tüm bayrakların ve Filistin sembollerinin ortadan kaldırıldığını, büyük beyaz bir bez parçasına işgal bayrağının resmi çizilerek bayrak direğine asıldığını fark ettik. Ayrıca, yarım malzemelerinin bulunduğu güverte altındaki kapakların kırıldığını gördük. Bu hareketlilik sırasında ve sonrasında silahların namluları ve rahatsız edici lazer ışıkları aktivistlerin üzerinde dolanıyordu. Bu İsrail'in Filistinliler üzerinde yıllardır kurmaya çalıştığı korku psikolojisini bize de hissettirme çabasıydı. Ancak korku ortamı oluşturarak psikolojik üstünlük kurma çabaları işe yaramadı çünkü kimsede korku yoktu.

Psikolojik baskıyı bir adım öteye taşımak isteyen işgal askeri, elindeki küçük silaha kurşunu sürdü ve nişan alır gibi hazırda beklemeye başladı. Bunlar bizi korkutmaya yönelik hareketlerdi. Bu psikolojik oyunların en acımasız örneklerinden birini, Amerikalı bir aktivist arkadaşımıza yaşattılar. Herkes otururken onu ayağa kaldırdılar, herkes ayaktayken onu oturtular. Neden böyle yaptığını sorduğunda aldığı cevap, zulmün keyifliğini özetliyordu: "Çünkü öyle istiyorum."

Geminin kontrolünü ele geçirdiklerinde ilk sordukları sorulardan biri kaptanların kim olduğuydu. Ancak biz, kaptanlarımıza daha fazla eziyet etmelerini önlemek için aramızda anlaşmıştık; kimse kaptanların kimliğini söylemedi. Gece boyunca bu psikolojik harbin ardından, gün ağardığında geminin rotası zorla Aşdot Limanı'na çevrilmişti.

Akşam 7:30-8:00 gibi başlayan müdahalenin ardından, ertesi gün öğlen saat 3'te ancak Aşdot Limanı'na varabildik. Ele geçirdikleri gemimizle saatlerce Akdeniz'de dolaştırıldık, bu kasıtlı yavaşlığın bizi yorma ve yıldırma stratejisinin bir parçası olduğunu zannetmişim çünkü Gazze'ye birkaç saatlik mesafemiz kalmıştı. Aşdot'a bu kadar uzun sürede varmamız imkansızdı.

Ancak hapisane koğuşlarında diğer aktivistlerle konuştuğumuzda yolculuğumuzun neden daha uzun sürdüğünü anladım. Yenilmez ve güçlü ordulara sahip olduğu propagandası ile dünya karşısında korku imparatorluğu kuran İsrail bütün gemilere aynı anda müdahale edememiş son gemiyi bizden 12 saat sonra alabilmişti. Ancak Aştod Limanında filodaki bütün gemileri aynı anda yanaştırdılar. Bu da tüm gemilere müdahale edildikten sonra Aşdot Limanına doğru rotayı çevirdiklerini gösteriyor. Limana getirildiğimizde gemiden inmeme yardım etmek için bir işgal askeri elini bana doğru uzattı. Yaptıkları her “iyiliği” cep telefonuyla kameraya alıyorlardı. Bu yüzden elimle işaret ederek yardımını reddettim ve kendi çabamla geminin yanaştığı kaldırma çıktım. Çıktıktan sonra bir askerin bana doğru koştuğunu gördüm. Kolumu arkaya doğru çevirerek ve boynuma bastırarak beni yaklaşık 100 metre mesafede bulunan tüm aktivistleri topladıkları beton zemine herkeste olduğu gibi dizlerimin üzerine oturtular. Buradaki askerlerin bize karşı olan tavırları gemideki komandalardan çok daha sert ve provakatifti. Türkçe bilen olduğuca sert bir işgal askeri özellikle Türk aktivistlerin başında dikilerek onlara hakaret ediyordu. Benim de başıma dikilerek “kafanı yerden kaldırma yoksa ölürsün” tehdidinde bulundu. Kafamı ona çevirdiğimde omzumdan bastırarak öne doğru ittirdi.

Kısa bir süre sonra, işgal bakanı Itamar Ben-Gvir limana geldi ve yanımızdan geçerek herkesin görebileceği bir noktada durdu. Yanındakilere bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. O anda tüm aktivistler slogan atarak onu protesto etmeye başladık. Bu protestolar karşısında Ben-Gvir'in öfkesi yüzünden okunuyordu. Etrafındaki askerlere hararetle emirler yağdırdı. O an, yanımdaki Avrupalı aktivistlerin bakışlarını gördüğümde anladım: İsrail, yıllardır Avrupa'ya pazarladığı sahte imajını kendi elleriyle, kendi limanında yerle bir ediyordu. Bu, bizim için stratejik bir zafer anıydı.

Beni ve Semanur Sönmez Yaman'ı, bir otobüsün içine yerleştirilmiş iki kişilik daracık bir kafese kapattılar. Bu araçlar normalde Filistinli esirlerin nakli için kullanılıyordu ve esirler tuvalet ihtiyaçlarını burada gidermek zorunda kaldıkları için kafesin içi dayanılmaz derecede ağır kokuyordu. İçeriye bindikten sonra, klimalardan dondurucu derecede soğuk bir hava üflemeğe başladılar. Semanur ablayla birbirimize sarılarak ısınmaya çalıştık. Bir süre sonra kafesin içini incelemeye başladık, demir kafesin üzerindeki yağlı boyaya resimler yapılmış, şiirler, ayetler ve ailenin geri kalanlarının isimleri tırnak darbeleri veya plastik kelepçenin ucundan sarkan sivrilikle kazınmıştı. Esir olarak alındığımız ilk andan itibaren bize karşı tüm öfkelerine rağmen işgal askerlerinin kendilerini kontrol etme çabaları vardı. Itamar Ben-Gvir protesto edildikten sonra her ne kadar bize karşı tutumları daha da sertleşse de Filistinli esirlerle kıyaslandığında vıp ağırlandık diyebilirim. Esir alındığımız kısacık sürede Filistinli esirlerin kaldığı koşullarda bulunmak ve onların maruz kaldığı psikolojik şiddetin yalnızca çok küçük bir kısmını deneyimlemek, Filistin halkının aslında ne denli ağır, sistematik ve sürekli bir zulüm altında yaşadığını daha yakından kavramamıza vesile oldu. Bizler çok daha kısa bir sürede ve görece daha azına maruz kalmış olsak da bu deneyim onların neler çektiğini çok daha iyi anlamamızı sağladı ve işgalin, ablukanın ne kadar insanlık dışı bir yüzü olduğunu tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Bu farkındalık, bundan sonra mücadelenin bireysel değil, çok daha güçlü ve kolektif bir şekilde yürütülmesi gerektiğini bir kez daha idrak etmemize yol açtı. İşgal ve abluka karşısında mücadeleyi büyütme, dayanışmayı artırma ve bu zulme karşı sesimizi daha gür çıkarma azmimizi ise daha da pekiştirdi.

Zaten bildiğimiz bir gerçeği Sumud yolculuğuyla daha somut bir şekilde görmüş olduk. Zalimin cesareti gücünden değil vicdan sahibi olanların felçli tutumundan kaynaklanıyor. Nitekim

Sumud filosu dönüşü işgalin finansörü Trump'ın Netanyahu'ya tüm dünyaya karşı savaşamazsın sözü bu gerçeğin itirafı mukabilindedir

Yolculuğumuz ve esaretimiz boyunca farklı ideolojilere dillere kültürlere renklere dinlere sahip olmamıza rağmen hiçbir aktivistte zerre kadar korku görmedim. Aksine, yaşanan her şey hepimizi bir sonraki adım için daha da motive etti. İşte tam da bu ortak kararlılık ve kırılmaz iradenin karşısında işgalcilerin histerik ancak geri adım atmak mecburiyetinde kalan tavrı sebebiyle Türkiye'ye döndüğümüzde "İsrail'in çatırtılarını duyduk" dedim. İsrail bizi esir almıştı ama asıl yenilgiyi kendi propaganda savaşında yaşıyordu. Filistin halkının yıllardır işgale karşı yılmadan direnmesi ve onurlu direnişi tüm dünyaya anlatma yolu İsrail'in yalan duvarlarındaki en büyük çatlak oldu.

FRANSA'DA VİCDAN PUSULASI

Mustafa Çakıcı*

İki yıl boyunca ruhum, ekranlardan taşan bir soykırımın canlı tanığı oldu. Her yeni gün, Gazze'den gelen görüntülerle vicdanımda açılan yaralar daha da derinleşiyordu. Bu sadece uzaktan izlenen bir haber değildi; insanlığın gözlerimizin önünde can çekişmesiydi. Fransa'da yürüttüğümüz eylemler, attığımız sloganlar, taşıdığımız pankartlar, vicdanımızı susturmaya yetmeyen yankısız çığlıklara dönüşmüştü. O an anladım ki bazı yolculuklar, diğer tüm yollar tükendiğinde kaçınılmaz hale gelir. Gazze'ye giden filo, benim için tam olarak buydu; eylemsizliğin boğucu acısına karşı son ve tek çare.

Fransa'da iki yıl boyunca, her cumartesi istisnasız olarak sokaklardaydık. Ancak zamanla içimi kemiren bir yetersizlik hissi oluşmaya başladı. Sosyal medyada peş peşe karşımıza çıkan korkunç videoları izledikçe, yaptığımız eylemlerin okyanusta bir damla gibi etkisiz kaldığını düşünüyordum.

Bu çaresizlik hissi içindeyken, Gazze'den dönen birkaç doktorla birlikte bir hareket başlattık ve bu girişim, içimdeki sönme-

---

* *Akivist. Fransa'dan katıldı.*

ye yüz tutmuş ateşi yeniden alevlendirdi. Doktorların ve bizim tanık olduğumuz vahşet karşısında, "Bu böyle devam edemez," diyerek açlık grevine başladık. Kısa sürede 18 şehre yayılan bu eyleme katıldım. Bir ay boyunca şehir şehir dolaşarak sesimizi duyurmaya çalıştık.

Çabalarımız, Fransa Meclisi, Senatosu ve Avrupa Parlamentosu'nda yankı bulduğunda, doğru yolda olduğumuzu anladık. Bu eylemin ardından, Filistin sivil toplumunun çağrısıyla başlatılan "Convoy For Justice" adlı yeni bir girişimle mücadelemize devam ettik. Bu hareketin amacı, 1948'den bu yana İsrail hapis-hanelerinde tutulan Filistinli tutuklulara dikkat çekmekti. Bu insanlık dışı zindanlarda yaklaşık 11.000 kişi – çocuklar, kadınlar ve erkekler – hâlâ esaret altındaydı.

Beş Avrupa ülkesini kapsayan bir tur düzenledik: Lahey, Brüksel, Paris, Strazburg ve Cenevre. Birleşmiş Milletler bünyesinde düzenlenen bir İnsan Hakları oturumunda söz alma imkânı bulduk. Ayrıca, İsrail parlamentosu Knesset'te görev yapan Arap-İsraili milletvekili Aida Touma-Suleiman'ı Brüksel'de, Avrupa Parlamentosu önünde konuşma yapması için davet ettik.

Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne, soykırım ve esirlerle ilgili iki ayrı dosya sunmamıza rağmen, bu yüksek düzeyli girişimler bile yaşanan acıyı dindirmeye yetmiyordu. Bürokrasinin yavaş işleyen çarkları dönerken, Gazze'de her an insanlar yaşamlarını yitiriyordu.

Tüm bu birikmiş tecrübelerin ve tükenen yolların ardından filo olayının ortaya çıkmasıyla, içimde aylardır sönmeye yüz tutmuş o kıvılcımın yeniden bir umut alevine dönüştüğünü hissettim.

Hazırlık ve Vedalaşma

Bir filoyu sıfırdan organize etmek, devasa bir makineyi imkânsız denilecek kadar kısa bir sürede inşa etmeye benziyordu; zamanla ve imkânsızlıkla girilen amansız bir yarıştı. Bu fikir gerçeğe dönüşmeye başladığında, omuzlarıma binen sorumluluğun ağırlığını her hücremde hissettim. Onlarca farklı ülkeden gelen yüzlerce sesi tek bir amaca yönlendirmek, uykusuz geceler demektir.

Bu süreçte, Fransa delegasyonu adına "uluslararası koordinatör" rolünü üstlendim. Görevim, Global Flotilla ile Fransa'da kurduğumuz özel dernek arasında 24 saat durmayan bir iletişim köprüsü kurmaktır. Telefonum hiç susmuyor, e-postalar birbiri ardına geliyordu. Bu misyon, 2,5 ay boyunca beni adeta yiyip bitirdi; gecemi gündüzüme katarken, bedenimden 18 kiloyu da söküp almıştı. Bu, davanın benden aldığı ilk bedeldi. 45-50 farklı ülkeden aktivistlerle sürekli iletişim halindeydik. Farklı koordinasyonları yönetmek, lojistik sorunları çözmek ve 31 Ağustos'ta Barselona'dan yola çıkma hedefine ulaşmak için kelimenin tam anlamıyla geceyi gündüze kattık.

Bu hummalı hazırlıklar sırasında Fransa'daki kamuoyunun tepkisi ise ikiye bölünmüştü. Sağ ve sol kesimler arasındaki derin uçurumu, özellikle Carrefour mağazası önünde düzenlediğimiz boykot eylemlerinde net bir şekilde gördüm. Sağ görüşlü olanlar genellikle "size karşıyız" diyerek İsrail yanlısı bir tutum sergilerken, sol kesimden gelenler çok daha duyarlıydı. Anlattıklarımızı dinleyip alışverişten vazgeçenlerin sayısı hiç de az değildi. Bu küçük zaferler, moralimizi yüksek tutmamızı sağlıyordu.

Nihayet tüm hazırlıklar tamamlandığında ve yola çıkma anı geldiğinde, içimde bir duygu fırtınası kopuyordu. Bir yanda Gazze'ye ulaşma umudu, diğer yanda ise yolun sonunun ne olacağına dair derin bir belirsizlik vardı. O gemiye binerken, sadece bir

yolculuğa değil, vicdanımızın emrettiği bir göreve doğru yola çıktığımızı biliyordum.

Açık Denizlerde Umut ve Bekleyiş

Denizde geçen bir aydan fazla süre, zaman kavramını altüst eden bir tecrübeydi. Günler birbirine karışıyor, her sabah aynı mavi sonsuzluğa uyanıyorduk. Mavi bir sonsuzluğun ortasında hem özgür hem de bir hedefin esiriydik. Bu süreç, fiziksel olduğu kadar psikolojik bir dayanıklılık sınavıydı. Bekleyiş, belirsizlik ve hedefe olan sarsılmaz inanç, geminin güvertesinde soluduğumuz havaya karışmıştı.

31 Ağustos'ta Barselona'dan demir aldığımızda başlayan yolculuğumuzun gündelik bir ritmi vardı. Dünyanın dört bir yanından gelmiş aktivistlerle kurduğumuz bağlar, bu uzun bekleyişi anlamlı kılıyordu. Geceleri güvertede toplanıp Gazze'yi, umutlarımızı ve korkularımızı konuşuyorduk. Bu yolculuk, basit bir yardım götürme eyleminin çok ötesindeydi. O gemideki 500 kişi, hep bir ağızdan şunu söylüyorduk: "Ne olursa olsun biz Gazze'ye gideceğiz." Bu uğurda ölümü göze almamızın ardındaki motivasyon, Gazze'deki çocukların sessiz çığlıklarına ses olma arzusuymdu. Bizim korkumuz, onların yaşadığı dehşetin yanında bir hiçti.

Yolculuğun sonlarına doğru, o an geldi. Gazze'ye 23 deniz mili kadar yaklaşmıştık. Ufukta, yıllardır abluka altında inleyen o toprakların silüetini hayal edebiliyorduk. Yıllardır delinmesi imkânsız görünen o yasa dışı ablukayı, bir anlığına da olsa kırmıştık. Bu, tüm yolculuğun en büyük manevi zaferiydi. O an hissettiğimiz duygu, tüm yorgunluğumuzu unutturmuş, kalplerimizi tarifsiz bir gururla doldurmuştu.

Ancak hedefe bu kadar yaklaşmışken, uluslararası sularda, ansızın etrafımızı saran İsrail savaş gemilerinin karaltısıyla her

şey bir anda değişti. O an, umudun yerini gerilim ve şok aldı. Yolumuz kesilmişti.

Zindanda Direniş

Bizi götürdükleri yüksek güvenliklı İsrail hapishanesinin demir kapıları üzerimize kapandığında, filoya çıkarken göze aldığımız her senaryonun soğuk gerçekliğiyle yüzleştim. Bu, daha önce yaşadığımız eylemsizlik, bekleyiş ve bürokrasi esaretinin en somut, en acımasız haliydi. Filistinli kardeşlerimizin her gün yaşadığı esaretin sadece beş günlük bir fragmanını yaşayacaktık.

O beş gün boyunca maruz kaldığımız muameleler, insan onurunu sistematik olarak yok etmeyi amaçlayan birer işkence yöntemi:

- **Psikolojik Baskı:** Beni sürekli hücreden hücreye taşıdılar. Beş günde dört ya da beş farklı hücre değiştirdim. Geceleri aniden kapılar açılıyor, bizi uyandırıp tekrar tekrar sayım yapıyorlar, defalarca isimlerimizi soruyorlardı. Amaçları, zihnimizi sürekli bir teyakkuz halinde tutarak bizi psikolojik olarak yıpratmaktı.

- **Propaganda:** Koğuşa iki televizyon kurmuşlardı. Sabahtan akşama kadar, yüksek sesli bir müzik eşliğinde, 7 Ekim saldırılarının kendi kurguladıkları versiyonunu bize zorla izletmeye çalıştılar. Bu, zihinsel bir tecavülden farksızdı.

- **Aşağılama ve Tehditler:** Sürekli bir aşağılanma, tehdit ve zaman zaman fiziki baskıya maruz kaldık. Her anları, bizi insan olarak değil, birer nesne olarak gördüklerini hissettirmek üzerine kuruluydu.

Bu baskı ortamında bir İsraili askerle konuşma fırsatım oldu. Ona, "Niçin çocukları öldürüyorsunuz?" diye sordum. Cevap vermek yerine, beyni yıkanmış bir robot gibi sürekli aynı şeyi tekrarladı: "7 Ekim'de ne oldu diyor." Bir başka kadın asker ise aynı soruya şaşırtıcı bir cevap verdi: "Bütün bu yaşananlardan

bıktım." O an anladım ki, karşımızdaki zulüm makinesi, kendi parçalarının bile neyi, neden ezdiğini bilmediği kör bir mekanizmaydı. Beyinleri yıkanmış bir askerin ezberi ve yorgun bir diğlerinin bıkkınlığı, aslında aynı anlamsızlığın iki farklı yüzüydü.

Ancak tüm bu baskılara rağmen sinmedik. Hiçbir şekilde sesimizi kesmedik. Hücrelerimizden sürekli sloganlar attık, "Özgür Filistin!" diye bağırдық.

Beş günün sonunda bizi göstermelik bir mahkemeye çıkarıldılar. Hâkim, "Kanun dışı yollarla İsrail'e geldiniz," diye suçladı. Ona şu cevabı verdim: "İsrail'in sınırlarını söylerseniz, biz de kanun dışı gelip gelmediğimizi söyleriz." Bu soru karşısında afallayan hâkimin tepkisi, İsrail hukuk sisteminin keyfilliğini özetliyordu: "Burada soruları ben sorarım."

Beş günlük esaretin sonunda serbest bırakılacağımız haberi geldiğinde, bir anlık bir rahatlama hissettim. Ancak bu rahatlama, yerini hızla yeni bir belirsizliğe bıraktı: Nereye ve nasıl gidecektik?

Pijamalarla Sürgün ve Eve Dönüş

Uçağa bindirildiğimizde hepimiz Fransa'ya döneceğimizi sa-
nıyorduk. Ancak rotanın Yunanistan olduğunu öğrendiğimizde yaşadığımız hayal kırıklığı tarifsizdi. İsrail'deki esaretimiz sırasında ailelerimizle iletişim kurmamıza yardım etmeyi teklif eden konsolosluk yetkililerinin bu "olumlu yaklaşımı", Atina'da tam bir terk edilmişliğe dönüşecekti. Kendi ülkemiz, bizi en çok ihtiyacımız olduğu anda yüzüstü bırakmıştı. Bu, vatansızlığın acı bir provasıydı.

Atina'ya indiğimizde üzerimizdeki pijamalar, birer mahkûm üniformasından çok, İsrail'in hukuksuzluğunu dünyaya haykıran sessiz birer pankarta dönüşmüştü. O gri kumaş, bizim için bir utanç lekesi değil, onurumuzun ve davamızın çıplak bir kanıtı-

dı. Havaalanında bizi karşılayan Fransız konsolosluk çalışanları ise net bir şekilde, "Size hiçbir şekilde yardım edemeyiz," dediler. Üzerimizde tek kuruş para olmadan kendi imkanlarımızla uçak bileti ve kalacak yer bulmak zorundaydık.

Nihayet, 7 Ekim günü Paris'e vardık. O an, bu tarihin ne anlama geldiğini, protesto ettiğimiz zulmün çok daha kanlı bir perdesini açacak bir milat olacağını henüz bilmiyorduk. Kaderin acı bir cilvesiyle, bir esaretten kurtulduğumuz gün, bir halkın çok daha büyük bir esarete mahkûm edildiği gündü. Fransa'ya ayak basmanın getirdiği o anlık rahatlamamanın ne kadar kısa süreceğini ise henüz bilmiyordum. Çok daha sinsi ve acımasız bir saldırı başlamak üzereydi.

Fransa'da Linç Kampanyası

Fiziksel esaretten kurtulup evime döndükten sadece birkaç gün sonra, bu kez bir medya ve kamuoyu linçiyile karşı karşıya kaldım. Hapishanenin demir parmaklıklarından daha boğucu olan iftiranın parmaklıkları etrafımı sarmıştı. En büyük hayal kırıklığımı ise bu iftira kampanyasının, destek beklediğim sol kesimden başlamasıyla yaşadım. O an anladım ki asıl mücadele şimdi başlıyordu. Hakkımda başlatılan linç kampanyasının temel suçlamaları, kasıtlı olarak çarpıtılmış eski paylaşımlarıma dayanıyordu.

• **Antisemitizm İftirası:** 2014'teki Gazze saldırıları sırasında yaptığım paylaşımları gündeme getirdiler. O paylaşımlarımın hedefi Yahudiler değil, açık ve net bir şekilde "Siyonist saldırılar" idi. Fransa'nın önde gelen medya kuruluşları beni arayıp röportaj yaptı. Saatlerce cevap verdim, fakat haber yayınlandığında, söylediklerimin sadece %5'ini, onu da bağlamından koparıp kasıtlı olarak çarpıtarak kullandıklarını gördüm. Bu gazetecilik değil, art niyetli bir operasyondur.

• **LGBT Karşıtlığı İddiası:** 2014-2015 yıllarındaki bazı paylaşımlarımı öne sürdüler. O dönemde Fransa'da okullarda yürütülen "ABCD de LGBT" projesine yönelik endişelerimi dile getirmiştım. Duruşum bir "karşıtlık" değil, aşırılığa ve bir "dayatmaya" karşı duruştu. Bir Müslüman Fransız vatandaşı ve bir baba olarak, kendi çocuğumun da gittiği anaokulunda ifade özgürlüğümü kullanmıştım. Elbette herkesin özgürce yaşama hürriyeti vardır. Benim itirazım, değerlerimin hiçe sayılarak çocuklara yönelik bir dayatma yapılmasıydı.

• **Kürt Karşıtlığı Söylemi:** Ve son olarak, davamızla hiçbir ilgisi olmayan bir cephe daha açtılar: Kürt meselesi. Meseleyi asıl bağlamından koparıp beni "Kürt karşıtı" olarak yaftalamaya çalışmaları, asıl hedefin Filistin davasını sabote etmek ve dikkat dağıtmak olduğunun en bariz kanıtıydı.

Bu linç kampanyasının asıl sebebinin bu eski paylaşımlar olmadığını biliyordum. Bu saldırıların gerçek nedeni, Müslüman olduğum için ve Türk olduğum için bana yönelik olmasıydı. Filo'nun uluslararası alanda bu kadar ses getirmesi ve organizasyonun ön saflarında bir Müslüman Türk'ün yer alması, Fransa'daki Türkofobi ve ırkçılıkla beslenen çevreleri fena halde rahatsız etmişti. Elbette sessiz kalmadım; hakkımdaki bu yalanları yayanlara karşı dava sürecini başlattım ve adalete güvendiğimi belirttim.

Tüm karalama çabalarına rağmen, Filistin davasına olan bağlılığım bir an olsun sarsılmadı. Bu iftiralar beni yıldırma bir yana, mücadele azmimi daha da güçlendirdi.

Muhasebe ve Miras

Bu zorlu yolculuğun ve sonrasında yaşadığım linç kampanyasının ruhumda ve bedenimde bıraktığı izler derin. Üzerinden zaman geçmiş olmasına rağmen, "halen şokundayız." Bu süreçte verdiğim 18 kilo, o hazırlık döneminin ve sonrasındaki esaretin

fiziksel bir kanıtı. Ancak bu bedelin yanında, manevi kazanımlarımız paha biçilmezdi. Tüm zorluklara rağmen bu eylemin, Gazze'deki ölümcül sessizliği kırmada ve belki de ateşkese giden yolda küçük de olsa bir katkı sağlamış olmasının verdiği manevi tatmin, her şeye değerdi.

Bu deneyim beni kökünden dönüştürdü. Korkuyu, umudu, çaresizliği, öfkeyi ve sabrı en yoğun halleriyle yaşamak, ahlaki ve düşünsel dünyamda kalıcı değişiklikler yarattı. İnsanlığın ne kadar alçalabildiğini de ne kadar yükselebildiğini de aynı anda gördüm.

Beni linç etmeye çalışanlara ve Filistin davasında samimi olduğunu iddia edip bu yalana kulak verenlere son bir sözüm var: Son 2,5 yıllık soykırım sürecinde benim ağzımdan tek bir antisemitik, tek bir ayrımcı söz duydunuz mu? Cevap elbette hayır. O halde bu kampanyaya destek verenler, asıl kendi niyetlerini sorgulamalıdır. Bu davanın samimiyetini değil, benim kimliğimi hedef aldıklarını görmelidirler.

Biz inandığımız şekilde hak davamızda doğru yolda yolumuza devam edeceğiz.

Yaşasın özgür Filistin!

SURDA BİR GEDİK AÇILDI, GERİSİ İNSANLIĞIN SESİNE KALDI

Muhammed Kurtcephe*

Sumud Filosu'nun yolculuğu, tarihin akışına küçük bir dokunuşla başlayıp büyük bir dalgaya dönüşen insani bir mücadeleyi temsil eder. Bu yolculuk, yalnızca Gazze'ye ulaşma gayreti değil; insanlığın ortak vicdanının yaşadığını, karanlığın içinde hâlâ ışık tutanların bulunduğunu gösteren güçlü bir semboldür. Denizde başlayan bu hikaye, coğrafyaları ve sınırları aşarak dünyanın birçok noktasında bir umut çağrısına dönüşmüştür.

Filo, Gazze kıyılarına varamamış olsa bile, insanlığın duyarsızlık duvarında büyük bir gedik açmıştır. Bu gedik, yalnızca sembolik bir yarık değildir; zulmün görünmez duvarlarında meydana gelen gerçek bir çatlak, dünyanın sırtını dönmeye alıştığı acıların görünür hâle gelmesidir. Filo, güçlülerin gölgesinde ezilmeye mahkûm edilen haklıların sesini duyurmuş, uluslararası toplumun bir kez daha aynaya bakmasını sağlamıştır.

---

* *Editör.*

Filo'nun bıraktığı en büyük insani miraslardan biri şudur: "Dayanışma, insanlığın hâlâ nefes aldığını kanıtlayan en güçlü delildir."

Bugün de dünyanın birçok yerindeki vicdan hareketleri, Sumud Filosu'nun bu mesajından ilham almaktadır. Üniversitelerde kurulan dayanışma kulüplerinden uluslararası STK'lara kadar birçok yapı, filonun oluşturduğu bu evrensel bağın izlerini taşımaya devam eder.

Hukukun, Vicdanın ve Tanıklığın Sınırları Aştığı Bir An

Sumud Filosu yalnızca bir vicdan hareketi değil; uluslararası hukuk açısından da kritik bir tartışma alanı oluşturmuştur. Abluka, uluslararası sularda müdahale, zor kullanımı, gözaltı süreçleri ve diplomatik baskılar... Tüm bu başlıklar, akademik çevrelerde yeni tartışmaların kapısını açmış ve hukuk öğrencileri için somut bir vaka çalışması niteliği taşımıştır.

Aynı zamanda aktivistlerin tanıklıkları, hukukun yazılı metinlerden ibaret olmadığını; sahada yaşananların da insanlık hafızasında büyük bir yer kapladığını göstermiştir. Bir aktivistin gözaltı merkezinde söylediği birkaç cümle bile bir belgenin soğuk satırlarından daha etkili olabilir. Çünkü tanıklık, vicdanın doğrudan sesidir.

Bu tanıklıklar, gelecekte tarih kitaplarında yer alacak; Sumud Filosu, yalnızca bir haber başlığı olmaktan çıkıp insanlığın ortak belleğinde kalıcı bir yer edinecektir.

Filistin İçin Açılan Yeni Kapı

Filo her ne kadar Gazze'ye fiziksel olarak ulaşamamış olsa da Filistin halkı için devasa bir moral kaynağı olmuştur. Bu moral, sadece birkaç günlük bir teselli değil; Filistin direnişinin uzun

Filonun En Büyük Başarısı Görünmeyi Görünür Kıldı

Sumud Filosu'nun en çarpıcı yönü, yalnızca yaptığı eylem değil; dünyayı doğrularla yüzleştirme gücüdür. Gemiye yapılan saldırıların görüntüleri, gözaltı süreçlerinin çıplak gerçeği, aktivistlerin çektikleri videolar, uluslararası basının yürüttüğü yayınlar; tüm bunlar Filistin'de yaşanan insanlık dramını yeniden dünya gündeminin merkezine taşımıştır.

Filo, devletlerin siyasi hesaplarının ötesine geçen bir etki yaratmış, bireylerin vicdanında yeni bir farkındalık oluşturmuştur. Birçok insan, Filistin meselesini ilk kez bu kadar canlı ve insani yönüyle fark etmiş, meselenin yalnızca bir coğrafyanın değil, tüm insanlığın yüklenmesi gereken bir sorumluluk olduğunu görmüştür.

Bu yüzden filonun asıl başarısı, ulaşamadığı kıyılarda değil; ulaşmayı başardığı kalplerde ve zihinlerde saklıdır.

Filo, insanlığa şunu göstermiştir: “Bir gerçeği dünyaya duyurmak, bazen o gerçeği değiştirmek için atılan ilk adımdır.”

Dayanışmanın Evrensel Gücü

Dünyanın dört bir yanından gelen yüzlerce insanın birlikte hareket ettiği bu filo, dayanışmanın coğrafi, kültürel ve etnik sınırlarını aşabileceğinin en güçlü örneklerinden birini oluşturmuştur. Farklı dinlerden, farklı hayat görüşlerinden, farklı toplumsal yapılardan gelen insanlar, yalnızca bir adalet talebi için aynı gemide buluşmuştur.

Bu birliktelik, modern çağın bireyselleşen dünyasında unutulmuş bir gerçeği yeniden görünür hâle getirmiştir: Ortak bir vicdan olduğu sürece, insanlar aynı hedef uğruna birleşebilir.

soluklu mücadelesine eklenmiş bir umut kaynağıdır.

Gazze’de yaşayanların birçoğu, o günlerde attıkları mesajlarda aynı cümleyi kullanmıştır: “Yalnız değiliz.”

Bu cümle, bir milletin sesini duyan dünyanın varlığını hissettiren en kıymetli armağandır.

Ayrıca filonun oluşturduğu uluslararası baskı, birçok ülkede Filistin’e yönelik destek kampanyalarının çoğalmasına neden olmuş; Gazze ablukasının meşruiyeti yeniden sorgulanmıştır.

Bu anlamda Sumud Filosu, Filistin için açılan yeni bir kapının ilk eşiğidir: Sessizliğin kırıldığı, adalet talebinin gürleştiği, umudun diri kaldığı bir kapı.

Suru Aşmak İçin İlk Adım Atıldı

Sumud Filosu’nun mirası, yalnızca bugünü değil; geleceği de ilgilendiren bir çağrıdır. Bu çağrı, genç kuşaklara yöneliktir. Çünkü değişim, her zaman genç zihinlerle başlar.

Filo, gençlere şunu hatırlatır: “Bir yol açmak cesaret ister ama o yolu sürdürecekle olanlar sizlersiniz.”

Vicdanı diri tutmak, sadece bir eylem yapmak değil; adaletsizliğin her türlüşüne karşı uyanık kalmak demektir. Bu bilinç, Sumud ruhunun yeni nesillere aktarılan en kıymetli yönüdür.

Gençler, bu hikâyeyi okuduklarında şunu anlamalıdır: “Surda açılan her gedik, birinin yürümeye hazır hâle getirdiği yoldur.”

Sumud Yaşadıkça Ses Susmayacak

Sumud Filosu, bir filodan ibaret değildir. O, bir duruşun sembolüdür. İnsanlığın en zor sınavlarında bile ayağa kalkabilen bir vicdanın var olduğunu gösteren güçlü bir işaretler.

Bugün bu filo, dünya vicdanında derin bir iz bırakmış durumdadır. Filistin halkı için bir umut; dünya içinse bir uyarıdır. Sumud'un öğrettiği en temel hakikat, şudur:

“Zulüm karanlıktır, ama karanlık ne kadar büyürse büyüsün bir kıvılcım bile onu yarabilir.”

Bu kıvılcım, insanlığın içindeki adalet duygusudur.

Ve bu nedenle: “Sumud yaşadıkça Filistin'in sesi susmayacak; zulmün karanlığına karşı her zaman bir ışık yanacaktır.”